

Em Là Hạnh Phúc Đời Anh

Contents

Em Là Hạnh Phúc Đời Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	46
23. Chương 23	47
24. Chương 24	50
25. Chương 25	51
26. Chương 26	54
27. Chương 27	56
28. Chương 28	58
29. Chương 29	61
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	71
35. Chương 35	73
36. Chương 36	76
37. Chương 37	77
38. Chương 38	79
39. Chương 39	82
40. Chương 40	84
41. Chương 41	87

42. Chương 42	89
43. Chương 43	91
44. Chương 44	94
45. Chương 45	96
46. Chương 46	97
47. Chương 47	99
48. Chương 48	102
49. Chương 49	104
50. Chương 50	106
51. Chương 51	108

Em Là Hạnh Phúc Đời Anh

Giới thiệu

Nữ chính NGỌC TRÚC 20 tuổi. Hiền lành , dịu dàng , xinh đẹp , thơ ngây , hồn nhiên nhưng đôi khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-hanh-phuc-doi-anh>

1. Chương 1

12 h trưa . Ngọc trúc đang đứng bên kia đường nhìn về 1 ngôi biệt thự vô cùng sang trọng .

sở dĩ cô có mặt nơi này là vì cô muốn ọi người trong nghề thấy rằng cô là 1 đạo chích chuyên nghiệp . Chứ không phải người ngốc nghếch không kiếm nổi bát cơm như họ vẫn nói.

Cô đã theo dõi ngôi biệt thự này cả tuần nay rồi .

-Hôm nay là cơ hội có một không hai để ta trở tài , rồi các người sẽ thấy ai mới là đạo chích chuyên nghiệp

Nghĩ đến thành công của mình ngọc trúc cười ha ha như điên dại , khiến người đi đường trông thấy đều lắc đầu không khỏi tiếc nuối ,” người đẹp mà bị khùng đáng tiếc , đáng tiếc” .

Kế hoạch của cô được đặt sẵn ra là : vượt cổng , trèo tường , leo lên cây cao gần cái cửa sổ đang mở kia .

Nghĩ là làm ngọc trúc liền đi về phía căn biệt thự . Nhưng mà cô liền tụt hết cảm xúc khi nhìn thấy cái cổng .

- trời ơi cái cổng cao quá ah , làm sao mà vào được bây giờ .

Thế là 1 Kế hoạch mới đã xuất hiện trong đầu cô “bấm chuông gọi người ra mở cửa , sau đó tìm một viên gạch , rồi lúp vào chỗ kín , chờ người ra mở cửa thì bất ngờ đập cho người ta một cái ngất xỉu ,rồi sau đó đường hoàng bước vào ” nhưng k được như vậy thì ác quá , lỡ chết người vào tù thì khôn , bỏ “nghĩ thì nghĩ thế thôi chứ cô không giám thực hiện đâu ”

Vậy là vẫn kế hoạch như ban đầu . Treo cổng vượt tường .

Nhưng khi nhìn thấy cái cổng cô liền cảm thấy vô cùng áy náy , nhưng vì nghĩ đến tương lai tốt đẹp của mình . Cô liền phấn chấn hẳn lên

Sau 1 tiếng vật nện với cái cổng , Ngọc trúc đã thành công , nhưng có điều nhìn bộ dạng hơi thê thảm 1 chút .

—Trời ơi! Một quả đúng là nhà thừa tiền làm cổng cũng khác người , vừa cao , vừa nhọn làm mình leo mãi mới được . Cổng đã xịn như vậy Chắc bên trong nhà nhiều đồ quý hiếm lắm đây. Mình phải lấy kha khá cho bố công , tiền ơi chị đến đây

Nghĩ đến tiền cô lại phấn chấn ngồi dậy , nhìn ngó xung quanh không thấy ai , mới nhẹ nhàng đi vào trong sân để tiếp tục công việc cao cả . trèo cây .

Khi đó , trong căn biệt thự đang tràn ngập không khí u ám

— Mấy người nói xem cún con của ta đâu rồi ? Sao lại là mất

Mấy người làm ăn như vậy ah

Hay dạo này nhân rồi sung sướng quá

Toàn những người vô dụng .

Hoàng kỳ vô cùng tức giận , sao lại mất cún con được chứ

Đó là chú chó kỉ niệm của bố mẹ anh khi mất đi để lại

Anh rất yêu quý nó , coi như người thân của mình .

Vậy mà mất uh ! K thể được

— Các người nói xem ta lên xử phạt các người sao đây ,

Sao! Câm hết rồi ah ?

Người làm và vệ sĩ , ai cũng run rẩy sợ hãi Lo cho tương lai của mình

Mà kể cũng lạ , rõ ràng họ chăm sóc cún con rất tốt

Không hiểu vì sao lại biến mất .

Tìm từ hôm qua đến giờ mà vẫn không thấy .

Nếu không thấy cún con thì họ chết chắc .

Trong phòng không khí vô cùng đáng sợ , hắc ám .

Người trên nhìn xuống khuôn mặt như điêu khắc mang vẻ lạnh lùng

Người phía dưới run sợ lo cho tương lai của mình

Trong khi đó , nữ chính của chúng ta vô cùng vui vẻ treo lên cây ,

Thực hiện hành vi trộm cắp của mình

Khi chuẩn bị bám vào cửa sổ

Cô cảm thấy chân mình có gì đó là lạ , cô bèn cúi xuống kiểm tra rồi mình

— Trời ơi! Chó! Mi giám gặm chân ta

Nói rồi cô co chân đạp 1 nhát .

Cho mi chết ! Đáng đời ! giám gặm chân ta ah ! Đúng là đồ hãm tài ! Chó gì mà béo như lợn .

Rồi cô nhanh chân leo cửa sổ chui vào phòng , trong sự phấn khích vui mừng . MÀ không thèm để tâm đến con chó tội nghiệp .

Con chó tội nghiệp sau khi bị đá đã kêu ăng ẳng .
Người trong nhà nghe thấy tiếng kêu vội chạy ra
Vừa nhìn thấy bảo bối họ rất mừng rỡ , bảo bối về rồi , họ thoát chết rồi .
Vì quá vui mừng họ đã không để ý những điều kì lạ xung quanh .
Ngọc trúc sau khi vào được bên trong
CỔ đã bị cuốn hút bởi vẻ đẹp và sự giàu có trong căn phòng
_Trời ơi ! Đẹp quá , rất nhiều đồ có giá trị
Nhiều như vậy lấy 1 ít chắc không sao đâu nhỉ
Họ giàu như vậy mất 1 ít chắc không biết đâu
Cứ đà này chẳng mấy chốc ta sẽ giàu to
Mà không ngờ , ăn trộm ở nhà giàu lại dễ như vậy
Vậy mà trước kia mình không biết .
Không sao ,bây giờ ta biết vẫn chưa muộn , phải giữ bí mật k cho ai biết , k thì sẽ bị tranh mất đường làm ăn mất .
Chẳng mấy chốc ta sẽ giàu có , trở thành đệ nhất đạo chích ấy người sáng mắt ra ha ha ha.

2. Chương 2

Mọi người đều vui mừng vì sự xuất hiện của cún con
Ngay cả Hoàng kỳ anh cũng đã bớt tức giận hơn
Ai cũng mừng rỡ , vì cún con trở về , họ cũng thoát chết vì cún con là tâm điểm chú ý của mọi người lên
không ai phát hiện ra có kẻ lạ mặt xuất hiện trong biệt thự
Ngọc trúc sau khi vào được trong phòng cô đã bị choáng ngợp bởi sự sang trọng nơi đây .
Cô nhìn quanh bốn phía và không ngờ nơi này nhiều đồ giá trị như vậy
Tuy bị thu hút nhưng cô vẫn không quên việc trộm của mình
cô tìm những thứ gọn nhẹ có giá trị lấy đi
Ngọc trúc thích thú nhìn xung quanh ,
cô rất muốn biết ngoài gian phòng này sẽ là gì
và trí tò mò đã khiến cô quên đi mình là ai và đến đây làm gì .
Ngọc trúc bèn hé cánh cửa và đưa chiếc đầu nhỏ xinh nhìn ra bên ngoài
Cô nhìn đông tây , ngó nam bắc
Không thấy có ai bèn rón rén bước ra ngoài
Cô không ngờ ăn trộm nhà giàu lại dễ như vậy
Mà đúng nhà giàu có khác , thích thật
Ngay cả người làm cũng nhàn rồi, ngủ trưa như chết , có người lạ đột nhập vào mà cũng không biết
_ Đúng là trời giúp ta rồi , cứ đà này mình chẳng mấy chốc sẽ trở thành tỷ phú

__ oa! Bức tranh này đẹp quá , khắc bằng vàng và đá quý , mình muốn nó, ước gì mình có thể mang đi được
 Nhưng không sao nhà này giàu như vậy , sẽ còn nhiều đồ giá trị hơn mà không biết kết sắt ở đâu nhỉ ?
 Phải đi tìm mới được , tiền ơi em đang ở đâu , chị đến với em đây
 Thần tài sắp đến với ta rồi ha ha ha
 Cô đang hưng phấn lên không để ý , có người đang đi về phía mình
 __ cô là ai ? Sao lại ở đây ?
 __ Tôi là ai cô hỏi làm gì? “Ngu gì mà nói ”
 __ Người đâu rồi có kẻ lạ đột nhập
 __ Cô ! Đừng quá đáng thế chứ , Sao lại gọi người tới thế , tôi có làm gì cô đâu
 __ Người đâu , mọi người đâu hết rồi
 __ cô! “Không xong rồi , trong 36 kế chạy là thương sách”
 Nghĩ rồi cô co chân vội vàng chạy trốn
 __ chết mình rồi , quên mất đường ra rồi , ở phòng nào đây , đi lối nào đây
 Trong khi đó , vệ sĩ trong biệt thự đang lục soát mọi nơi tìm người
 Ngọc trúc hoàn toàn sợ hãi , bọn họ sắp đuổi đến nơi rồi
 Không còn cách nào khác cô đành vội vàng chạy vào trong 1 căn phòng
 Vừa bước vào cô như choáng ngợp
 __ Phòng gì mà rộng và đẹp quá . Nhưng rộng thế này mình biết trốn đâu đây
 __ trời ơi! Họ đang ở bên ngoài
 __ cái tủ kia lớn quá , vào trốn tạm vậy
 __ Ôi ! Tiền của tôi . Sao lại như vậy chứ ? Không biết đâu , tiền của tôi hu hu hu.
 Sau đó Cô tựa đầu vào góc tủ gỗ ngon lành, do hậu quả của việc khóc quá nhiều .
 Trong khi cô ngủ ngon lành trong tủ
 Thì bên ngoài cũng vừa láo loạn xong, bây giờ đã trở lên im ắng đến đáng sợ
 __ Mấy người nói xem , chạy mất rồi ah . Toàn 1 lũ vô dụng
 __ ông chủ , chúng tôi đã không hoàn thành nhiệm vụ .
 __ Mong ông chủ tha tội cho chúng tôi lần này .
 Tôi xin hứa đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng vi phạm
 __ Vậy sao
 __ ĐÚNG vậy , chúng tôi xin hứa sẽ không để chuyện này xảy ra nữa . Mong ông chủ tha tội” con ranh kia ,
 đừng để tao thấy được mày, ”
 __ không dễ dàng như vậy đâu
 __ Cút ra ngoài chịu phạt đi
 Hoàng kỳ vô cùng tức giận , để kẻ trộm chạy mất ư , không thể chấp nhận được .
 Anh bước vào phòng , trong người vô cùng bức bối , bèn mở tủ lấy quần áo đi tắm
 Khi vừa mở tủ , anh thoáng sửng sờ

gì thế này ? Có một cô gái đang ngủ trong tủ của anh

Nhìn gương mặt ngây thơ , đáng yêu đang say ngủ cái miệng chúm chím đỏ mọng đang chớp chớp nhìn đầy mê người

Điều anh không rời mắt được là dáng ngủ của cô

Cô ngủ trông rất yên bình , điều mà anh luôn mong muốn ,

Đã từ lâu anh không còn có được giấc ngủ yên bình

hôm nay thấy được anh lại thấy rung động ,và muốn có sự yên bình đấy

Không biết đôi mắt của cô sẽ ra sao, sẽ yên bình trong sáng như nước hồ thu

Hay lại là ẩn sau khôn mặt ngây thơ là đôi mắt gian xảo , dối trá mà anh vô cùng căm ghét

Thực sự lúc này anh rất muốn nhìn thấy đôi mắt đó

Nhưng anh lại thoáng nhói đau khi anh nhìn thấy nước mắt đọng trên má cô

sao em lại khóc? , e khóc vì điều gì?

Mà sao em lại ở đây ? Chẳng lẽ em là

Dòng suy nghĩ của anh bị biến mất, khi anh nhìn thấy cô như có biểu hiện của sự tỉnh lại .

3. Chương 3

Ngọc trúc mơ màng tỉnh dậy , cô ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh

__Mình đang ở chỗ nào thế này? Sao chật hẹp và tối quá. Đã thế lại toàn quần áo , mà quần áo này thơm thật

__ Oa! anh đẹp trai

“sao ở đây lại xuất hiện anh đẹp trai , chắc mình đang mơ rồi , ôi! Cơ hội ngàn năm có một mới gặp được 1 anh đẹp trai như vậy .

Không được mình không được tỉnh , nếu tỉnh anh ấy sẽ biến mất . Anh đẹp trai anh hãy đợi em , đừng biến mất , em sẽ đến với anh ngay đây”

cô vội vàng nằm xuống nhắm mắt vào ngủ , chưa kịp gặp người trong mộng .

Tự nhiên cô chợt nhớ ra mình đang ở đâu và làm gì.

Cô giật mình tỉnh dậy lo lắng nhìn xung quanh xem có ai phát hiện ra mình đang trốn ở đây không .

Rồi cô nhìn thấy 1 người vẫn đang dõi theo mình từ nãy đến giờ

“ơ , anh đẹp trai . Sao anh vẫn ở đây , chẳng lẽ anh ấy là ”

__ Anh đẹp trai , anh là ai thế , là người hay ma (run rẩy)

__ sao cô lại hỏi vậy

__Tại tự nhiên anh ngồi ở đây . Anh không phải là từ trên trời rơi xuống chứ?

__ không phải

__ vậy anh là người à

__Trông tôi không giống người ah

_ Hi hi em xin lỗi . Nhưng tại sao anh lại ở đây

_ vì(chưa kịp nói xong đã bị chen ngang)

_ Ah ! Em biết rồi? Anh cũng vào đây ăn trộm phải không ?

_ Hả?

_Anh thông minh thật đấy , cũng biết chọn nhà giàu vào ăn trộm . Em cũng vào đây ăn trộm nè , “hi hi vui quá có bạn rồi”

_ Thế đã trộm được gì chưa

_”sao mặt anh ấy nhìn lạnh lùng thế nhỉ , trông đáng sợ quá ah . Hay là anh ấy nghĩ mình trộm hết đồ có giá trị của anh ấy lên tức giận như vậy . Không được ,mình phải giải thích với anh ấy ”

Em đã trộm được gì đâu , em vừa mới mò vào liền bị phát hiện , liền vào đây chốn nè .

_Vậy sao “thà nào tìm không thấy”

_ Anh yên tâm đi , anh em mình cứ trốn tạm ở đây , rồi đêm đến mình ra ăn trộm tiếp . Nhà này giàu có như vậy chắc chắn có rất nhiều vật có giá trị .

_ Còn muốn trộm nữa à

_ Có chứ! Nhà này nhiều vàng bạc châu báu như vậy không trộm sao được

_ Không được lấy

_”sao mặt anh ta trông đáng sợ thế kia .chẳng lẽ anh ta muốn lấy một mình , đúng là đồ tham lam . Đẹp trai mà tham lam đây không cần , đáng ghét”

Anh vừa phải thôi , em với anh nước sông không phạm nước giếng . Nhà này giàu như vậy mà anh muốn ăn cả một mình ah . Anh tham lam quá đấy

_ Tôi không muốn nói nhiều

_”bây giờ mà đánh nhau mình thua đến thảm hại không bò về nổi là cái chắc . Thôi đành phải nhún nhường vậy . Tên kia người hãy đợi đấy ta sẽ nhớ mi”

Vậy anh cho em lấy 1 ít thôi được không anh

_ không

_”tức chết ta mà , lần này đánh nhau thì đánh , người giám cướp hết tiền của ta , tên khốn”

Tên trộm đáng chết kia người tham lam vừa thôi , ta không đồng ý đâu .

Người là trộm , ta cũng là trộm tại sao lại không được

_TA không phải là trộm

_ Thật sao ? Vậy mà không nói sớm! Thế anh vào đây làm gì?

_Tôi là(lại bị cướp lời)

_ Em biết rồi!Anh là sát thủ phải không ? Oa! Anh thật giỏi nha

_Hả?

_ Anh vào đây ám sát ai thế , chủ ngôi nhà này ah “mình phải tranh thủ trộm 1 ít rồi chuẩn thôi . Không tý nữa có xảy ra ám mạng bị vu oan thì chết ”

_CÔ

_”Sao anh ta nhìn mình đáng sợ quá vậy . Ah đúng rồi” Em xin hứa với anh , em sẽ không nói với ai anh là người giết chủ nhà này đâu . Em Thế đấy.

Hi hi anh cứ tự nhiên ra tay đi

_ Người đầu

_ Anh ! Sao tự nhiên anh gọi người đến đây làm gì . Anh muốn bị bắt cả đám ah . Hay đây là cách giết người của anh {dương đông kích tây}

Đúng lúc thì vệ sĩ vào

_ Ông chủ có gì sai bảo ạ

_HẢ? Anh là ông chủ à

_ Mau đem cô ngốc này nhốt vào phòng cho ta

_ Tên kia , ai cho người bắt ta , bắt người là phạm pháp đó biết không hả

_MAU MANG ĐI

_Anh ah ! Nể tình anh em mình vừa nói chuyện . Anh tha cho em lần này đi , em hứa lần sau sẽ không vào nhà anh ăn trộm nữa đâu mà

_ Vẫn còn nghĩ đến ăn trộm . Mang đi

_Tên khốn kia? Ta nói cho người biết , đừng để ta thoát ra ngoài ,không ta sẽ ăn trộm sạch nhà người cho người phá sản luôn . Người hãy đợi đấy . Ôi cuộc đời tươi đẹp của ta , tiền của ta hu hu , tức chết đi mà . Tên khốn kia ta hận người

Hoàng kỳ vô cùng tức giận , cô giám nói anh là trộm rồi sát thủ . Cô ngốc đến thế là cùng

Đã bị bắt rồi mà vẫn muốn đi ăn trộm , em giỏi lắm . Em có biết như vậy rất nguy hiểm không đồ ngốc

Em đã rơi vào tay tôi rồi . Để tôi xem em còn đi ăn trộm nữa không.

4. Chương 4

NGOC Trúc vô cùng tức giận .

Tức chết cô mà sao mọi chuyện tự nhiên lại như vậy chứ .

Cô chỉ muốn vào đây trộm 1 ít để thay đổi cuộc đời .

Nhưng trộm không trộm được , mà còn bị bắt nhốt vào đây thế này . Làm sao để thoát ra đây .

Mà tên chủ nhà kia cũng quá đáng , lúc đầu nói chuyện khi biết cô là trộm , thấy hấn ta cũng thoải mái(như vậy mà là cũng thoải mái à)

vậy mà 1 lúc sau lại bắt cô vào đây , đúng là tên đáng ghét .

Trúc anh thảo đang ngồi xả giận . Thì cửa đột nhiên mở . Cô ngẩng đầu lên nhìn , là hấn ta

_ Anh vào đây làm gì ? Tên đáng ghét kia , mau thả tôi ra . Ai cho anh giám bắt nhốt tôi hả tên khốn

_ 1 là bị nhốt ở đây , 2 là vào tù . Cô chọn đi

_ Tại sao tôi phải vào tù?

_ Với tội danh giám vào đây trộm cắp của cô . Tôi có thể tống cô vào tù làm bạn với chuột và gián cả đời đấy

_ Anh giám(sợ hãi)

_ Cô có muốn thử không?

_ không

_ Vậy thì ngoan ngoãn biết điều đi
 _ Nhưng mà!
 _ Không nhưng nhì gì hết ! . Tôi đi đây
 _ Tên khốn kia anh đứng lại đó cho tôi .
 Chẳng lẽ mình phải ở đây cả đời sao ? Không được phải nghĩ cách .
 Ngọc trúc cô thông minh lắm cơ mà , nhất định phải nghĩ ra được cách hay(đi qua đi lại suy nghĩ)
 A ! Nghĩ ra rồi ! Hay quá ! tên kia người hãy đợi đấy ha ha ha
 Hoàng kỳ bước ra ngoài với tâm trạng chẳng có gì là vui vẻ cả .
 Thật ra nhốt cô trong đó anh cũng không đành lòng .
 Nhưng biết làm sao được , muốn cô bỏ nghề đạo chích ,thì đành phải để cô thiệt thòi 1 chút vậy .
 Còn phải nghĩ cách để sau này. khi ra ngoài cô không còn mơ tưởng đến trộm cắp nữa .
 Khi hoàng kỳ đang bận rộn với 1 chồng giấy tờ lớn .
 Thì người hầu mà anh phân phó chăm sóc cô bước vào
 _ có chuyện gì thế
 _ Dạ ! Thưa ông chủ! Cô ngọc trúc không chịu ăn cơm . Cô ấy nói muốn gặp ông
 _ tôi biết rồi ! Cô ra ngoài đi
 _ vâng!
 _ ngọc trúc ah ! Em còn định bày trò gì nữa đây.
 Anh đứng dậy đi sang phòng Ngọc trúc .
 Vừa mở cửa ra thấy cô đang ngồi co ro trên giường , trông có vẻ ủy khuất
 Nhìn thấy hoàng kỳ bước vào ngọc trúc thoáng giật mình “tên này công nhận đến nhanh thật , vừa nói xong mà đã tới rồi . Suýt nữa mình không kịp chuẩn bị . Ôi đói quá ! ”
 _ Cô muốn gặp tôi có chuyện gì
 _ Có chuyện này tôi muốn nói chuyện với anh
 _ Chuyện gì ?
 _ Tôi muốn ra ngoài . Tôi không muốn bị nhốt ở đây nữa đâu
 _ Không được
 _ Tôi xin hứa với anh , chỉ cần anh cho tôi ra ngoài . Anh muốn tôi làm gì cũng được .
 _ ý cô là
 _ Đúng ! Đúng chỉ cần anh cho tôi ra ngoài . Anh nói gì tôi cũng nghe lời anh hết .
 _ Vậy đầu tiên tôi không muốn cô đi ăn trộm nữa .
 _ Nhưng nếu không ăn trộm thì lấy gì mà sống
 _ Tôi sẽ giúp cô tìm việc làm.
 _ ừm . Thế thì được . Nhưng tôi không có học vấn thì làm gì bây giờ.
 _ Tôi sẽ sắp xếp
 _ hì hì cảm ơn anh .

__ Còn nữa . Cô vẫn phải sống ở đây .

__ Hả? Sao tôi phải sống ở đây.

__ Để tôi tiện giám sát

__ à ừ “không sao sống ở đây thì sống , dù sao mình cũng được ra ngoài . Đến lúc đó thừa dịp trốn thoát vậy”

__ Thôi cô ăn cơm đi , tôi đi đây

__ vâng

Khi cánh cửa được khép lại . Người bên ngoài và người bên trong cùng nghĩ . Người mắc lừa ta rồi.

Người cứ từ từ mà thưởng thức ta dạy dỗ người như thế nào

5. Chương 5

NGỌC TRÚC đang ngồi suy nghĩ không biết số phận sau này của cô ra sao .

Bây giờ cô rơi vào tay anh , số phận là do anh định đoạt . Cô thật sự rất lo lắng cho tương lai của mình .

Cô không ngờ lần ăn trộm này lại thất bại như vậy .

Nhưng có 1 chuyện cô rất thắc mắc . Cô chỉ là ăn trộm không thành thôi , sao lại bị giam lỏng chứ .

Không biết có đúng như anh ta nói ăn trộm bị tù chung thân không nữa .

Cô lại nghĩ đến những người bạn cùng làm nghề đạo chích với mình .

Không biết giờ họ ra sao rồi . Lúc không thấy cô trở về chắc họ sẽ lo lắng cho cô lắm .

Vào nhà này ăn trộm cũng là họ mách cô, họ muốn cô giàu có , muốn cô trở thành đạo trịch chuyên nghiệp .

Vậy là cô đã khiến họ thất vọng rồi .

Trong khi đó ở băng đảng của cô.

__ sao giờ này còn chưa thấy ngọc trúc trở về nhỉ.

__ Hay nó ăn trộm được nhiều vàng bạc lên bỏ trốn tiêu 1 mình rồi

__ Con ngốc đó lòi thối bị người ta phát hiện , đánh cho tan xương lát thịt ,bây giờ chết xó ở nơi nào cũng lên

__ Cậu nói cũng đúng , cô ngốc đó đã bao giờ làm lên được cái gì đâu

__ vậy mà con muốn mơ làm đạo trịch chuyên nghiệp , mơ tưởng

__ Những người ngốc họ luôn ình là tài giỏi mà ha ha

__ Mà không ngờ bọn mình nói vào nhà đó ăn trộm dễ lắm , mà nó cũng tin thật

__ ha ha ! Nhà đó ngay cả đạo trịch giỏi nhất ở đây còn không giám vào .

Vậy mà cô ta tự dẫn xác vào chỗ đó . Đúng là con ngốc mà .

__ ừ ! Ngốc thật đấy . Cho chết ha ha ha

Nếu Ngọc Trúc biết những người bạn yêu quý của cô , nói những điều này . Thì Chắc chắn cô tức chết mất .

Đôi khi không tin vào bạn bè quá rồi tự hại bản thân mình .

Nhưng cũng có thể nhờ những người bạn này, mà cuộc đời của cô đã rẽ sang 1 hướng đi khác ,
Có lẽ sẽ hạnh phúc hơn , tươi đẹp và có ý nghĩa hơn .

Ngọc trúc ngồi trong phòng ,nhìn ra ngoài cửa sổ .

sự sôi nổi ngoài đó khiến cô lại nhớ đến sự tự do của cô trước kia .

Bất giác cô thật sự thèm khát nó , cô muốn được ra ngoài vẫy vùng , muốn làm những gì mình thích . Và cô biết rõ một điều cô sẽ không bao giờ làm trộm nữa .

Cô thật sự rất thèm tự do .

Nhưng cũng may anh ta đã hứa cho cô ra ngoài đi làm rồi .

Đến lúc đó cô sẽ thừa cơ bỏ trốn đến 1 nơi thật xa . Đó anh ta tìm được hi hi .

Đến lúc đó cuộc sống của cô sẽ rất thoải mái tự do

Ngọc trúc không sao đâu rồi 1 ngày nào đó mình sẽ trốn khỏi đây . Cố lên!

Khi cô đang ngồi suy nghĩ về kế hoạch trốn chạy của mình thì có tiếng gõ cửa .

_ Ai đấy! Vào đi

_ Tiểu thư. Ông chủ muốn gặp cô.

_ Anh ta đang ở đâu ?

_ Dạ ! Ở phòng làm việc .

_ ừ! Được rồi . Tôi sẽ qua . Cô ra ngoài đi .

Ngọc trúc thở dài , sao tự nhiên lại gọi cô đến đó làm gì .

Bình thường anh ta toàn tự dẫn xác đến đây mà ,

không biết anh ta gọi cô đến đó có việc gì không nữa , mệt thật .

_ Anh gọi tôi đến có việc gì không .

_ Tôi biết cô ở nhà khá nhàn rồi , lên đã tìm việc cho cô làm rồi (thật ra anh sợ cô ở nhà buồn , lên đã dẫn đo cân nhắc nhất nhiều mới quyết định cho cô đi làm)

_ Thế tôi làm gì?

_ Làm thư ký riêng của tôi

_ Hả? Nhưng tôi có biết gì đâu mà làm . Mới cả sao lại là thư ký riêng của anh .

Ở công ty chẳng phải có rất nhiều việc sao?

Anh cho tôi làm tạp vụ cũng được mà .

_ Công việc của thư ký có rất nhiều kiểu .

Việc của cô là dọn dẹp phòng làm việc của tôi sạch sẽ , sắp xếp lại giấy tờ , pha trà và cà phê mỗi khi tôi cần , Mua cơm trưa cho tôi...

_ sao tôi phải làm những việc đó chứ

_ Thế cô nghĩ cô sẽ làm những gì

_ĂN VÀ NGỦ

_ Vậy cô ở nhà đi ,đừng đi làm nữa.

_ Không! vậy tôi đi làm cũng được ."không đi làm thì trốn sao được"

_ Vậy mai cô đến công ty với tôi .

— Được ! Bây giờ tôi về được chưa

— Nói chuyện với tôi khó chịu lắm à

— không “không phải khó chịu mà rất khó chịu”.

Sáng hôm sau có hai người cùng bước vào công ty dưới ánh nhìn ngạc nhiên có , ngưỡng mộ có , đố kị có của tất cả mọi người .

Nhưng điều đáng nói. Người nam đi trước thì tủm tủm cười.

Còn Người nữ đi sau trông mặt rất hình sự .

6. Chương 6

LÝ DO VÌ SAO NGỌC TRÚC LẠI KHÓ CHỊU NHƯ VẬY .

QUAY LẠI THỜI ĐIỂM 1 TIẾNG TRƯỚC .

LÚC ĐÓ NỮ CHÍNH CỦA CHÚNG TA ĐANG CUỘN TRÒN TRONG CHĂN

VÌ LÀ BUỔI ĐI LÀM ĐẦU TIÊN CỦA NGỌC TRÚC

HOÀNG KỲ ĐÃ DẶN CÔ GIÚP VIỆC GỌI CÔ DẬY SỚM ,

VÌ BÌNH THƯỜNG NGỌC TRÚC TOÀN Ở TRONG PHÒNG CHỈ ĂN VÀ NGỦ ,

LÊN THEO LỄ THƯỜNG TÌNH BUỔI SÁNG CÔ NGỦ ĐẾN TRƯA MỚI DẬY .

HOÀNG KỲ BIẾT CÔ KHÔNG THỂ TỰ DẬY ĐƯỢC SỚM

LÊN ĐÃ CHO NGƯỜI GỌI CÔ DẬY .

NHƯNG KHÔNG NGỜ CÔ LẠI KHÓ BẢO NHƯ VẬY .

CÔ KHÔNG NHỪNG CHỊU DẬY MÀ CÒN NGỦ SAY HƠN .

KHÔNG CÒN CÁCH NÀO KHÁC ANH PHẢI TỰ GỌI CÔ DẬY .

NHƯNG CÔ ĐÚNG LÀ GAN LÌ MÀ GỌI , HẾT , TẮT , KÉO XUỐNG ĐẤT CÔ LẠI BÒ LÊN NGỦ TIẾP .

ANH CẢM GIÁC LÚC ĐÓ CÔ NHƯ NGƯỜI MỘNG DU VẬY .

SAU KHI THẤT BẠI 1 HỒI . CUỐI CÙNG ANH ĐÃ NGHĨ RA CÁCH TRỊ CÔ .TIỆN THỂ ĂN ĐẬU HỮ CỦA CÔ LUÔN

THẬT RA CÓ ĐIỀU NÀY ANH KHÔNG MUỐN THỪA NHẬN ĐÓ LÀ ANH BẮT ĐẦU CHÚ Ý ĐẾN CÔ

MÀ HÔM NAY NHÌN BỘ DẠNG CÔ NGỦ NGOAN NHƯ MÈO CON VẬY .

KHUÔN MẶT ỪNG HỒNG VÌ SAY NGỦ , CÁNH MŨI PHẬP PHỒNG NHỮNG NHỊP THỞ ĐỀU TRÔNG RẤT DỄ THƯƠNG .

NHƯNG CUỐN HÚT ANH NHẤT LÀ ĐÔI MÔI ANH ĐÀO HỒNG ĐỎ ĐANG HÉ MỞ NHƯ MỜI GỌI VÀ KHÁM PHÁ NÓ .

NHÌN NHỮNG BIỂU HIỆN ĐÓ CỦA CÔ .

ANH BẮT GIÁC NGHĨ RA MỘT CÁCH RẤT NHẸ NHÀNG MÀ HIỆU QUẢ .

ĐÓ LÀ HÔN LÊN LÀN MÔI ANH ĐÀO CHÚM CHÍM KIA . ĐẾN LÚC ĐÓ XEM CÔ CÓ CHỊU DẬY KHÔNG .

NGHĨ LÀ LÀM . ANH BÈN TIẾN VỀ PHÍA CÔ NẪM . NHÌN NGẮM CÔ . RỒI TỪ TỪ ĐƯA THÂN MÌNH ĐẾN GẦN CÔ HƠN .

KHI BỜ MÔI ANH CHẠM VÀO MÔI CÔ .

ANH CẢM THẤY MÔI CÔ RẤT MỀM MẠI , NGỌT NGÀO

KHI HÔN MÔI CÔ ANH MUỐN NHIỀU HƠN NỮA MUỐN VÀO TRONG KHOANG MIỆNG CÔ ĐỂ TẬN HƯỞNG .

ANH ĐANG PHÂN VẠN KHÔNG BIẾT LÊN VÀO TRONG MIỆNG CÔ THỂ NÀO .

THÌ ĐỘT NHIÊN MÔI CÔ HƠI HÉ MỞ {TẠI KHÓ THỞ QUÁ LÊN MỞ MIỆNG RA ĐỂ THỞ . Ai Dè}

ANH VỘI VÀNG ĐƯA LƯỖI VÀO BÊN TRONG THAM LAM HÚT LẤY MẬT NGỌT TRONG MIỆNG CÔ .

NGỌC TRÚC ĐANG NGỦ SAY .

ĐỘT NHIÊN CÔ CẢM THẤY KHÓ THỞ VÔ CÙNG VÀ HÌNH NHƯ CÒN BỊ ĐÈ RẤT NẶNG NỮA .

TRONG VÔ THỨC CÔ BÈN HÁ MIỆNG RA ĐỂ THỞ .

NHƯNG VỪA HÁ MIỆNG RA ĐÃ BỊ CÁI GÌ ĐÓ NGỌ NGUẬY VÀ CỨ BẮT LẤY LƯỖI CÔ RẤT KHÓ CHỊU .

NHƯNG SAO CÔ NGÀY CÀNG KHÓ THỞ . CÔ CẢM THẤY MÌNH KHÔNG THỞ NỎI NỮA . BÈN MỞ MẮT .

NHƯNG ĐẬP VÀO MẮT CÔ LÀ BẢM MẮT ĐÁNG GHÉT CỦA TÊN CHỦ NHÀ .

NHƯNG TRỜI Ơi ! HẮN TA ĐANG HÔN CÔ .

CÔ VỘI VÀNG BỪNG TỈNH ĐẠP CHO ANH MỘT CÁI

_ TÊN KHỐN . ANH VỪA LÀM GÌ TÔI VẬY HẢ

_ ĐÁNH THỨC CÔ DẬY

- CÓ AI ĐÁNH THỨC NHƯ ANH KHÔNG VẬY HẢ . LẠI CÒN CÃI NỮA À

-NẾU CÔ DẬY ĐƯỢC TỪ SỚM THÌ TÔI ĐÃ KHÔNG PHẢI LÀM NHƯ VẬY

_ ANH ! Anh! ANH GIỎI LẮM ! CỨT RA NGOÀI CHO TÔI THAY ĐỒ

- BÂY GIỜ LÀ 7H5 CÔ CÓ 15 PHÚT CHUẨN BỊ TẮT CẢ . CÔ NHANH LÊN ĐẨY . TÔI ĐỢI CÔ NGOÀI XE

_ RA NGOÀI ĐI

SỰ VIỆC LÀ NHƯ VẬY ĐÓ

MỘT NGƯỜI THÌ TỨC GIẬN VÌ ĐÃ MẤT NỤ HÔN ĐẦU

MỘT NGƯỜI THÌ HẠNH PHÚC VÌ ĐÃ CÓ ĐƯỢC THỨ MÌNH MUỐN

MỘT NGƯỜI THÌ GẬT ĐẦU CƯỜI KHI CÓ NGƯỜI CHÀO HỎI

MỘT NGƯỜI THÌ MẶT HẦM HẦM KHÔNG THÈM MÌNH MỘT AH .

KHIẾN CHO TẤT CẢ MỌI NGƯỜI TRONG CÔNG TY ĐỀU NGẠC NHIÊN

BÌNH THƯỜNG CHỦ TỊCH RẤT LẠNH LÙNG . ÍT NÓI .

SAO HÔM NAY LẠI VUI VẼ NHƯ VẬY
CHẲNG LẼ LÀ DO CÔ GÁI GƯƠNG MẶT HÀM HÀM ĐANG ĐI ĐẰNG SAU Ừ .
VÀ TRONG PHÚT CHỐC CÔ TRỞ THÀNH TÂM ĐIỂM CỦA MỌI NGƯỜI .

7. Chương 7

Mặc kệ ánh mắt của mọi người . Ngọc Trúc vẫn hùng hổ đi về trước mặc kệ ai kia luôn .

Nhưng đi được một lát cô mới chợt nhận ra , cô không biết phòng chủ tịch ở đâu

__ Thừa chủ tịch! Phòng ngài ở đâu ạ

__ (mỉm cười) Em lên tầng 15 , rẽ trái là tới .

Vừa nghe anh nói xong cô liền bấm thang máy phi lên thẳng tầng 15.

Vừa bước vào phòng cô vội lấy chổi quét lấy quét để hất bụi vào người đi sau mình .

Anh biết cô vẫn giận anh chuyện lúc sáng lên vẫn nhẫn nhịn cho qua việc cô hất bụi vào mình .

Anh bèn đi mở cửa sổ , kéo rèm để ánh nắng ban mai chiếu rọi vào phòng, tỏa ra mùi hương thơm man mát .

__ Cô đi pha cho tôi cốc cà phê đi

__ Nhưng thưa ông chủ tôi chưa làm xong

__ Để đấy đi pha cà phê xong rồi làm tiếp

__ Biết rồi .

Nói xong Ngọc Trúc bèn ném luôn cây chổi trước mặt Hoàng Kỳ rồi bỏ đi .

Hoàng Kỳ có muốn như vậy đâu . Tại cô hấp dẫn anh trước khiến anh không kìm lòng được lên mới hôn cô .

Bây giờ còn giận hờn trẻ con nữa chứ . Nhưng giận như vậy trông cô rất đáng yêu . Khiến anh mấy lần muốn trêu chọc cô nhưng may anh vẫn kiềm chế được

__ Cà phê của anh đây!

Anh đang suy nghĩ thì bi tiếng dầm phát ra trước mặt

__ Cảm ơn.

Ngửi thấy mùi cà phê thơm ngọt ngào . Anh cảm thấy rất hạnh phúc .

Nhưng vừa cho lên miệng anh liền phun ra

__ Cô pha cà phê sao ngọt vậy hả , mà cà phê lại nhạt vị

__ à ! Tại tôi thấy ở đó nhiều đường quá . Vì sợ đường hỏng lên tôi đổ cả gói vào cho ngọt . Còn cà phê ở đó xịn lắm pha ít còn để dành

__ Cô đi pha lại cốc khác cho tôi

__ Ok

Em lại muốn giở trò gì nữa đây

__ Lần này thì cà phê ngon và nhạt rồi đấy

_ Sao lại đắng và không có mùi vị nữa vậy
 _ Cô không biết pha cà phê?
 _ Anh khinh thường tôi vừa thôi . Tôi sẽ pha cho anh xem .
 Họ cứ thế người uống kẻ pha đến hơn chục lần . Đến khi cô đã mệt , anh đã uống no bụng thì dừng lại .
 Vì anh còn có cuộc họp với các phòng ban lên không tranh cãi với cô nữa
 _ Bây giờ tôi phải đi họp . Cô mới đi làm vẫn chưa biết gì lên ở lại đây dọn dẹp đi
 _ vâng “xí ai thêm đi chung với anh”
 Cô đang tập chung dọn dẹp nghe thấy bên ngoài ồn ào bèn chạy ra hóng
 _ Cô không được vào phòng chủ tịch
 _ Các cô tránh ra để tôi vào
 Nghe đến vậy Ngọc Trúc ra góp vui
 _ Bây giờ chủ tịch đi họp rồi lên không có ở trong phòng đâu chị ạ
 _ Cô là ai?
 _ Em là thư ký riêng của chủ tịch mới được nhận vào . Thế còn chị?
 _ Tôi là bạn gái của anh ấy
 _ Thật sao ôi chị (mừng rỡ) chị vào trong phòng ngồi chờ anh ấy 1 lát nhé .”để xem lần này tôi nói xấu anh với bạn gái anh , cho anh biết mặt . Có bạn gái rồi còn háo sắc”
 _ Thư ký nào cũng như em thì tốt biết mấy
 _ sao vậy chị?
 _ Những lần trước chị cứ đến đây là họ lại đuổi chị về . Không cho chị gặp anh ấy
 _ hì hì . Nhìn chị xinh đẹp như vậy chắc họ ghen tỵ với chị đó(xinh gần bằng mình)
 _ ừ em nói cũng đúng
 _ Hai người quen nhau lâu chưa ạ?
 _ Chị quen anh ấy được 1 tháng . Trong lần sinh nhật bố chị
 _ Oa! Chiếc nhẫn đá khảm ngọc này đẹp quá! Anh ấy tặng chị à
 _ Nói đúng hơn là tặng bố chị , nhưng bố chị cho chị thì là tặng chị
 _ Em nghĩ là thật ra anh ấy muốn tặng chị , nhưng ngại lên tặng gián tiếp qua bố chị
 _ Hả? Em nói thật chứ, vậy là anh ấy cũng có tình cảm với chị
 _ Gì cơ? Thế 2 người không yêu nhau à
 _ Chị đang đơn phương . Nhưng chị tin chắc rằng 1 ngày nào đó anh ấy cũng sẽ yêu chị
 _ Thật ư ! Vậy thì tốt quá “Mình sẽ kết thân với chị ta . Để sau này biết đâu 2 người họ yêu nhau . Chị ta lại xin xỏ anh ta thả mình ra cũng lên . Chứ bị kèm cặp thế này thì không thể bỏ chốn được”
 _ Ôi ! HOÀNG KỲ anh về rồi . Em đến thăm anh nè
 _ Cô là ai ? Sao lại vào đây
 _ Em là Đạm Trúc Diệp Anh em mình gặp nhau ở sinh nhật bố em . Anh quên rồi sao?
 _ Tôi không quen cô , cô về đi
 _ Không em không về đâu . Khó khăn lắm em mới được gặp anh

__[ĐÚNG THỂ SAO PHẢI VỀ]

__ Cô im ngay cho tôi

__ Im thì im (bữa mỗi quay đi làm việc của mình . Tại vẫn vểnh lên nghe ngóng)

__ Cô cút ngay cho tôi

__ Hôm nay em về . Mai em lại đến thăm anh . Bye em nhé
sau khi cô ấy về

__ Anh thật là quá đáng . Sao lại đuổi chị ấy về

__ Cô im đi . Tôi có cho phép cô dẫn người lạ vào phòng tôi không hả.

Sao tự nhiên lại nổi cáu với mình . Đúng là đồ thay đổi theo mùa .

Em giỏi lắm giám gán ghép tôi với cô ta ah . Em to gan thật đấy .

8. Chương 8

Sau khi làm xong việc của mình .

Ngọc trúc ngồi buồn chán 1 lúc rồi lặn ra bàn ngủ , để bù cho giấc ngủ buổi sáng bị ai đó phá hỏng .

Hoàng Kỳ đang tập trung công việc cao độ . Anh muốn nhờ Ngọc Trúc pha 1 cốc cà phê .

Nhưng vừa ngẩng mặt lên thì đã nhìn thấy cô ngủ rồi.

Anh nhẹ nhàng , rón rén bước tới nhìn ngắm cô dịu dàng , khe vuốt tóc mai đang phủ trên mặt cô anh thầm nghĩ

“em ngây thơ trong sáng như vậy , sao lại làm nghề ăn trộm.

Em có biết như vậy sẽ rất nguy hiểm không .

May mà em rơi vào tay anh . Nếu hôm đó em ăn trộm ở nhà khác , thì sự việc sẽ sao đây hả cô ngốc”

Anh cũng không hiểu sao mình lại có tình cảm với cô nhanh như vậy .

Cũng có thể ở cô có gì đó cuốn hút anh mà người phụ nữ khác không có.

Nhưng anh thích cô vì cái gì chứ sự ngây thơ hồn nhiên , đáng yêu ư .

Hay những suy nghĩ ngốc nghếch kia đã cuốn hút anh .

Cũng có thể là dáng người nhỏ nhắn , gương mặt xinh xắn , yếu mềm khiến anh luôn muốn bảo vệ .

Còn 1 thứ nữa cũng rất quan trọng đó là vùng trời bình yên nơi cô , thứ anh luôn muốn tìm kiếm .

Khi ở bên cô anh luôn cảm thấy bình yên , vui vẻ , hạnh phúc , đôi khi là 1 chút tức giận , 1 chút lo lắng .

Ở bên cô anh như bọc lợ con người thật của mình

Anh không còn thường xuyên mang gương mặt lạnh lùng , bá đạo nữa .

Mà có những lúc gương mặt của sự vui vẻ hạnh phúc đã xuất hiện .

Anh không ngờ từ khi anh quen cô , anh đã biết quan tâm lo lắng vì người khác . Ngay cả tức giận cũng không giống như bình thường nữa rồi .

Anh đang suy nghĩ sự thay đổi của mình gần đây . Thì cô chớp mắt tỉnh dậy

__ Á ! Hết cả hồn sao anh lại ngồi đây “tên này sao ngồi đây nhìn mình thần thờ như mất hồn thế này . Hay là do mình đẹp quá lên hấn ta phải lòng mình rồi, rõ đẹp cũng khổ mà .

Cũng may mình dậy sớm , không hấn ta lại như ban sáng thì chết mình”

__ Cô dậy rồi à

__ ừ ! Anh ngồi đây làm gì? Tôi nhớ rõ tôi đã làm xong công việc của mình rồi mà

- À ừ tôi muốn cô pha cho tôi cốc cà phê

__ Cà phê hả ? Thế chờ tôi 1 chút nhé . Tôi đi làm ngay đây .

“Ôi may quá ! May là mình chỉ mới ngất thôi chưa kịp làm gì cả . Nếu không cô ấy tỉnh dậy thì e rằng” .

Cuối cùng cũng hết giờ làm . Thảo Quyết Minh vui vẻ bước ra khỏi công ty

__ Ôi ! Thoải mái quá! Cuối cùng cũng được về , ngồi trong cái phòng đó gò bó chết đi được

__ Tối nay chúng ta ra ngoài ăn tối nhé

__ Ra ngoài ăn tối (mất mừng rỡ) được được được ” bên ngoài chắc nhiều đồ ăn ngon lắm đây , mình chưa ăn bao giờ . Phen này phải ăn cho anh ta cháy ví mới thôi”

__ Thế cô muốn ăn ở đâu?

__ Ở đâu cũng được , miễn ngon là được ha ha ha

__ Vui vậy cơ à

__ Đương nhiên . Đây là lần đầu tiên tôi được ăn nhà hàng mà . Phải ăn thật nhiều mới được

__ Vậy đi thôi . Sau này tôi sẽ thường xuyên đưa cô đi ăn nhà hàng

__ Anh nói phải giữ lời đấy nhé

__ Ừ

__ Ha ha ha mau đi thôi .

Nói xong cô vội vàng cầm tay anh lôi vào trong xe(ham ăn thế là cùng)

__ Oa ! Nhà hàng này đẹp quá lớn quá

__ Ở đây có tất cả các món hải sản nổi tiếng trên toàn quốc đấy

__ Thật sao ? Tôi muốn ăn cua . Bình thường tôi chỉ được nhìn chưa được ăn bao giờ

__ Vậy vào ăn thôi .

Khi họ vừa vào trong khách sạn . Thì có người ra đón tiếp

__ Chủ tịch tôi đã chọn phòng cho ngài rồi . Mời ngài đi hướng này

__ Được

__ oa trong phòng này rộng thoáng mát mà thơm quá . Ở đây còn có cá cảnh nữa

__ Ở nhà nhìn cá chưa chán à . Mau lại đây ăn đi

__ Lại ngay , lại ngay . Ồi cua (mắt sáng rỡ)

__ Này! Cô làm gì thế

__ Gặm cua chứ sao? Mà sao rần thế , cắn thế nào cũng không vỡ

__ Không phải thế phải đập vỏ nó ra . Ở đây có cái búa nhỏ cô đập đi

__ tôi đập nát choét ra rồi . Ăn làm sao đây ?

_ Để tôi đập cho
 _ Ăn ngon thật đấy , thích quá
 Thế là 1 người đập , 1 người ăn dần cũng hết đĩa cua .
 Bây giờ trên bàn còn có tôm , bẻ bẻ , ngao , sò , ốc , hà , tu hài, mực ...
 _ chủ tịch à ! Tôi còn muốn ăn thứ này nữa , thứ này nữa ...(chỉ tất cả các thứ trên bàn)
 _ Được
 Vậy là 1 người lại đập , bóc toát mỡ hôi mà không có thứ gì vào bụng
 1 người ngồi rung đùi , chống cằm nhìn người kia đập , bóc rồi từ từ thưởng thức
 _ Ôi ăn no quá . Thôi không ăn được nữa đâu , no lắm rồi . Cũng may trên bàn không còn gì nữa đỡ phí
 _ Ừ ! No rồi thì về thôi
 _ Thế anh đã ăn gì chưa , đã lo chưa {mắt long lanh vô số tội}
 _ Tôi không đói
 _ Vậy thì về thôi ha ha ha thức ăn ở đây ngon thật . Lần sau chúng ta lại đến nữa nhé!
 _ Ừừừừ

9. Chương 9

KHI từ nhà hàng trở về . Ngọc trúc vô cùng thích thú .
 Không ngờ hôm nay cô được ăn món ngon như vậy .
 Lại có người bên cạnh chăm sóc quan tâm nữa chứ
 vì là trẻ mồ côi , lên từ nhỏ đến lớn cô luôn toàn dựa vào bản thân .
 Bất cứ việc gì cũng do bản thân tự làm lấy .
 Lên hôm nay được anh làm hết , cô không phải làm gì cả .
 Khiến trong lòng cô cảm thấy vô cùng ấm áp .
 Là 1 cô gái mồ côi , nhìn mọi người được hạnh phúc .
 Cô cũng rất muốn được như họ . Muốn được người thân quan tâm , chăm sóc , cưng chiều , muốn làm cho người thân của mình được vui vẻ hạnh phúc .
 Nghĩ đến vậy cô bèn cho anh 1 đặc cách .
 Vì từ trước đến nay chẳng có ai quan tâm đến cô cả .
 Anh là người đầu tiên quan tâm đến cô tuy có phần hơi miễn cưỡng .
 Cho nên cô quyết định làm cho anh hạnh phúc .
 Cô biết lúc ở nhà hàng anh không ăn gì . Vì bạn giúp cô lột vỏ , nên cô quyết định xuống nấu cho anh bát mì ăn tạm .
 Bởi vì cô chỉ biết nấu mì thôi(không phải nấu ăn dở mà là nghèo làm gì có đồ ngon mà ăn) .
 HOÀNG KỲ Đang ôm bụng rỗng xem xét giấy tờ .
 Không hiểu sao tối nay đi ăn cùng cô .

Tuy anh không ăn gì cả , nhưng nhìn cô ăn vui vẻ , hạnh phúc .

Là anh cũng thấy hạnh phúc . Dẫn đến không ăn cũng no .

Anh cũng rất bất ngờ từ khi anh quen cô dường như anh đã thay đổi khá nhiều .

Từ bao giờ anh đã biết quan tâm , chăm sóc , lo lắng cho người khác . Nhìn người đó vui anh cũng thấy vui .

Anh biết mình ngày càng bị cô cuốn hút . Nhưng biết làm sao bây giờ khi anh đã chót sa vào lưới tình ngọt ngào này rồi .

Anh đang tập trung vào công việc để quên cô đi , thì cô lại xuất hiện

__ Chủ tịch ! Anh ăn mì đi . Tôi nấu cho anh ăn đó

- Sao cô lại nấu mì cho tôi(bất ngờ ngọt ngào)

__ Tại tôi thấy lúc tối anh không ăn gì .

Lên nấu mì anh ăn tạm nhé

- Cảm ơn

__ Anh mau ăn đi cho nóng .

- Ừ . Mời cô(háo hức ăn thử)

__ Anh thấy thế nào ngon chứ{không ngon mới lạ}

__ Ăn cũng được , chỉ hơi mặn 1 chút thôi

- Hơi mặn à ! Để tôi ăn thử 1 chút xem sao

- Thôi không cần đâu . Để tôi ăn cũng được mà . Ể đã bảo là không cần đâu mà

- Nhưng sao bỏ hết mà ăn được

.

Nói xong cô lại chạy xuống bếp làm bát mì khác cho anh

cô không ngờ vì một người khác phái mà tốn công như vậy .

Sáng hôm sau . Rút kinh nghiệm cho việc hôm trước .

Ngọc Trúc biết tự mình dậy mà không cần ai đánh thức.

Trên đường đến công ty anh thấy cô toàn nhìn anh như có chuyện muốn nói , bèn hỏi?

__ cô có chuyện gì muốn nói với tôi à

- À Ừ anh có thể cho tôi về thăm mọi người trong bang ăn trộm được không ?

__ Không

__ Tại sao chứ?

__ Không là không

__ Tôi chỉ về thăm họ 1 lát . Báo với họ tôi vẫn bình an thôi mà nhé nhé{cầm tay anh đẩy qua đẩy lại nũng nịu . Khiến anh chịu thua vô điều kiện}

__ Vậy chỉ về 1 lát thôi nhé . Không được bỏ trốn đâu đấy

__ Vâng

__ Chỉ đường đi tôi đưa đến đó luôn , không phải đến công ty nữa

__ Thật sao ? OA! Cảm ơn anh

do quá vui vẻ cô bất ngờ chồm dậy ôm lấy cổ anh . Rồi thơm anh chụt 1 cái vào má .

Thơm xong cô mới ý thức được hành động đó của mình vội xấu hổ , đỏ bừng mặt , nhìn đi phía khác .

Nhờ có cái thơm đó khiến cho 1 người giật mình vì bất ngờ , từ bất ngờ chuyển sang bối rối , hạnh phúc , vui vẻ .

Cô không thể biết được cái thơm đó đã tác động lớn với anh như thế nào đâu .

__ Tôi xin lỗi ! Vừa nãy là vui quá lên đã mạo phạm anh , mong anh thông cảm

__ Không sao cả . Mà cô sao lại tin tôi , cho tôi biết nơi bạn bè cô đang sống . Cô không sợ tôi báo cảnh sát à

__ Không ? Tôi tin anh , tôi tin anh là người tốt anh sẽ không bao giờ làm như vậy

__ cảm ơn lòng tin của cô

__ Muốn sống cùng nhau trong cùng 1 ngôi nhà bình yên .

Cách tốt nhất là tin tưởng lẫn nhau mà

__ Ý của cô là tôi cũng lên tin tưởng cô

__ Đúng thế ! Vậy lên anh cứ để tôi ở đây . Đến tối tôi sẽ tự quay về đó

__ được rồi tôi sẽ thử tin cô lần này vậy

__ hi hi cảm ơn anh .

Mong rằng sự tin tưởng của tôi là có giá trị .

Em đừng lừa gạt tôi nhé .

Trái tim tôi khó khăn lắm mới cảm thấy rung động và hạnh phúc.

Em đừng làm tổn thương nó nhé.

Hãy là hạnh phúc đời tôi .

Cảm ơn em đã gieo hạt giống ấm áp vào trái tim băng giá này .

10. Chương 10

Ngọc Trúc mang theo tâm trạng vui vẻ về thăm mọi người .

Cô nhớ mọi người lắm , chắc biết cô trở về mọi người sẽ rất vui à xem .

Vừa đến gần cửa ngôi nhà chung trong bang , cô từ từ đi chậm lại định đùa mọi người một chút .

Nhưng vừa ló đầu vào cô liền nghe thấy họ nhắc đến tên mình . Lên dừng lại xem họ nói gì

__ Con bé Ngọc Trúc không biết bây giờ nó thế nào rồi nhỉ

__ Chắc chết rồi chứ còn sao nữa

- ừ. Nếu nó mà còn sống thì đã chạy vội về đây ăn bám rồi

__ ừ cậu nói cũng đúng , vào nhà đó ăn trộm không bị đánh cho tan xương lát thịt mới lạ

~ Mà nó ngốc thật , em nói gì cũng tin , bảo vào nhà đó giàu mà ăn trộm dễ lắm .

Thế là cũng ngu đắm đầu vào

- Thế cậu không sợ nó chết rồi về ám cậu à

~ Đây cậu cũng có phần đấy nhé . Mà cho dù nó có biến thành ma mình cũng chẳng sợ .
Con ngốc đó có là ma cũng là ma ngốc dễ dụ mà thôi .
Ngọc Trúc nghe thấy vậy cô vô cùng đau lòng , cô không ngờ mọi người lại đối xử với cô như vậy .
Họ còn lừa lòng nào đẩy cô vào chỗ chết .
Uổng công cô coi họ như người thân của mình . Mà không ngờ họ tàn nhẫn với cô như vậy .
_ Mọi người tệ lắm , tôi không ngờ mọi người lại đối xử với tôi như vậy
_ {Nhìn thấy cô mọi người vô cùng hoảng hốt} Ma, ma, Ngọc Trúc à , em sống khôn chết thiêng .
Oan có đầu , nợ có chủ .
Ai hại em thì em về tìm người đấy
bọn chi không làm gì em cả
- Các người xấu bụng như vậy , mà còn chối à .
- không không , em tha cho bọn chị
_ Tôi nói cho các người biết tôi ghét các người lắm .
Tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu .
Nói xong cô quay đầu bước đi để lại bọn người chết nặng vì sợ hãi
_ Các cậu ơi , nó đi rồi kìa
_ Ôi , mình sợ quá , nó vừa bảo nó sẽ không tha cho chúng ta đâu . Làm sao bây giờ .
- Đừng sợ , bây giờ mình đi tìm pháp sư giết chết nó là được .
_ Ừ cậu hãy đi cẩn thận nhé . Con ma đó mới chết nó thiêng lắm đó .
Nghe những lời đó nước mắt cô chảy dài .
Thật ra khi mắng bọn họ xong , vì quá đau lòng lên cô không đi nổi , cô đành phải dựa vào cạnh cửa chính để thở .
Nhưng không ngờ đâu cô còn nghe thấy những lời này của họ .
Anh chị em tốt của cô đây sao ? Giả tạo .
Cô vừa chạy vừa khóc . Đả kích này quá lớn cô không thể nào chịu nổi , nó vượt quá giới hạn chịu đựng của cô .
Đứng trước dòng đường ngược xuôi cô cảm thấy vô cùng trống rỗng mệt mỏi .
Lúc này đây cô cần 1 bờ vai vững chãi để dựa vào . Một bến đỗ bình yên , một người mà cô tin tưởng .
Liệu có còn ai không .
Đột nhiên trong đầu cô xuất hiện hình ảnh anh .
Cô có lên gọi cho anh không . Mà bây giờ anh đang làm việc , anh bận như vậy liệu có đến với cô không .
HOÀNG KỲ đang bận rộn công việc .
Lúc này đây anh vẫn không thể bỏ qua khỏi đầu .
Việc cô hứa với anh cô sẽ trở về
nếu cô không về anh sẽ phải xử lý cô sao đây .
Thả cô đi ư điều đó là rất khó .
Đang suy nghĩ linh tinh , thì anh có điện thoại gọi tới . Là số lạ

__ Alô

- Hu hu hu

__ Alô , ai thế . Ngọc Trúc phải không

__ Hoàng Kỳ ơi . Tôi buồn lắm , bọn họ thật đáng ghét , tôi ghét bọn họ lắm hu hu hu

__ Cô đừng khóc nữa . Bây giờ cô đang ở đâu . Tôi đến đón cô

- hức hức tôi đang ở chỗ lúc này anh chở tôi xuống đó

__ Được rồi . Cô ở yên đó nhé . Tôi đến ngay đây .

Nói xong anh vội vàng lái xe đến đón cô . Vì lúc này cô đang cần anh bên cạnh .

Không hiểu sao khi nói chuyện với anh , cô càng khóc to hơn , anh đã nói anh sẽ đến bên cô .

Cũng có thể được nói chuyện với anh cô mới là chính mình .

Anh vội tạt xe vào lề đường . Vì anh nhìn thấy cô , cô đang đứng trên đường khóc nức nở khiến tim anh cảm thấy nhói đau .

Anh vội chạy đến bên cô , không kịp được ôm cô vào lòng , vỗ về , an ủi cô

__ Tôi đến rồi đây , có chuyện gì xảy ra thế

- Hức hức bọn họ là người xấu , tôi ghét họ lắm hu hu hu

__ Thôi được rồi . Có gì để về nói . Bây giờ tôi đưa cô về nhà nhé .

Anh hỏi nhưng không thấy cô trả lời , cũng không thấy tiếng khóc nữa .

Anh hốt hoảng vội lật cô ra xem thử .

Thì thấy cô đang ngủ ngon lành trong lòng anh . Chắc là do khóc lắm lên mệt đây mà .

Anh vội bế cô vào xe , đưa cô về nhà .

Anh không hề hay biết rằng khi anh đến. cô hạnh phúc thế nào đâu .

Cuối cùng cũng có một người quan tâm cô

cho cô mượn bờ vai dựa tạm , an ủi cô .

Anh còn ôm cô vào lòng khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp và an toàn .

Trong vòng tay

11. Chương 11

KHI anh mang cô vào xe , muốn đặt cô sang ghế phụ , để cô dễ ngủ mà anh cũng dễ lái xe .

Vậy mà cô nhất quyết không nghe ,

hai tay cô ôm chặt lấy cổ anh , không chịu rời .

Khiến anh bất giác phì cười , cô như đứa trẻ khi đi ngủ vẫn phải bám chặt lấy người thân , như sợ sẽ bỏ mình vậy .

Thế là anh đành để cô ngồi trong lòng mình , vì hơi bất tiện lên anh chỉ giám lái xe chậm để đảm an toàn cho cả hai .

Nhìn gương mặt đang ngủ bình yên trong lòng mình ,

anh đột nhiên cúi xuống hôn lên bờ môi đang mím chặt kia . Cúi như trả thù nao anh cho ôm anh suốt đường về .

Về đến nhà . Anh bế cô vào nhà trong sự ngạc nhiên của mọi người .

Vì đây là lần đầu tiên anh quan tâm 1 ai đó đến thế

— Ông chủ cô ấy sao thế

- Chỉ là buồn ngủ thôi , cô mang cho tôi chậu nước ấm

—”ông chủ chiều cô ta quá , chưa gì mà cô ta đã ôm ông chủ chặt cứng thế kia rồi”

~ Đây các cậu , 1 tháng trước cô ta còn là trộm , sao bây giờ đã thành thế này rồi

+ Nguy hiểm thật ,các cô phải cẩn thận đấy nhé

— Nhưng dù sao , cũng nhờ cô ta mà ông chủ bớt lạnh lùng bằng giá rồi

- Thôi các cô đi làm việc của mình đi , đứng đó mà buôn chuyện à

Hoàng Kỳ đặt Ngọc trúc xuống giường mà nhất quyết cô không nghe , làm thế nào cô cũng không chịu bỏ tay ra khỏi cổ anh .

Khiến anh phải nhẹ giọng khẳng định

— Ngoan , bỏ tay ra nào , nằm xuống giường ngủ nào.

Tôi hứa tôi sẽ không bỏ đi đây

tôi sẽ luôn ở bên cô đến khi cô ngủ dậy được không , ngoan nhé .

Bất ngờ được nghe những lời đó của anh , khiến cô hầu gái mang nước vào bắt giác mỉm cười .

Cô chưa bao giờ thấy anh quan tâm , dịu dàng với ai như thế .

Cô ước rằng người đang nằm trên giường đó là cô , nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra , nên ước mơ vẫn là ước mơ .

Nhìn thấy cô hầu gái mang nước vào .

Anh bảo cô ta để đấy và đi ra luôn

nhìn thấy khuôn mặt đang ửng hồng của cô . Anh biết cô đã nghe thấy gì và muốn gì .

Điều đó khiến anh rất không hài lòng .

Nhìn lại cô gái bước bình trong lòng mình , anh đành phải dỗ dành thêm một chút vậy .

— Em bỏ tay ra đi , để anh còn rửa mặt cho em nữa chứ .

Nhìn mặt em khóc tèm lem nước mắt bắn hết rồi này , trông xấu xí lắm .

Thấy cô vẫn không có động tĩnh gì anh đành phải hạ chiêu cuối cùng

- Ngoan nào , thế bỏ tay ra để anh rửa mặt cho em , rửa xong lại cho em ôm anh tiếp được không?

Anh nói vậy cô mới thả lỏng tay ra .

Anh bỏ tay cô ra để rửa mặt cho cô.

Nhưng tay cô lại vội vàng bám chặt vào áo anh , khiến chúng nhăn nhúm hẳn lên.

Nhìn hành động đó của cô ,anh bắt giác bật cười và nói,

— Anh không chạy mất đâu mà sợ , cô ngốc ạ .

Anh vừa lau cho cô xong , cô vội vàng ôm chặt lấy cổ anh , khiến anh mất đà ngã đè lên cô .

Thật sự nằm đè lên cô thế này cảm giác rất khác .

Nhìn khuôn mặt trắng hồng , đôi môi đỏ mọng như mời gọi ,
khiến tim anh đập nhanh hơn , hô hấp anh như dồn dập khi anh nhìn thấy bờ ngực căng tròn đang lấp ló sau áo .
Thật sự lúc này đây anh rất muốn cô , nhưng anh không thể làm thế được .
Cô đã buồn lắm rồi , anh không muốn làm tổn thương cô thêm nữa.
Nghĩ đến vậy anh thở dài nhìn ngắm khuôn mặt xinh xắn của cô .
Nhưng hôn thì chắc là được .
Anh từ từ cúi xuống hôn lên môi cô , thật ra đầu tiên anh chỉ định hôn phớt lên môi cô thôi .
Nhưng khi đã chạm lên đôi môi ngọt ngào , thơm ngon thì khó mà cưỡng lại được .
Thế là anh đưa lưỡi vào miệng cô , đùa giỡn với lưỡi cô , nghịch ngợm khám phá khoang miệng cô .
Cho đến khi cô rên lên vì khó thở có mới luyến tiếc bỏ ra .
Rồi anh không bỏ sót cơ hội hôn khắp mặt anh , từ đôi mắt đang nhắm nghiền vì mệt mỏi , đến cánh mũi đang phập phồng , ở trán anh tặng cho vài dấu hôn , nhìn khắp đôi má hồng hào anh không kiềm chế được vừa hôn vừa cắn mút .
Cảm thấy hôn như vậy đã đủ , anh vội kiểm chế lại , anh không giám đi quá xa vì sợ sẽ làm tổn thương cô .
Anh nằm xuống , rồi ôm cô ngủ .
Anh biết hôm nay anh sẽ ngủ rất ngon vì có cô bên cạnh .
Được ôm cô người cô vừa mềm vừa thơm , anh cảm thấy rất hạnh phúc .
Rồi anh lại 1 lần nữa hôn lên môi cô thay cho lời chúc ngủ ngon của cô dành cho anh
bảo bối ngủ ngon em nhé .
Anh sẽ luôn bên em mãi mãi

12. Chương 12

SÁNG HÔM Sau khi ánh nắng ban mai chiếu rọi lên căn phòng .
Cô chớp hàng mi cong nhẹ tỉnh dậy .
Bình thường cô dậy muộn lắm , nhưng chắc do ảnh hưởng hôm qua ngủ sớm quá , lên hôm nay cô dậy hơi sớm
Tỉnh dậy , đập vào mắt cô là khuôn mặt góc cạnh , tinh xảo , nam tính lạnh lùng của anh .
Nhìn ngắm khuôn mặt hút hồn của anh .
Bất giác tim cô đập dữ dội
mặt cô đỏ hồng lên khi cô phát hiện anh đang ôm mình ngủ .
Trời ơi! Cô đang nằm trong lòng anh , xấu hổ quá đi
không biết hôm qua ôm anh , sau đó mất díp lại .
rồi xảy ra chuyện gì nữa cô cũng không biết .
Bây giờ tỉnh dậy lại thấy nằm trong lòng anh

chẳng lẽ hôm qua cô đã cư xử không phải với anh , bắt anh ngủ với .
 Vì tính cô lúc bình thường khi buồn, hay ôm một ai đó ngủ .
 CÀNG nghĩ mặt cô càng đỏ ửng hơn , cô xấu hổ đến nỗi rúc mặt luôn vào lòng anh ngại ngùng
 mà cô không hề hay biết rằng ,
 anh đã thức giấc và đang nhìn ngắm hành động đáng yêu của cô .
 Thấy cô càng ngày càng rúc vào lòng mình .
 Anh có cảm giác không ổn lắm , cứ để cô tùy ý như vậy . Anh sẽ không kiềm chế được bản thân nhất.
 Thế là anh bèn đánh động cô trước

_ Em tỉnh rồi à
 _ Anh! Chào buổi sáng* ngượng ngùng , ngượng ngùng*
 _ Em ngủ ngon chứ
 - Vâng
 _ Thế em đã đỡ buồn hơn chưa?
 - Cảm ơn anh , em thấy thoải mái hơn nhiều rồi
 _ Thật ra hôm qua đã xảy ra chuyện gì thế?
 - Hu huhu anh à! Bọn họ không phải là chị em tốt của em
 bọn họ là người xấu
 bọn họ đã cố tình hại em
 bọn họ còn muốn em chết nữa cơ hu hu hu
 _ Thôi nín đi , ngoan đừng khóc nữa?
 Em nói rõ xem bọn họ làm gì em nào
 “yên tâm đi anh sẽ trả thù cho em”
 _ Bọn họ giám sui đại em vào nhà anh ăn trộm để anh đánh chết em.
 Họ còn nói nếu em chết họ sẽ thuê pháp sư giết em nữa cơ
 _ Thế anh có đánh em không?
 _ Không đánh
 _ Thật ra nếu là người khác thì có thể kết cục của họ sẽ như vậy đấy .
 Vì đã có rất nhiều tên trộm vào được , nhưng không ra được rồi đấy .
 Chỉ có em là trường hợp phá nê
 - Nhưng em cũng bị anh nhốt vào còn gì
 _ Nhốt ! Thế anh đã làm gì em chưa
 _ Chưa . Hihi cảm ơn anh đã không giết em mà còn quan tâm , chăm sóc em
 _ Vậy em muốn sống với anh , hay sống với họ
 - Đương nhiên là với anh rồi , anh tốt hơn họ rất nhiều
 _ Vậy thì , kể ra họ mách em đến đây cũng là tốt
 _ Vì em đã gặp được anh

anh cố gắng nói chuyện , để quên đi vấn đề kia .
Sao cô lại càng nằm sát vào anh , đã thế lại còn ôm anh chặt nữa chứ . Cô muốn chết cô .
Cho dù rất muốn cô , nhưng anh biết bây giờ là chưa phải lúc .
Lên anh vội vùng dậy , khiến cô đang ôm anh cũng cảm thấy hụt hẫng
_ Anh phải đến công ty đây , em vẫn còn mệt thì cứ ở nhà nghỉ ngơi đi .
Không cần đi làm đâu
_ Vâng , em biết rồi
” ở đây cũng tốt , mình cũng chẳng cần trốn nữa
vậy thì đi làm làm gì?
Ở nhà chơi cho sướng
khi nào buồn thì lại theo anh ấy lên công ty chơi cũng được”
Anh nhìn cô mỉm cười rồi bước ra ngoài .
Còn cô cô quyết định ngủ tiếp . Vì có thức cũng chẳng biết làm gì .
Anh vào phòng làm việc gọi 1 cuộc điện thoại
_ Alô! Chủ tịch
_ Ủ . Tôi giao việc mới cho cậu đây
_ Việc gì đấy ạ?
_ Đi điều tra nhóm trộm ở khu Y Thành phố X cho tôi
_ Vâng
_ Sau đó tìm cách , nhét chúng hết vào tù cho tôi
Ấn nhẹ nhất là tù chung thân
_ Chủ tịch chúng đắ tội với người à
_ Bảo cậu làm thì cậu cứ làm đi , không cần hỏi nhiều
_ Vâng”lần này thì các người tiêu rồi .
Động vào ai không động , lại giám động vào chủ tịch.
Bây giờ thì trở thành tâm ngắ rồi
đừng trách ta độc ác nhé”
kể nào làm cô buồn kẻ đó đắ tội với anh .
Anh còn không giám làm cho cô khóc
vậy mà bọn chúng giám làm cô đau lòng khóc lớn ngoài đường
Cho dù bọn chúng cũng gián tiếp đưa cô đến với anh nhưng anh vẫn không thể tha thứ được .
Giám làm người con gái trong sáng , đáng yêu ấy phải rơi lệ thì phải chết.

13. Chương 13

Ở bên anh cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc .

Như thế mới giống một gia đình .

Mọi người trong nhà cũng rất yêu quý cô .

Hôm nay là sinh nhật cô , mọi năm đều có mọi người ở bên .

Nhưng năm nay bọn họ không còn là người thân của cô nữa .

Cô chỉ có mình anh thôi .

Lên cô rất hồi hộp trong lần sinh nhật đầu tiên bên anh này .

__ Anh à , hôm nay em không đến công ty được không

__ Em sao thế? Một à

__ Hôm nay em có việc lên không thích đến đây

__ Thế cũng được tùy em

- Hôm nay anh nhớ về sớm nhé

__ Được .

TẠM BIỆT anh xong cô liền bắt tay vào chuẩn bị đồ ăn vào buổi tối .

Vì là muốn đón sinh nhật riêng với anh .

Lên cô đã tự mình vào bếp mà không nhờ ai cả .

Mọi người dường như cũng hiểu ý lên chỉ mỉm cười với cô . Vì họ biết tối nay họ không có phần đâu .

Cô đi chợ , làm bánh , nấu ăn .

Khiến thời gian trôi rất nhanh

đồng hồ đã điểm 7h tối .

Cô sắp xếp mọi thứ ra bàn , ngồi chờ anh .

Bình thường cứ 7h là anh về mà .

Trong khi ngồi chờ anh cô nghĩ ra rất nhiều tình huống 2 người hạnh phúc bên nhau thế nào .

Nhưng cô cứ ngồi chờ mãi 8h đến 9h rồi 10h nhưng vẫn chưa thấy anh về .

Tự nhiên cô thấy trong lòng vô cùng lo lắng ,

lỡ như anh gặp phải chuyện gì thì sao .

Nghĩ vậy cô vội vàng gọi cho anh nhưng anh không bắt máy .

Càng làm cho cô sợ hãi nhiều hơn .

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ lo lắng cho ai như vậy .

Chẳng lẽ cô đã có tình cảm với anh rồi sao ?

Nhưng không gọi được cho anh thì biết làm sao bây giờ?

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ cô mới nhớ ra lên gọi cho thư ký của anh hỏi thử

và cô được biết tối nay anh đi ăn với một khách hàng nữ lần đầu tiên liên kết với công ty .

Nghe xong cô cảm thấy hụt hẫng vô cùng .

Hóa ra anh không bị làm sao cả , mà chỉ là bận đi ăn tối với khách hàng .

mà quên mất cuộc hẹn với cô .
Nhìn tất cả đồ ăn trên bàn
lòng cô đau vô cùng.
Ngọc Trúc mày thật ngốc , làm sao anh ấy để ý mày được chứ .
Đồ ngốc , tỉnh lại đi .
Mình mệt lắm rồi , mình muốn đi ngủ quá , qua 12h rồi .
Hết sinh nhật rồi còn thức làm gì .
Nghĩ đến đó cô đi về phòng rồi lên giường y như kẻ vô hồn ,
nhưng sao nước mắt lại lăn dài trên má thế kia .
Hơn 12h anh mới về đến nhà .
Thật ra lúc đầu anh cũng do dự lắm
vì trong đầu anh luôn nghĩ phải ăn cùng với ai đó
nhưng anh lại nghĩ mãi không ra .
Lên mới đồng ý đi ăn với cô ta .
Sau khi ăn tối xong , anh định ra về .
Thì lại gặp bạn cũ . Thế là cùng nhau đi uống rượu ,
đến bây giờ mới về đây.
Hôm nay anh về nhà , mà sao trong nhà im ắng đến bất bình thường .
Anh Đang định lên phòng , thì vô tình nhìn thấy trên bàn có rất nhiều đồ ăn .
Lúc này anh mới nhớ ra , hình như anh có hẹn sẽ cùng ăn cơm tối với cô .
Vậy mà sao anh có thể quên được vậy chứ .
Anh sững người khi nhìn thấy bánh sinh nhật .
Hôm nay không phải ngày của anh , chẳng lẽ là sinh nhật của cô .
Trời ơi! Sao anh có thể vô tâm vậy chứ .
Chắc cô giận anh lắm đây .
Anh lên phòng của cô để xin lỗi cô .
Nhưng vừa vào phòng ngủ của cô anh liền nghe thấy tiếng khóc thút thít run rẩy trong chăn .
Anh vô cùng đau lòng , bước nhẹ nhàng đến bên giường cô _ Ngọc Trúc à , anh về rồi đây . Anh xin lỗi mà
vẫn là tiếng khóc thút thít
_ Mình ra đón sinh nhật nào
tiếng khóc to hơn
Không còn cách nào khác anh bèn tốc chăn ra
nằm gần cô , rồi hôn lên đôi mắt nhắm nghiền đang rơi lệ , cái miệng đang khóc nức lên kia
_ Anh xin lỗi
- Anh tránh ra , em ghét anh lắm
(giám bỏ sinh nhật em để đi ăn tối với người khác)

— Thôi mà . Tại em cơ . Sao em không nói với anh hôm nay là sinh nhật em
— thì người ta Muốn tạo bất ngờ mà
— Vậy em muốn anh tặng gì cho em đây
— Anh tặng gì em cũng thích hết
— Chính miệng em nói đấy nhé . Em nhắm mắt lại đi
khi cô vừa nhắm mắt lại , anh mỉm cười rồi cúi xuống hôn cô thật sâu
rồi anh thì thầm bên tai cô đầy mị hoặc : anh tặng anh cho em , em không được từ chối .
Nói xong anh vòng tay ôm cô chặt hơn , đồng thời anh cũng bắt đầu đưa lưỡi vào miệng cô khuấy đảo .
Khiến cô chẳng biết trời đất gì nữa , đầu óc u mê , khó thở , hồi hộp .
Cùng với nụ hôn sâu .thì đôi tay cũng biết làm việc của nó . Tay anh sờ xét khắp thân thể cô , rồi dừng lại
ở bộ ngực mềm mại , đẩy đà của cô .
Anh tham lam nắn , bóp rồi nghịch ngợm chúng
khiến cô rên lên vì khó chịu
cảm giác lần đầu tuy có chút sợ sệt,lo lắng,nhưng sự tò mò,hứng phấn của lần đầu tiên khiến cô muốn anh
hơn .

14. Chương 14

Cô theo bản năng của cơ thể , vòng tay ôm vào cổ anh , khiến hai người cùng chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào đầy quyến rũ .

Cô biết khi cô trao thân cho anh , cô sẽ không còn trong trắng nữa , nhưng cô muốn là người của anh ,
vì cô biết anh sẽ luôn yêu thương , quan tâm , chăm sóc cho cô suốt cả đời này .

Bây giờ cô chỉ có mình anh là người thân duy nhất , cô nguyện ý trao cho anh tất cả . Vì cô tin anh sẽ không bao giờ bỏ rơi cô đâu .

Sau khi hôn môi cô thỏa mãn , anh muốn thám hiểm nhiều nơi hơn nữa.

Anh hôn lên bàn tay cô , nhìn cô với ánh mắt dịu dàng yêu thương , thấy cô cũng đáp lại với mình .

Anh bắt đầu cởi áo ngủ của cô ra .

Nhìn Thân hình trắng mịn tuyệt đẹp ở trước mặt mình , tim anh như ngừng đập , cảm giác hồi hộp như khó thở . Anh như chìm đắm trong khuôn mặt đang đỏ ửng vì xấu hổ của cô .

Bây giờ điều anh mong muốn nhất là lao vào hòa nhập cùng cô .

Nhưng anh không thể làm như vậy được . Anh không thể vì ích kỷ mong muốn riêng mình được

điều quan trọng của anh bây giờ là cô , anh phải xóa đi nỗi sợ hãi vẫn đang âm ỉ kia , phải dẫn dắt cô đến thế giới hạnh phúc , thiên liêng của 2 người .

Nơi đó sẽ không có gì vướng bận , mà chỉ có niềm, hạnh phúc , khao khát muốn bên nhau mãi mãi mà thôi .

Anh bắt đầu cúi xuống hôn lên đôi mắt đang mờ mịt vì khoái cảm kia , rồi đôi môi đã có chút sưng lên vì hạnh phúc.

Anh bắt đầu cúi xuống hôn rồi cắn nhẹ lên xương quai xanh khiến cô rên lên vì hưng phấn,

chưa dừng ở đó , anh bắt đầu lấy lưỡi liếm mút khắp cổ cô .

Rồi bất ngờ ngậm luôn ngực trái cô ,khiến cô rên lên vì bất ngờ , anh tập trung liếm mút bên ngực trái khiến chúng cương lên .

Anh trêu cô 1 lúc rồi ngẩng mặt lên nhìn cô , thấy khuôn mặt đỏ ửng nhưng có vẻ đang hờn rồi lắm

— Em sao thế

— Anh đúng là đồ không công bằng

— Sao em lại nói thế(đang cố lén cười)

— Anh chỉ biết thiên vị 1 bên thôi

{ từ đầu đến cuối anh chỉ chăm sóc mỗi bên trái thôi . Bên kia của cô cũng đang nhức nhối đòi hỏi anh quan tâm đến nó , vậy mà anh còn giả bộ không biết mà . Thật đáng ghét}

- À ừ

Anh mỉm cười rồi cúi xuống mút rồi cắn nhẹ vào nhũ hoa bên phải . Khiến cô cong người lên vì sung sướng ưm ưm ưm

Anh bắt đầu điên cuồng hôn lên ngực cô , còn tay kia cũng không quên nắn bóp bộ ngực còn lại .

Không tở nữa cô lại hờn giận ghen tỵ thì chết .

Anh dùng lưỡi liếm mút nơi bụng cô , nghịch ngợm xoa nắn eo cô. Khiến cô ngáy 1 rên lớn vì ngại ngừng khoái cảm sung sướng .

Tay anh bắt đầu lần mò đến nơi riêng tư của cô .

Mà giờ đây nơi mẫn cảm đó đã vô cùng ướt áp .

Khi anh vừa chạm đến nơi đó , người cô như co giật , cô xấu hổ vô cùng , nơi đó của cô bị anh nhìn thấy , giờ đây tay anh còn đang khuấy đảo nó nữa . Cô như chết mất .

Cô rất muốn dừng lại , cô không muốn anh làm vậy nữa đâu , ngượng lắm .

Nhưng bây giờ trong người cô như có lửa nóng phun trào

không hiểu sao anh càng sờ vào nơi đó của cô , cô càng khó chịu , cô muốn anh nhiều hơn , nó cứ co giật từng hồi đòi hỏi sự hoà nhập của anh .

Thật ra khi vừa chạm vào nơi đó của cô , người anh như phát điên , anh rất muốn ngay lập tức điên cuồng vào trong cô .

Nhưng anh biết cô cần có thời gian , lên anh sẽ chờ đến lúc cô cần anh và muốn anh .

Đúng lúc cái của anh đang căng tức đòi hỏi được ở trong cô .

Thì anh nhận được tín hiệu cô muốn anh ,

anh vui mừng như điên đang đưa nó ra nghênh chiến , thì nghe thấy giọng nói run rẩy , đầy sợ hãi của cô

— Sao sao nó lớn như vậy? Em không chịu được đâu

— Đừng sợ , anh sẽ nhẹ nhàng hết sức , sẽ không làm em đau đâu

— nhưng mà

— Tin anh nhé! Hãy tin anh được không?

THẤY cô đã gật đầu anh mới bắt đầu hôn say đắm lên môi cô , khiến cô như chìm đắm trong nụ hôn mà quên đi chuyện kia .

Thấy người cô đã thả lỏng và hưng phấn ham muốn đã trở lại.

Anh mới từ từ đưa cái đó vào trong cô 1 cách nhẹ nhàng nhất .

Nhìn thấy nước mắt cô chảy dài trên má , anh xót lắm

nhưng biết làm sao bây giờ , anh không thể dừng lại được nữa rồi , đành phải để cô thiết thòi vậy , rồi anh sẽ bù đắp cho cô sau .

Anh đợi 1 chút , thấy cô đã bắt đầu ôm lấy anh , chấp nhận anh . Anh mới nhẹ nhàng chuyển động .

Nghe những lời rên rỉ kích tình của cô , khiến anh càng muốn cô nhiều hơn , nhanh hơn .

Hai người dây dưa triền miên bên nhau , không biết qua bao nhiêu lần , thậm chí cô đã khóc lớn xin anh tha mà anh vẫn không thể dừng lại ha

15. Chương 15

Anh điên cuồng triền miên bên cho đến cô không chịu nổi nữa mà ngất đi .

Vì thương và lo lắng cho cô lên anh mới luyến tiếc dừng lại .

Nhìn những giọt mồ hôi còn lấm tấm trên người cô .

Anh bèn lấy khăn ẩm lau sạch sẽ cho cô rồi ôm cô chìm vào giấc ngủ hạnh phúc .

Sáng hôm sau khi mặt trời đã chiếu lên cao , xuyên thẳng vào căn phòng thơm mát ,làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô , thì cô mới buồn bực nửa tỉnh nửa mê .

Cô lấy tay sờ khắp giường để tìm hơi ấm của anh . Nhưng sờ mãi không thấy anh đâu .

Lúc này cô mới giật mình bật dậy ngỡ ngác nhìn xung quanh .

Cô đang ở trong phòng mình , mặc áo sơmi của anh (tại hôm qua anh sợ cô lạnh , và không kiềm chế được nếu cứ ôm cô như thế , lên mặc áo của mình cho cô)

trên giường ga trắng hơn nhàu nát , có ẩn hiện vết lác hồng của cô .

Vậy hôm qua là sự thật , nhưng anh đâu rồi .

Chẳng lẽ anh quá thất vọng về cô , lên không muốn ở bên cô nữa .

Càng nghĩ cô càng buồn , càng lo lắng anh sẽ bỏ rơi mình .

Bây giờ cô chỉ có mình anh thôi , nếu anh cũng bỏ cô , không cần cô nữa , thì cô sẽ sống ra sao đây .

Nghĩ đến anh sẽ bỏ rơi mình , nước mắt cô không ngừng rơi , cô ngồi trên giường , co chân lại , đầu úp mặt vào đầu gối run rẩy khóc nức nở .

Trông cô rất nhỏ bé , cô đơn trong căn phòng trống vắng .

Thật ra anh sáng nay thức dậy , anh rất muốn ở bên cô cả ngày vì cô đang rất mệt cần anh bên cạnh chăm sóc .

Nhưng ở công ty đột xuất có cuộc họp rất quan trọng . Cho lên dù không muốn anh cũng phải đến công ty .

Vừa họp xong anh vội vàng gọi điện cho cô , xem cô đã thức dậy .

Tâm trạng anh đang rất vui

Cô đang ngồi khóc nức nở và tủi thân .

Cô không trách anh bạc tình , mà chỉ nghĩ đến thân phận của mình .

Tại sao cô không nghĩ đến anh là ai?

Còn mình là ai?

2 người ở 2 thế giới khác nhau , làm sao đến được với nhau .

Là cô quá ảo tưởng , ngu ngốc tin vào thứ tình yêu vừa chớp nở , nhưng đã vội lụi tàn này .

Sao cô lại không nghĩ đến anh là chủ tịch của 1 công ty lớn , có rất nhiều cô gái quyền quý ,sang trọng vây quanh ,

thì làm sao anh có thể để ý đến 1 tên trộm vô danh như cô chứ

“NGOC TRÚC mày thật ngốc , người ta đâu có cần mày . Vậy mà mày lại tự trao thân cho người ta , ai cần 1 đứa con gái dễ dãi như mày chứ . bây giờ thì mất hết rồi , còn khóc cái gì”

khi cô đang khóc lớn . Thì cô nghe thấy tiếng điện thoại , nhưng cô mặc kệ , cô không muốn nói chuyện với ai hết . Bây giờ cô chỉ muốn 1 mình khóc thôi .

reng , reng ,reng

Tiếng điện thoại vẫn giéo liên tục hết lần này đến lần khác .

Phá vỡ sự bình yên của cô .

Khiến cô không chịu nổi nữa , buồn bực , mệt mỏi nhấc máy .

Nhưng khi cô nhìn thấy người gọi đến là anh , trong lòng cô bỗng dưng quặn thắt lại .

Bình thường anh có bao giờ gọi cô vào giờ này đâu?

Hay anh muốn gọi điện đuổi cô đi sớm , để đỡ mất thời gian của anh .

Dù sao gọi điện chỉ 1 lời là xong

Chẳng lẽ anh ghét em đến vậy sao?

Nhìn thấy em lần cuối mà khó chịu đến thế cơ à?

Em không đáng để anh trân trọng 1 chút nào hay sao? Huhuhu

Em trách anh lắm , đã không thích em , sao còn đối xử tốt với em , để em nhầm lẫn ảo tưởng .

Trên đời này liệu còn có người thật lòng với nhau hay không?

Cô sau khi khóc trong đau đớn .

Cũng lưỡng lự ấn nút nghe máy

- Alô *hức hức*

~ Sao anh gọi mãi mà em không nhấc máy thế . Hay em vẫn còn đang ngủ , anh có làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của em không?

__ Không...hức... Có...hức

- Em làm sao thế em khó đấy à?

Nghe anh nói vậy cô vội vàng lau nước mắt , bịt miệng mình lại , không cho phép mình được khóc nữa

cô không muốn anh nghe thấy

cô sợ khi anh nghe thấy cô khóc , anh sẽ càng chán ghét cô hơn , vì đàn ông thành đạt như anh ghét nhất là nước mắt của phụ nữ .

Anh cần 1 người phụ nữ mạnh mẽ thông minh bên cạnh , chứ không phải người suốt ngày khóc lóc yếu đuối như cô

- Sao không trả lời anh rồi? Em không sao chứ

< vì="” mãi="” không="” thấy="” cô="” trả="” lời="” lên="” anh="” bèn="” hỏi="” lại="” .="”
không="” hiểu="” sao="” anh="” có="” chút="” lo="” lắng="” ,="” mà="” rõ="” ràng="” anh="”
còn="” nghe="” tiếng="” khóc="” của="” cô="” nữa="”>

- Em không sao hức hức

_ Em đang khóc phải không? Sao lại khóc thế? Hay hôm qua anh làm em đau? Anh xin lỗi

- Không ! Không mà

- Thôi được rồi ! Ổ yên đây anh sẽ về ngay

“chắc lại giận hờn gì rồi đây?”

- Không ! Không! Anh đừng về mà huhuhu

thà cứ nói chuyện thế này , còn hơn gặp anh nghe những lời nói tàn nhẫn, đau lòng của anh, và nhìn ánh mắt lạnh lùng xa cách anh dành cho cô.

16. Chương 16

THẤY Cô khóc nức nở anh liền tắt máy , rồi đi vội về nhà , xem cô ra sao?

Tự nhiên lại khóc nức nở . Rõ ràng hôm qua cô đồng ý cho anh rồi mà , chẳng lẽ bây giờ lại hối hận sao?

Hay cô đang lo sợ điều gì?

Có rất nhiều nghi vấn trong lòng anh , khiến anh càng vội vàng trở về bên cô .

Trên đường anh phóng xe như bay , lạng lách vô tội vạ , cắt đuôi rất nhiều cảnh sát .

Đề xuất hiện trước mặt cô sau 10 phút

(MAY mà ta thương tình không để cho gặp tai nạn đấy)

Hoàng Kỳ vừa bước vào phòng , hình ảnh mà anh nhìn thấy là cô đang ngồi co ro trên giường khóc nức nở .

ANH VÔ CÙNG ĐAU ĐỐN VÀ ỖN HẬN KHI ĐỂ CÔ Ở NHÀ MỘT MÌNH

_ Ngọc Trúc ! Em sao thế? Có chuyện gì xảy ra vậy ? Sao em lại khóc?

ANH đau lòng , thương xót đi về phía cô

Cô nghe thấy anh nói vậy , vội lau khô nước mắt rồi lắc đầu liên tục

- Không... Không ... Có chuyện gì hết !

Em không sao cả?

Thấy cô nói vậy anh bèn đi đến ôm cô vào lòng . Dịu dàng nói

- Thế sao lại khóc rồi?

Vừa nói anh vừa hôn lên những giọt nước mắt trên má cô 1 cách chiều mến .

Khiến cô ngượng ngùng rúc mặt sâu vào mặt anh .

- Nói cho anh biết sao lại khóc nào?

- Tại ... Tại... Ngủ dậy không thấy anh đâu !

- Ừ * cố nhịn cười* Mỗi vậy mà cũng khóc . Tại sáng nay anh có cuộc họp đột xuất, lên không thể ở bên em được

- Vậy à {ừ xiu}

- ừ! Em còn đang nghĩ gì nữa đúng không?

- Không! Không! Em không nghĩ gì cả?

- Không được giấu và nói dối anh

- Em... Em... Em nghĩ anh không cần em nữa

nói xong cô liền rúc vào lòng anh rồi ôm lấy anh thật chặt , như muốn giữ anh ở mãi bên mình .

Nhưng anh lại gỡ tay cô ra , rồi kéo cô ra đối diện với anh

- Sao lại có suy nghĩ như vậy ?

....

Chờ mãi không thấy cô trả lời , anh tức giận quát

- Anh hỏi sao lại có suy nghĩ như vậy?

CỔ đang cúi mặt xuống không biết trả lời anh làm sao ,

thì bị anh quát lớn , khiến cô giật mình tròn mắt nhìn anh , tự nhiên nước mắt cô không ngừng rơi ra

- Anh ... Anh ... Anh quát em , anh mắng em , rõ ràng anh ghét em mà huhuhu

Cô ôm mặt khóc nức nở , khiến anh bối rối vô cùng . Anh lại lờ lờ mắt rồi

- Anh Xin lỗi! ANH không cố ý đâu mà , đừng giận anh nhé!

Anh nói rồi lại kéo cô vào lòng , nhưng cô lại đẩy anh ra

- Tránh ra ! Anh nói dối huhuhu Em ghét anh huhuhu!!?

Cô nói xong liền bước xuống giường , bây giờ cô muốn đi tắm , người cô đang rất hôi chắc anh không thích đâu .

Nhưng cô vừa bước chân xuống giường thì người cô bèn ngã quỵ

Áááááá ” má ơi! Sao chỗ đó đau vậy chứ , đau muốn chết mất” huhuhu

Thấy cô bỗng nhiên bị ngã , anh vô cùng lo lắng , vội vàng đến bế cô lên giường

- Em đau lắm không? Sao tự nhiên lại đau như vậy ?

- Còn không phải do anh gây ra à hức... Hức .

Hôm qua em đã xin anh đừng làm nữa, vậy mà anh còn cố tình làm em đau .

Vậy mà anh giám nói là anh thương em à!

- Anh xin lỗi! Để anh xem nào

Nói xong anh liền vạch áo cô lên , lấy tay mở chân anh ra nhức nhát quyết cô không chịu .

Cô xấu hổ lắm ,làm sao cô giám để anh thấy nơi đó của mình chứ!

- Ngoan cho anh xem đi! Không phải ngại .

Hôm qua anh đã thấy hết rồi mà .

Để anh xem nơi đó có sao không?

- Nhưng mààà .

Mặt cô ngày một đỏ hơn

- không cho xem chỗ đó , hay là em bị đau chỗ khác

- Đúng , đúng , đúng . Em bị đau lưng , hahaha là đau lưng , là đau lưng đó mà hahaha .
Cho lên không phải xem chỗ đó nữa nhé?

- Nếu chỗ đó không đau thì không phải xem nữa .
E đang bị đau lưng mà .

Để anh chữa cho , đảm bảo khỏi ngay

- Thật sao , anh chữa bằng cách gì thế ?
Em còn bị đau chân , đau tay , mệt mỏi toàn thân .

- Được ! Nhưng em phải nghe lời anh .
Anh đảm bảo khỏi ngay .

- Vâng

Vừa thấy cô đồng ý xong , anh liền ôm lấy cô rồi đè xuống giường , hôn cô say đắm .
Cô sợ hãi hốt hoảng đẩy anh ra , cô còn mệt lắm , cô không muốn đâu .
Anh rõ ràng vừa bảo là chữa bệnh cho cô mà , sao dùng 1 cái là muốn cô rồi

- Á . Anh làm gì vậy ? Đừng sờ mó lung tung nữa! Sao anh bảo là sẽ chữa bệnh cho em mà ?
- Ủ thì anh đang chữa đây . Chỉ cần tập thể dục buổi sáng 1 chút, để cơ giãn gân cốt là khỏi ngay đấy mà .
- Không áá em không chữa bệnh ừm ừm kiểu này đâu . Em không muốn chữa nữa Aaaaáá
- Thế em phải bù đắp cho việc anh đang ở công ty , liền bỏ việc về đây với em .
Cho lên em phải giúp anh giải quyết việc cần làm ở nhà
Ááááá Đau em , em không muốn đâu ừm ừm aa.
Trời ơi sao tôi lại ngu thế này huhu

17. Chương 17

Từ sau khi sinh nhật cô , tình cảm cả 2 đã thay đổi đến chóng mặt .
Ngay cả cô cũng không ngờ lại nhanh như vậy .
Cô không nghĩ số phận mình lại hạnh phúc như thế ,
1 tên trộm cắp như cô , lại được anh yêu thương bảo vệ , chăm sóc .
Cô đang ngồi trong phòng nghĩ vấn đề , thì anh bước vào

- Anh họp xong rồi à?
- Ủ! Ngọc Trúc À ! Tỷ nữa anh phải bay sang Anh luôn .
Công ty bên đó đang xảy ra sự cố lớn .
Anh phải đích thân sang đây xử lý mới được !

- Thế anh đi khi nào thì về?
- Cũng chưa biết được ! Chắc phải 1 tuần !
- Vậy cho em đi với nhé!

- Không được !

— tại sao lại không?

Anh để em ở nhà 1 mình sao?

- Anh sang đây sẽ rất bận , không có thời gian chăm sóc cho em đâu

- Em có thể tự chăm sóc cho bản thân mà . Anh cho em đi cùng đi mà .

- Anh nói không là không?

Thôi anh về chuẩn bị đây !

Chuyện này nói đến đây thôi .

- Em mặc kệ , em vẫn đi

- Anh đã nói không là không! Em đừng bướng!

- Huhuhu . Nhưng mà mấy hôm nay em mệt lắm , không ăn được , bụng cứ đầy lên khó chịu lắm , em còn hoa mắt chóng mặt nữa . Em ốm rồi .

Anh bỏ mặc em 1 mình không lo sao?

Quả thật mấy hôm nay cô thấy rất mệt , trong người rất khó chịu , thỉnh thoảng còn buồn nôn nữa , lại không muốn ăn gì cả .

Cô đang muốn bảo anh đưa cô đi khám , nhưng chưa kịp bảo anh , thì anh lại đi sang anh một mình , bỏ mặc cô .

- Nếu em mệt , thì anh sẽ bảo bác sĩ đến khám cho em .

Em lên ở nhà nghỉ ngơi sẽ tốt hơn đây .

- Anh... Huhuhu ... Em không cần , em ghét anh lắm

cô tức giận khóc nước mắt , chạy ra ngoài . Anh không thương cô mà .

Bình thường anh vẫn cho cô đi cùng mà , sao lần này cô xin thế nào cũng không cho cô đi cùng .

Không hiểu sao lần này cô mệt vô cùng , từ trước đến nay cô ốm cũng không bao giờ như vậy .

Cảm giác lo lắng cứ đeo bám cô mấy ngày nay , khi bệnh cô càng nặng thêm .

Cô sợ lắm bây giờ rất nhiều người bị ung thư dạ dày , lỡ đâu cô cũng xui xẻo mắc phải thì sao?

Bảo cô tự mình đi khám thì cô ở nhà còn hơn .

CÔ BIẾT ANH đã về nhà , nhưng cô không muốn về .

Bây giờ cô đang rất giận anh .

Cô mặc anh luôn , anh vô tâm với cô trước .

Sang Anh chơi mà không cho cô đi cùng , còn bày đặt bận rộn , cô có đi cùng cũng làm phiền đến anh không ?

Hay anh có ai bên đó rồi?

Lên mới nhất quyết từ chối cô .

Tâm trạng cô nặng nề khi nghĩ anh đã có người khác .

Nếu anh có ai đó thật thì cô sẽ được ở bên anh bao lâu nữa đây .

Nước mắt cô không ngừng rơi trong nỗi hoang mang , sợ hãi .

Chiều tối cô mới về nhà .

Tối nay không có anh lên ngôi nhà trở lên vắng lặng , u ám hẳn đi .

Cô như người mất hồn bước vào nhà

- Cô Ngọc Trúc !cô về rồi!

- Vâng!

- Ông chủ có mời bác sĩ đến khám cho cô .

Bác sĩ đang ở trong phòng khách đợi cô

- Bác bảo ông ấy về đi ! CHÁU KHÔNG SAO ĐÂU!

Cháu hơi mệt , cháu muốn lên phòng nghỉ ngơi

- Thế cô muốn ăn gì ? Để tôi bảo người mang lên cho cô ?

- Cháu không đói ! Cháu không muốn ăn . Bác không cần phải bảo người mang lên cho cháu đâu !

Cô Mệt mỗi bước lên phòng . Đi đến trước cửa phòng anh cô đứng sững lại , rồi bước về phòng cô , mà nước mắt không ngừng rơi .

Vào phòng cô nằm vật ra giường khóc nức nở .

Cô đang rất sợ , nỗi sợ đó đang bao kín trái tim .

Huhuhu ... Anh đáng ghét lắm... Em ghét anh lắm... Giám bỏ rơi em ... Ở lại đây một mình... Huhuhu .

Người cô vô cùng mệt mỏi , chân tay cô rã rời , ruột gan cô quặn thắt lại .

Vì giận anh lên cả ngày nay cô không ăn gì nên bụng cô hơi khó chịu , nhưng cô không để tâm .

Cô mặc kệ tất cả , cô không thêm quan tâm gì nữa .

Cô khóc trong mệt mỏi rồi ngất lịm đi từ khi nào không biết .

Nên khi anh gọi điện thoại cô không hề hay biết .

Anh gọi cho cô mãi không được . đành phải gọi cho bác quản gia

- Ông chủ!

- Ngọc Trúc sao rồi?

- Cô ấy có vẻ rất buồn , mấy hôm nay tôi cũng thấy cô ấy có vẻ khang khác .

Nhưng cô ấy lại không chịu khám bệnh .

- Biết làm sao mà chiều cô ấy được ?

Bên Anh lần này dính đến cả bọn Mafia bên Hắc Bang .

Tôi không muốn cô ấy đi cùng sợ cô ấy gặp nguy hiểm ,

mà cô ấy có hiểu cho đâu .

Thôi đành phải để cô ấy giận vài hôm vậy , khi nào về sẽ dỗ dành sau .

Bác ở nhà nhớ quan tâm , chăm sóc cô ấy giúp tôi .

- Vâng ! Ông chủ yên tâm , tôi sẽ cố hết sức .

Ông bên đó cũng phải cẩn thận bảo trọng nhé .

Cúp máy xong mà anh thở dài lo lắng .

Anh cũng muốn đưa cô đi cùng lắm chứ , anh rất muốn được ở bên cô .

Nhưng an toàn của cô là quan trọng nhất.

18. Chương 18

SÁNG HÔM SAU khi cô tỉnh dậy người mệt mỏi vô cùng , cô quyết định không đi làm nữa , không có anh ở đó đi làm cũng chẳng có nghĩa lý gì ?

Nghĩ về anh , cô thấy trong tim quặn thắt lại , tại sao chỉ trong 1 ngày mà cô đã suy sụp như thế này .

Không được ! Ngọc Trúc phải mạnh mẽ lên , không được buồn nữa , lẽ như khi anh ấy trở về thấy mày xuống sắc , anh ấy lại không cần mày nữa thì sao ?

Cho dù thế nào đi nữa , thì bây giờ anh ấy cũng là người thân duy nhất của mày , không thể để mất anh ấy được ? Không thể ?

Cô đang suy nghĩ thì bác quản gia gõ cửa đi vào

- Cô Ngọc Trúc tôi mang đồ ăn sáng lên cho cô đây .

Cô chịu khó ăn vào cho khỏe .

Hôm qua ông chủ gọi điện về , ông ấy rất lo cho sức khỏe của cô đó

- " Hôm qua anh gọi điện về sao ? Sao anh không gọi cho cô .

Mà thứ gì mùi kinh thế"

oẹ , oẹ mùi gì mà ghê thế ? Buồn nôn quá

- mùi này khó ngửi lắm ạ ?

Vậy để tôi đổi món khác , mà cô muốn ăn gì?

- Tôi không đói ! Tôi không muốn ăn

- Không được cô phải ăn , thì sức khỏe mới tốt lên được .

- Vậy bác mang thứ khác lên xem sao?

Chỉ có điều đã mang lên tận mười món , mà cứ ngửi thấy mùi 1 nhất là cô lại nôn hết ra .

Vì nôn quá nhiều , cô mệt đến nỗi không thở nổi , chân tay cô mềm nhũn , hoa hết cả mặt mũi .

Bác quản gia cũng không kém , ông đi nhiều đến nỗi chân tay rụng rời .

Đúng là phụ sự ủy thác của ông chủ , không phải dễ .

Mà ông cũng không hiểu sao đã mang tới 10 món ăn rồi , mà sao cô vẫn nôn oẹ , từ chối .

Cô ấy khó chịu thật sự , hay muốn làm khó mọi người đây ?

- Thôi bác không cần phải mang lên cho cháu nữa đâu , chắc cháu không ăn được đâu.

Cháu mệt rồi , cháu muốn nghỉ ngơi .

Cám ơn bác

- Vậy cũng được ! Khi nào cô muốn ăn gì , thì điện cho tôi , tôi sẽ mang lên cho cô .

Ngọc Trúc nằm im trên giường , sau khi nôn 1 trận , bây giờ cô chỉ muốn nằm nghỉ thôi , cô cũng chẳng biết người mình làm sao nữa .

Cảm giác rất khó ta , chắc do nôn nhiều bụng cô cũng rất khó chịu , nó cứ nhộn nhạo , nhưng nhức , cồn cào .

Bây giờ cô muốn dậy cũng không dậy nổi nữa rồi .

Nằm được một lát bụng cô khó chịu hơn , chắc là do đói .

Cô còn cảm thấy rất khát nữa .

Nghĩ đến việc không ăn được thì phải cố uống nước cho đỡ đói , cô bèn ngồi dậy bước xuống giường , xuống nhà uống nước .

Khi cô vừa đi đến phòng ăn thì nghe có người bàn tán về cô .

- Cậu biết gì chưa ? Hôm nay quán gia bị Con bé Ngọc Trúc xoay như chong chóng đấy .

- Mà không hiểu 1 kẻ trộm cắp như cô ta mà cũng được ông chủ yêu thương , tức thật

- Ông chủ vừa đi 1 cái , là ra về chủ nhân nơi đây luôn , đúng là đồ không biết xấu hổ

- Mà cô ta kén ăn khủng khiếp đến thế cơ à , lại còn bày đặt nôn ọe nữa . Sao ông chủ ở nhà cô ta không như thế đi , đúng là chỉ khi ông chủ không có nhà cô ta mới bắt đầu lộ nguyên hình .

— Công nhận cô ta đáng sợ thật .

Trước kia có rất nhiều tiểu thư cao sang , quyền quý , xinh đẹp , đem lòng yêu ông chủ , mà ông chủ không để mắt tới .

Vậy mà khi cô ta xuất hiện 1 cái , là câu dẫn được ông chủ luôn

~ Thôi đừng nói nữa , dù sao cô ta cũng là người ông chủ để tâm .

Hãy cẩn thận đừng để đến tai cô ta là chết đấy .

- Sợ gì ? Thế mình nói không đúng à?

Dĩ nhiên cô ta là trộm cắp , lưu manh .

Cậy được ông chủ quan tâm 1 tý , là không coi ai ra gì !

Cô ta tưởng cô ta là ai , cóc ghẻ hóa tiên nữ sao hahaha .

Để xem cô ta giả tạo với ông chủ được bao lâu

— Đúng vậy đấy ! Nhìn nó là mình đã muốn tát rồi

-B-)jt5%-)8-)!?!@

— :-*;-D %-)¥

Nghe những lời họ nói , cô đứng tim tại chỗ , ruột gan cô đau như cắt , cô không ngờ bọn họ lại nghĩ cô như vậy .

Nếu nói không tức giận là giả dối , nhưng biết làm sao bây giờ khi họ nói là đúng , cô có quyền gì giám trách họ chứ ?

Cảm giác hỗn loạn đau đớn khiến bụng cô quặn thắt lại .

Cô ôm bụng ngồi sụp xuống mép máo .

- Cô Ngọc Trúc cô làm sao vậy ?

- Bác Quản Gia... Cháu đau bụng quá!

- Chắc do cô đói quá lên mới đau vậy thôi .

Để tôi dìu cho vào phòng ăn , ăn tạm thứ gì cho đỡ đau bụng nhé !

- Thôi cháu không muốn ăn .

Cháu muốn lên phòng nghỉ

Á... Đau quá... Huhuhu

- mấy cô còn đứng đấy làm gì ?

Mau đến dìu cô ấy về phòng đi

tỷ nữa tôi sẽ xử tội mấy cô.

- Thôi mà bác.

Cháu tự đi được.

Cô cố gắng bước từng bước 1 lên cầu thang trở về phòng.

Không hiểu sao bụng cô đau dữ dội, khiến cô phải gấp bụng vào lê chân bước đi.

Những lúc đau đớn thế này cô càng nhớ anh hơn, và buồn cô đơn hơn.

19. Chương 19

VỪA vào đến phòng cô đau đớn, cố đi đến giường.

Vừa vào trong giường cô mệt mỏi thở hổn hển , bụng cô mỗi lúc 1 đau hơn . Cô đau đớn quằn quại rồi ngất lịm đi lúc nào không hay .

Anh vừa hợp xong , chưa kịp nghỉ ngơi , đã vội gọi về cho cô , tự nhiên anh thấy nhớ cô vô cùng , lòng anh bỗng nhiên có cảm giác nóng như lửa đốt . Anh muốn nghe giọng nói của cô , cho dù là giận hờn , mắng anh cũng được .

Anh gọi đi , gọi lại cho cô mấy lần nhưng cô không nhắc máy(lúc này Ngọc Trúc đang ngắt xiu)

cảm giác lo lắng trong anh càng nhiều hơn , mong rằng cô chỉ vì giận hờn , mà từ chối điện thoại của anh .

Nghĩ 1 lát , anh lại gọi điện về nhà . Hỏi mọi người xem tình hình cô thế nào?

Người nhắc máy là cô giúp việc

- Alô

- Tôi đây

- Ông chủ ạ? Ông...

- Ngọc Trúc thế nào rồi , cô ấy ở nhà hay đi làm

- Dạ hôm nay cô ấy không đi làm .

Cả ngày nay cô ấy nằm trên giường ngủ suốt .

Không chịu ăn uống gì cả

- Cô ấy không ăn thì cũng phải khuyên cô ấy ăn cho bằng được chứ .

Lý quản gia đâu ông ấy cũng để mặc cô thế à?

- Dạ không?

Sáng nay Lý quản gia đã phải thay đổi 10 món ăn , chạy lên chạy xuống vất vả, mong cho hợp ý cô ấy .

Nhưng cô ấy hết chê này chê nọ , rồi kêu kinh tởm , còn giả bộ nôn ọe trước mặt lý quản gia . Làm khó dễ ông ấy đủ điều .

Cuối lại nói không muốn ăn nữa , rồi nhịn luôn

- Chắc cô ấy mệt mỏi không muốn ăn thôi!

- Cũng không đúng .

Vì buổi chiều bọn tôi còn bắt gặt cô ấy trong bếp .

Nhưng nhìn thấy bọn tôi cô ấy lại kêu đau bụng , rồi lên luôn .

Mọi người đều nghĩ cô ấy đang cố gắng làm khó mọi người .

- ý cô là sao?

- Thì chúng tôi cũng thấy lạ .

Khi ông chủ ở nhà cô ấy có kén ăn , gớm ghê , khó tính như thế đâu .

Khi ông chủ vừa đi , cô ấy liền quay ngoắt thay đổi , ngay cả Lý quản gia cô ấy cũng không coi ra gì.

Cô ta còn....

__ Nghinh Hương cô đang nói linh tinh cái gì vậy ? Mau đưa điện thoại cho tôi!

- Vâng! LÝ QUẢN GIA

__ ông chủ đã giải quyết công việc xong chưa ạ

” cố tình đánh lạc hướng chú ý của Hoàng Kỳ)

- Ngọc Trúc có phải như cô ta nói không?

- Hôm nay cô Ngọc Trúc chỉ hơi mệt , không như người nghĩ đâu

- Tôi muốn gặp cô ấy ! Gọi cô ấy xuống đây .

- Cô Ngọc Trúc vẫn còn đang ngủ ,
nếu đánh thức cô ấy bây giờ e rằng...

- Thôi được rồi . Tạm thời tôi tin ông .

Khi nào cô ấy dậy thì bảo cô ấy gọi cho tôi .

Thôi tôi cúp máy đây

- Vâng thưa ông chủ .

Cúp máy xong Lý quản gia quay sang chỗ mấy cô hầu gái

__ Ai cho cô giám nói linh tinh với ông chủ

- Nhưng tôi nói đúng rồi , dĩ nhiên từ lúc ông chủ đi vắng , cô ta chuyển sang làm khó mọi người .

Ăn món gì cũng chê , từ trước đến nay lúc nào cô ta chẳng ăn món đó , lúc có ông chủ ở bên thì khen lầy
khen để , khi ông chủ đi vắng là kêu kinh tởm rồi còn nôn ọe nữa .

Cô ta còn hành hạ quản gia nữa . Chúng tôi thấy vậy cũng thương thay cho quản gia

- Dù sao chuyện này cũng không nên nói với ông chủ .

Ông chủ ghét nhất là người giả tạo hai mặt , thâm hiểm .

Khó khăn lắm ông chủ mới mở lòng với người con gái này .

Ta không muốn vì vấn đề nhỏ nhặt làm ông chủ buồn .

- Nhưng cứ để như vậy cô ta được nước lấn tới thì sao?

Người lên nhớ cô ta xuất thân là kẻ trộm đấy

- Cứ để theo dõi 1 thời gian đã xem cô ta thực hư thế nào rồi tính sau .

Lỡ như cô ta khó chịu thật thì có thể cô ta bị dạ dày .

Nhưng sao cô ta không cho bác sĩ khám

- Vì sợ âm mưu bị lộ . Mà cô ta có bệnh đâu mà khám .

Ai mà đau bụng dữ dội , rồi nhìn thấy đồ ăn là kinh khủng đến thế đau .

Dạ dày cũng không thể thế được .

Họ thoải mái nói chuyện , mà không biết rằng anh đã nghe thấy hết.

Anh đã bật thiết bị nghe trộm thông qua đầu dây điện thoại anh vừa gọi đến .

“Mong rằng em không lừa dối tôi , tình cảm của em là thật , mong rằng em không phải là người mang theo mặt nạ .

Mong rằng em đang ốm , để tôi có thể tiếp tục ở bên tôi , cho tôi cơ hội chăm sóc em .

Em đừng bao giờ lừa dối tôi điều gì nhé .

Vì từ trước đến nay chưa có kẻ nào lừa dối tôi mà được sống sót .

Anh thở dài , rồi tiếp tục công việc của mình .

Có lẽ anh lên giải quyết bọn Hắc Bang ngay thôi .

Anh xong sớm để tìm hiểu về cô .

Vì từ khi quen cô anh đã quá chủ quan , chưa vào giờ nghĩ đến việc điều tra danh thế của cô .

Nhưng bây giờ anh lên làm rõ mọi việc , để biết rằng cô còn có thể bên anh được nữa không .

Thứ mà trước nay anh luôn coi là phù phiếm.

Nhưng giờ đây anh đang do dự và lo lắng sẽ mất nó mãi mãi: tình yêu.

20. Chương 20

Cả 1 ngày Ngọc Trúc mê man trên giường.

Mọi người thấy cô như vậy chỉ gọi qua, nhưng cô vẫn ngủ thiếp , lên không giám làm phiền cô.

Anh sau khi giải quyết xong chuyện Hắc Bang . Mà vẫn thấy cô chưa gọi về ình .

Khiến anh có chút buồn bực , lo lắng .

Kiểu này anh phải về sớm xem cô thế nào , thật ra em đang muốn gì đây ?

Ngọc Trúc mệt mỏi uể oải thức dậy , cô vừa ngồi dậy thấy vô cùng hoa mắt chóng mặt.

Đã mấy ngày không ăn gì , cô như người mất đi sự sống , làn da xanh xao tái nhợt , đôi mắt long lanh , sống động giờ đã vô hồn .

Vì ngủ cả ngày lên người nhức mỏi , tê dại , cô đành cố lết lên ngồi dựa vào thành giường .

Những giọt mồ hôi đang lấm tấm trên khuôn mặt tái nhợt , méo mó , vì giờ đây bụng cô đang rất đau .

Nó đang quặn lên từng đợt , cô ôm bụng khóc dở méo dở .

Không biết có phải nhịn ăn lâu ngày hay không ?, mà bụng cô đang đau kinh khủng.

Nhưng cứ nghĩ đến đồ ăn là cảm giác buồn nôn lại vây lấy , khiến cô vô cùng sợ hãi , không biết có lên gọi đồ ăn không nữa .

Càng nghĩ cô lại càng buồn không hiểu mình bị làm sao nữa .

Ước gì bây giờ có anh ở đây thì tốt biết mấy . Những lúc như thế này cô lại càng thấy buồn và nhớ anh nhiều hơn .

Có anh ở bên cô sẽ không phải lo lắng gì cả , sẽ được anh yêu thương chăm sóc , nâng niu.

-” khi nào anh mới về với em đây??? . Em nhớ anh lắm !!! HOÀNG KỲ À huhuhu”

Cô úp mặt khóc nức nở , chắc do mấy ngày nay khóc quá nhiều lên nước mắt cô sắp cạn khô rồi.

Bụng cô lại bắt đầu nổi lên những trận đau dữ dội , nó quặn quai nơi vùng bụng dưới .

Khiến cô thật sự không hiểu nổi thế nào nữa .

” chẳng lẽ lại sắp đến tháng , đáng lẽ ra là đến ngày Nguyệt Sự rồi , nhưng sao vẫn chưa thấy nhỉ .

Hay sắp bị rồi lên mới khó chịu như vậy .

Nhưng mà đau quá à!”

Cô nằm trên giường gập người ôm bụng , mong rằng cảm giác đau đớn sẽ vơi đi . Nhưng cơn đau ngày càng tăng .

Khiến cô đã từng nghĩ đến thà chết đi còn hơn .

Nỗi đau +tuyệt vọng + Nhớ thương .

Khiến cô mệt mỏi dẫn đến suy nghĩ những điều bi quan nhất.

CÔ ĐANG nằm khóc trong tuyệt vọng ,

bỗng quăn gia gõ cửa bước vào , làm cô ngượng ngùng vội lau khô nước mắt . Cô không muốn người khác biết mình yếu đuối rồi thương hại mình .

- Cô Ngọc Trúc ! Ông chủ đang từ sân bay chở về , cô có muốn xuống nhà chào đón ông ấy không?

- Bác... Bác... BÁC NÓI THẬT CHỨ ... Hoàng Kỳ về rồi ?

(Cô đang nằm mệt mỏi trên giường , nghe thấy anh sắp trở về , vội bật dậy , khuôn mặt xanh xao nhìn ông quăn gia như rò hỏi)

- Vâng !

- Anh ấy về thật rồi ! Cháu ... Cháu sẽ xuống đón anh ấy . Bác cứ xuống trước đi rồi cháu xuống .

(Khuôn mặt tái nhợt hiện rõ vẻ mừng rỡ , nhưng không hiểu sao cô không cười được . Không biết từ nơi nào sâu thẳm nơi trái tim cô đang có chút gì đó lo lắng , sợ hãi.)

Thân thể yếu đuối mỏng manh đang không ngừng run rẩy , nhưng cô vẫn cố gắng xuống giường . Vào phòng tắm làm vệ sinh . Rồi cô chọn bộ váy mà anh thích nhất . Trang điểm thật đẹp làm tránh đi vẻ mặt nhợt nhạt , để xuống nhà chào đón anh .

Vì mấy hôm không được gặp anh , lên cô muốn khi xuất hiện trước mặt anh , cô phải thật rạng rỡ .

Phải có sức sống , phải giống như Ngọc Trúc thường ngày của anh . Nếu không anh sẽ ghét cô mất .

VỪA BƯỚC XUỐNG PHÒNG KHÁCH . Cô Nhìn thấy anh đang ngồi trên ghế sofa uống trà .

Không hiểu sao tim cô đập thịch thịch . Cô nhớ anh quá ! Cuối cùng anh cũng về với cô rồi .

Cô sung sướng chạy về phía Sofa ôm chầm lấy anh

- Anh! ANH VỀ RỒI!

- Ừ ! Anh về rồi

(anh cũng vòng tay ôm lấy cô , vuốt tóc cô , hôn lên trán cô sủng ái)

- Em nhớ anh lắm đó! HỨC HỨC . Giận anh để người ta ở nhà một mình !

(Cô rúc vào lòng anh sâu hơi , cảm nhận nhịp tim của anh , hơi thở và mùi hương trên người anh . Để cô tin chắc rằng anh đã về bên cô)

- Anh cũng rất nhớ em . Cho anh xin lỗi nhé! Em ở nhà tra tấn bản thân hay sao mà gầy thế này , anh ôm không đầy tay rồi này .

- Em ốm rồi ! Thật đấy !...Em sợ lắm!... Không biết em bị sao nữa

- Vậy sao anh mới bác sĩ tới lại không chịu khám bệnh?

- Thì ốm bệnh tương tự làm sao mà chữa được .

Mấy hôm nay em không ăn được gì , lên chỉ hay bị đau bụng thôi .

- Vậy mình đi ăn trưa thôi . Anh sẽ đút cho em ăn .

- Vâng ạ.

Anh đứng dậy rồi bế cô lên luôn .

Nhưng khi vừa bế cô lên anh bỗng giật mình .

??Sao? Cô lại gầy yếu sút cân thế này??

21. Chương 21

ANH bế cô vào phòng ăn , ngồi xuống ghế , đặt cô trên đùi mình .

Ngọc Trúc đang nghịch tóc anh lên không để ý đã đến bàn ăn, bỗng nhiên cô ngửi thấy mùi gì tanh kinh khủng , khó chịu vô cùng .

Cô còn chưa biết là gì đã bị anh kéo tay ra , bất ngờ quay vào bàn cẩn thận , không cho nghịch ngợm nữa.

- Em xem thử xem , đây là những món mà em thích nhất đấy . Bây giờ anh về rồi , không được hờn giận nhịn ăn nữa đâu đấy .

- Vâng

cô nhìn anh mỉm cười , rồi quay lại nhìn đồng hồ ăn trên bàn .

Nhưng vừa ngửi thấy mùi thức ăn , cô thấy kinh tởm vô cùng , cái thứ gì mà kinh khủng thế này . Cô có cảm giác rất buồn nôn , càng ngửi càng khó chịu , Ngọc Trúc cố gắng nghiêng răng nghiêng lợi , cắn chặt răng , không nhìn có những hành động trước mặt anh .

Thế lên mới có tình cảnh , cô ngồi im lặng , phòng mang trộn má , nhìn chăm chăm vào đồng hồ ăn , chẳng khác nào nhìn kẻ thù.

- Em làm sao vậy ? Sao không ăn đi ?

Anh Thấy cô hôm nay rất lạ , bình thường cô rất ham ăn , sao hôm nay lại nhìn đồ ăn như nhìn kẻ thù thế này ?

Chẳng lẽ lời mọi người nói là đúng .

Thấy cô như vậy , anh bèn lấy đĩa gắp cho cô miếng mực xào đưa lên tận miệng cho cô .

- Em ăn đi này ! Há miệng ra A nào !

Cô không nói gì , rồi chuyển mắt sang nhìn miếng mực chăm chăm , như muốn thiêu đốt nó ngay tức khắc.

Khi anh đưa miếng mực đến gần miệng cô , đã làm cho khuôn mặt xanh mét kia xuất hiện vài giọt mồ hôi vì sợ hãi .

Khi miếng mực vừa chạm đến môi cô , thì cô không thể chịu đựng được nữa . Và thế là Cô hất tay anh ra, 1 tay bịt miệng , vội vàng vào nhà tắm nôn ọ.

Càng nghĩ thấy mùi đồ ăn cô càng nôn nhiều hơn .

Cô nôn nhiều đến mức trong dạ dày có gì đều phun ra hết.

Sau 1 thời gian cất lực nôn eo , cuối cùng cũng không còn gì để nôn nữa

cô mệt mỏi dựa vào thành tường thở hổn hển , cô mệt đến nỗi như sắp ngất xỉu tại chỗ .

Quay mặt ra cửa gọi anh , nhưng không thấy anh đâu ,

làm cô thấy tủi thân vô cùng , cô cứ nghĩ thấy cô nôn mửa vất vả như vậy , anh sẽ luôn bên cô , chăm sóc cho cô cơ ,

chẳng lẽ anh không còn thương cô nữa sao?

Cô không hiểu sao dạo này cô rất hay nghĩ linh tinh , lên cô hay khóc liên tục .

Bằng chứng là lúc này đây cô đang úp mặt vào đầu gối khóc nức nở ... Khóc mãi nhưng cũng chẳng có ai đến dỗ dành ... Khiến trong lòng cô rất đau đớn và buồn tủi .

Khóc mãi cũng mệt , cô đành phải vịn tường đứng dậy , trở về phòng .

Khi vừa bước ra , cô vẫn thấy anh ngồi trên bàn ăn đợi cô .

Theo phép lịch sự cô bèn đi đến cho anh chào một câu rồi mới lên phòng

- Em không ăn nữa đâu . Em lên phòng đây .

Vừa nói cô vừa nín thở để không phải ngửi thấy mùi thức ăn , sau khi nói xong cô vội bịt miệng lại , để ngăn không ỉnh nôn ra.

- Đồ ăn kinh tởm đến thế cơ à ?

- Vâng ! Mùi kinh lắm em không ăn được .

- Vậy sao ?

Anh ngược khuôn mặt đỏ gay vì tức giận lên nhìn cô , khiến cô giật mình ,cô biết cô làm anh giận rồi .

Nghĩ đến đó cô không biết phải làm sao bây giờ nữa , chỉ biết cúi mặt vừa sợ anh giận , vừa tủi thân trách anh sao anh không hiểu cho nỗi khổ của cô , cô thật sự đang rất ảm ức .

- có phải ở nhà em cũng làm khó dễ mọi người thế này ?

- Em... Em...

Cô không biết phải trả lời anh thế nào , lên càng cúi mặt xuống thấp hơn .

Cô không ăn là do khó chịu thật , làm sao mà trách cô được .

- Tại sao không trả lời? NGẮNG MẶT LÊN

THẤY anh to tiếng với mình , cô tủi thân trả lời

- Vâng... Tại đồ ăn có... mùi rất khó chịu ... Vừa ăn vào lại bị nôn ra .

” em khó chịu thật mà , anh tin em đi mà hức hức , mình mệt quá”

- Vậy sao ? Còn gì nữa không?

” em làm gì mà để tất cả mọi người không hài lòng về em vậy ? Lúc tôi ở nhà thì em ngoan ngoãn thế này , vậy mà khi tôi vừa ra khỏi nhà em lại thay đổi , theo em anh có lên tin em không đây ”

- Chắc dạo này em mệt mỏi lên khó chịu trong người , lên ăn gì cũng không ngon

- Khó chịu sao không để bác sĩ khám , thích hành hạ mọi người đến thế cơ à ?

Nghe câu này của anh , tim cô nhói đau , cô có làm gì họ đâu mà sao anh nói thế .

Anh chỉ biết bệnh bọn họ thôi . Thế còn cô thì sao . Càng nghĩ cô càng thêm oán hận

- Em có hành hạ gì họ đâu , sao anh lại nói thế .

- Hồ quần gia thì sao?

— Em đã bảo ông ấy không phải mang lên cho em , nhưng ông ấy cứ mang lên ??? Sao bây giờ lại trách em .

Anh từ xa về , không hiểu chuyện thì thôi , sao cứ nghe lời bọn họ nói em huhuhu em ghét anh lắm , anh không thương em nữa rồi huhuhu em mệt thật mà hu

22. Chương 22

NÓI LIỀN Một mạch xong , cô khóc lớn chạy thẳng lên phòng , không thèm nhìn anh nữa , cô giận anh lắm rồi . Anh vô tâm lắm

” huhuhu đồ đáng ghét nhà anh , sao anh chỉ nghe một phía mà không thèm tin em ... Huhuhu... Chẳng lẽ anh cũng như bọn họ, đều coi thường em... Huhuhu... Đạo chích thì sao ? Em đã lấy gì của anh chưa ... Trộm thì không có quyền được yêu thương , không có quyền được tin tưởng sao? ... AAAAAA Em ghét anh , ghét anh ... ÔI ! Đau bụng quá ! Mình đau chết mất! Huhuhu... Đau quá à... Huhuhu ...”

cô đau đốn quần quai ôm bụng , không hiểu sao lại như vậy nữa .

Nằm trên giường nước mắt cô không ngừng rơi , tại sao lại như vậy chứ? Rõ ràng lúc đầu rất hạnh phúc mà ... sao anh lại thay đổi nhanh như vậy .

Lúc trước anh đã từng nói anh sẽ luôn yêu thương , chăm sóc , bảo vệ cô .

Vậy mà bây giờ anh đang đối xử với cô như thế nào đây.

Cô đang đau ốm khổ sở thế này ... Liệu anh có một chút nào lo lắng cho cô không , liệu có chút nào thương xót đến cô không .

Bảo vệ ư? Khi bọn họ đều hiểu sai về cô , nói không tốt về cô , coi thường khinh bỉ... Thì anh đã làm gì ? Hòa theo bọn họ tổn thương cô ,

không bênh vực , che chở cho cô thì thôi , đằng này còn nhẫn tâm làm đau trái tim cô ...

Và điều quan trọng nhất trong tình yêu mà anh không làm được ... Niềm tin.

Trong tình yêu nếu không có sự tin tưởng lẫn nhau , thì làm sao có được tình yêu bền vững.

Anh đã quên tất cả lời hứa với cô rồi... Hay cô đã không còn chỗ ở trong tim anh nữa . Sự hững hờ của anh như con dao cứa vào trái tim cô ...từng chút một rỉ máu.

Bây giờ cô đã mất tất cả , trắng tay thật rồi.

Có Lẽ sai là do cô thật ... Vì đã quá khờ khạo tin vào tình yêu cổ tích .

Làm gì có chuyện hoàng tử yêu lọ lem nữa chứ ?

Anh thuộc về thế giới thượng lưu của anh , còn cô là con người của thế giới hạ lưu ... Làm sao cô có thể với tới , chạm được vào anh đây .

Thế giới của anh làm sao có thể có cô ở trong đó được ... Những ngày tháng qua phải chăng là ảo giác hay là một giấc mơ... Một giấc mơ ngọt ngào , và cô đang dần tan biến .

” Ngọc Trúc mày thật ngốc , mày nghĩ anh ấy thích mày hay sao? Đúng là đồ ngốc mà.

Một đứa con gái chẳng ra gì , làm sao anh ấy thèm để tâm đến chứ .

Chẳng qua lúc ban đầu anh ấy chỉ muốn đùa giỡn với mày thôi . Bây giờ anh ấy bắt đầu chán rồi , sắp rời xa mày rồi .

Ngọc Trúc Tỉnh lại đi , tất cả sắp kết thúc rồi . Nơi này sắp không phải là tổ ấm của mày nữa rồi”.

Cô đau đớn nước mắt không ngừng rơi , cô không thể tưởng tượng nổi ... Nếu mất anh rồi cô sẽ phải sống thế nào đây .

Khi cô cảm thấy rơi vào bờ vực của tuyệt vọng... Thì Quân Gia gõ cửa bước vào.

- Cô Ngọc Trúc tôi vào chuyển lời của Ông chủ ... Ông ấy nói rằng nếu cô mệt thì lên đi bệnh viện khám . Nếu cô bị bệnh thật thì cậu

ấy sẽ tin cô.

- Nếu tôi không có bệnh

” không biết bệnh không ăn được có phải là bệnh không nhỉ”

- Cậu ấy ghét nhất là bị lừa dối.

Xe tôi đã chuẩn bị dưới nhà rồi . Xong cô xuống luôn đi nhé!

- Vâng!

” xem ra không tránh được đến bệnh viện rồi , mình sợ nơi đó lắm. Ước gì có anh ấy đi cùng thì tốt... Nhưng có lẽ mình mơ mộng hão huyền rồi”

- Tôi đi xuống trước , xong cô xuống luôn nhé!

Nhìn bác quân gia đi khỏi mà cô thở dài náo nề .

“Anh lại muốn thử em gì nữa đây”

Cô chán nản xuống giường rồi chuẩn bị xuống nhà .

Đi xuống tầng một, cô thấy rất nhiều người làm nhìn cô với ánh mắt kinh bỉ , giễu cợt xen lẫn coi thường , cũng có một số ánh mắt vô cảm dành cho cô .

Nhưng cô bỏ qua hết , cô mắc kẹt tất cả , bây giờ cô chỉ cần anh thôi.

- Bác quân gia! ANH HOÀNG KỲ đâu rồi ạ.

- Chủ nhân đi làm rồi . Cậu ấy nhắn lại ... Cậu ấy còn bận việc công ty lên... Cô tự đi đến bệnh viện khám bệnh một mình đi.

- Đi một mình? Tôi... Tôi... Có thể không đi được không.

Cô vừa dứt lời , thì có cô hầu gái xen vào.

- Hahaha . Đúng là ... Có tật giật mình.

- Im ngay ! Cậu ấy muốn đi đi khám và có kết quả ngay hôm nay , không thể không đi được .

- Thôi được rồi ! Tôi hiểu rồi ! Đi thì đi.

Cô quay lưng đi thẳng ra ngoài , bước vào trong xe với tâm trạng nặng trĩu , mệt mỏi tuyệt vọng... Nơi này sắp không dành cho cô nữa rồi

23. Chương 23

NGỒI trong chiếc xe sang trọng , NGỌC TRÚC cảm thấy tâm trạng vô cùng nặng nề , trái tim cô nặng trĩu nhói buốt.

Ngồi dựa vào ô cửa kính nhìn ra bên ngoài , nước mắt cô không ngừng rơi , từng giọt nước mắt cứ lăn dài trên má , cô khóc trong câm lặng , nỗi cô đơn vây lấy cơ thể .

Không gian yên ắng cô tịch tĩnh lặng đến đáng sợ.

Rõ ràng trong xe có đến hai người mà không khí căng thẳng đến bùng nổ .

Người lái xe chỉ phát ra những tiếng thở dài trên suốt đoạn đường , còn cô trong đôi mắt vô hồn , những giọt lệ không ngừng rơi xuống .

Xe dừng trước cổng một bệnh viện lớn.

Cô nhìn vào mà tâm trạng nặng nề , đau đớn.

Khẽ lau đi nước mắt , cúi gằm mặt xuống coi như chưa nhìn thấy gì , chưa nghe thấy gì.

Nhưng cô không được toại nguyện khi giọng người lái xe vang lên

- Đến nơi rồi! Cô xuống khám đi ! Tôi sẽ ở đây đợi cô.

Ngọc Trúc ngược khuôn mặt đầm nước lên nhìn ông , hoảng hốt như cầu xin

- Bác ơi! Cháu có thể không xuống được không?

- Không được đâu . Ông chủ đã dặn hôm nay phải khám cho xong rồi .

Cô không lên cãi lời ông ấy.

- Nhưng mà...

- Cô vào đi.

Phòng khám đặc biệt của bác sĩ Dương đó.

- Cháu sợ lắm.

- Đừng sợ . Nếu cô bị bệnh thật ông chủ sẽ biết cách lo liệu.

Còn nếu bệnh cô là giả , thì cẩn thận đấy.

Ông chủ ghét nhất là sự lừa dối.

Thôi cô xuống đi!

Bác lái xe xuống mở cửa mời cô ra ngoài.

Khiến Ngọc Trúc cho dù không muốn , cũng phải chần chừ miễn cưỡng bước xuống xe.

Vừa bước vào trong đại sảnh bệnh viện , đầu óc cô quay cuồng , sự ám ảnh hãi hùng khi còn nhỏ của cô lại ùa về.

Lúc đó khi cô được 5 tuổi , thì phải chứng kiến ba mẹ mình từ nơi này mà mất đi .

Cô ghét bệnh viện , cô căm hận những người ở đây , họ là đồ giả tạo , đồ tàn nhẫn .

Nếu năm xưa chỉ cần họ chú ý không bỏ mặc ba mẹ cô , thì ba mẹ đâu có phải ra đi trong oan uổng như vậy.

Cô hận bọn họ , cô căm thù nơi này.

Cô đã từng nhủ không bao giờ bước vào nơi này thêm lần nữa.

Vậy mà vì anh , cô đã phải nhắm mắt buông xuôi bước vào nơi đáng hận này .

Để làm gì đây ? Chứng minh điều gì?

Liệu anh có tin cô không?

Thần thờ bước đi trong tâm trạng ngổn ngang mọi bề , cô thật không hiểu vấn đề sức khỏe của tôi thì liên quan gì ?

Mãi suy nghĩ vẩn vơ , cô bước đến cửa phòng làm việc của bác sĩ họ Dương kia , từ lúc nào không hay .

Thở dài ảo não cô chán nản bước vào.

- Chào anh! Xin hỏi anh có phải bác sĩ Dương không ạ?

- Cô đến khám bệnh phải không?

- dạ vâng.

- Bác sĩ Dương có việc bận phải ra ngoài.

Nhờ tôi ở đây khám bệnh hộ .

Nếu cô muốn tôi sẽ khám cho cô .

Hay cô muốn chờ Người.

- Ai khám cũng vậy thôi.

Anh khám cho tôi luôn đi , tôi không có thời gian đâu.

- Vậy cô ngồi đây , để tôi khám cho .

- Vâng!

- Cô bị bệnh gì?

- Tôi không biết !

- thế cô đau ở đâu?

- Tôi đau ở bụng

- Thế đau làm sao? Triệu chứng thế nào?

- ờ ! Lúc đau lúc không , đau quặn quại dữ dội lắm , nhiều lúc buồn nôn lắm , ăn gì cũng nôn ra , tôi còn hoa mắt chóng mặt . Sợ ăn thèm ngủ...

- Thôi được rồi . Cô có gia đình chưa?

- Gia đình?

- Nghĩa là có chồng chưa đó mà .

- Chồng! Tôi chưa

” ừ xìu”

- Thế có bạn trai chưa ?

- Bạn trai ! Tôi cũng không biết nữa.

” mặt buồn như sắp khóc”

- Nghĩa là sao?

- Tôi cũng không biết quan hệ của chúng tôi là gì nữa!

NGhĩ đến vấn đề này lòng cô đau vô cùng , anh chưa một lần nói yêu cơ , chưa một lần tỏ tình , hứa hẹn .

Là do cô mơ mộng quá chăng , bây giờ nghĩ lại mới thấy mình thật ngốc.

- Thế hai người đã từng nảy sinh quan hệ chưa?

- Dạ *giật mình*

Nảy sinh quan hệ ?

” ngơ ngác”

- Có nghĩa là hai người ấy ấy ấy đấy.

- Ấy ấy ấy là cái gì? Tôi không hiểu.

- Hai người ĐÃ TỪNG NGỦ VỚI NHAU CHƯA?

- Ngủ ạ ? Dạ có

không hiểu sao nói đến vấn đề này lòng cô đau vô cùng.

Nhưng bây giờ cô đang vô cùng xấu hổ trước sự thăm soi của vị bác sĩ vô duyên này.

- Tôi hiểu rồi.

Bây giờ tôi sẽ viết giấy cho cô . Cô sang phòng xét nghiệm lấy máu , rồi thử máu nhé !

Xem nào phải thử Huyết Học , Sinh Hóa Máu , Thử cả nước Tiểu nữa.

Cô chỉ cần nói cô ở phòng đặc biệt , các chị ấy sẽ làm cho cô ngay.

Sau đó chúng ta sẽ siêu âm ổ bụng từ trên xuống dưới , nếu không thấy gì nữa thì sẽ nội soi dạ dày tá tràng , xem thế nào?

Nhiệm vụ của cô là vậy .

Giấy đây , đi lấy máu và nước tiểu làm xét nghiệm đi.

Cô phải cố lên nhé!

Đây là lần đầu tiên tôi khám bệnh đấy . Cô phải giúp tôi nhé....

24. Chương 24

SAU khi lấy máu xong cô bước ra ngoài mà mắt hết cả lên , cô choáng váng đến suýt ngã quỵ.

Cũng do mấy hôm không ăn uống gì , sức khỏe giảm sút vô cùng.

Tự nhiên bị mất đi một lượng máu không nhỏ , khiến cô không thể nào chịu đựng nổi , khê vội vàng ngồi xuống ghế chờ cho khỏi ngã , cô thể hồn hển người mệt vô cùng , hai mắt cô nhìn xung quanh tối sầm lại không thể nhìn rõ gì nữa , trong khi đầu óc cô choáng váng , sức lực cạn kiệt.

Cô mệt mỏi dựa hẳn vào ghế , khê nhắm mắt lại nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Ở đây một mình cô đơn cô thấy tủi thân vô cùng , chẳng lẽ số phận cô suốt đời phải sống trong cô đơn buồn tủi sao?

Khi còn bé thì ba mẹ mất đi , cô được cô nhi viện mang về nuôi nhưng ở đó cô cũng chẳng có một ngày được sống trong yên bình hạnh phúc , vì những đứa trẻ khác ghen ghét , bị những mẹ ở đấy hắt hủi .

Đến năm 13 tuổi cô bỏ ra ngoài bươn trải với cuộc sống , bao nhiêu vất vả tủi nhục cô đều trải qua hết , rồi đến khi cô gia nhập bang trộm cắp , cứ ngỡ là đó sẽ là mái nhà của mình nhưng ai ngờ , bọn họ cũng chỉ là những người gian dối giả tạo ... Cô hận bọn họ , cô căm ghét cuộc sống tăm tối này .

Sau một lần trộm không thành cô đã gặp anh , người đàn ông mà cô đã từng nghĩ rằng đó là ánh sáng cuộc đời mình , người mà cô đã tin tưởng trao anh một thứ , người mà cô ngỡ rằng anh sẽ là bến bờ hạnh phúc , là người mà ông trời đã trao tặng cho cô...

Nhưng hình như tất cả không phải thế , hóa ra đối với anh cô chẳng là gì cả , cái gì mà ánh sáng , nơi bình yên , tình yêu chứ... Hảo huyền.

” Ngọc Trúc mày thật ngốc , ai cần mày chứ? Vài lời nói ngọt ngào mà mày đã ngu ngốc đi tin người ta rồi , giờ thì mất hết tất cả rồi.

Sao mày không nghĩ đến mày là người thế nào?

Người thấp hèn của xã hội mà đòi với giới thượng lưu như anh sao?

Lại còn ôm mộng muốn có được anh nữa ! Ngốc quá!

Biết anh sắp không cần mình , Nhưng... Sao vẫn còn yêu.

Nghĩ về anh nước mắt cô trong vô thức lại rơi đầm áo...

Tiếng người nói ồn ào khiến cô thoát khỏi suy nghĩ đau buồn đó để trở về thực tại.

Khẽ lau đi nước mắt , và mở đôi mắt nhắm lệ vô hồn ra nhìn mọi thứ xung quanh ...

Nhìn những người bệnh ai cũng được người thân đưa đón cẩn thận nâng niu , còn cô thì bị bỏ rơi ở đây một mình ...

Lúc này đây cô thật sự rất muốn có người thân bên cạnh ... Nhưng cô làm gì còn ai nữa đâu?

Anh giờ đây có phải người thân của cô nữa không?

Câu hỏi này cô đã thắc mắc rất nhiều lần nhưng không dám đối mặt với nó.

Mang tâm trạng buồn phiền u uất nhìn dòng người qua lại... Ước gì lúc này đây có anh bên cạnh thì tốt biết mất , chỉ cần vài giây , vài phút thôi là cô đã cảm thấy mãn nguyện lắm đó ...

Tiếng gọi lớn cắt đứt dòng suy nghĩ của cô

- Triệu Ngọc Trúc !

- Dạ

(cô giật mình trả lời theo bản năng)

- Phiếu xét nghiệm của cô làm xong rồi?

Mau mang về cho bác sĩ khám bệnh , điều trị

- Vâng! Cảm ơn chị!

Trong vô thức cô đưa tay ra lấy tờ phiếu rồi thần thờ trở về phòng khám vừa rồi.

Cô cầm lấy tờ phiếu một cách hững hờ chẳng thêm quan tâm đến nó , cũng không muốn biết bên trong tờ phiếu đó kết quả là gì?

Vì giờ đây đối với cô là bệnh gì cũng không quan trọng nữa rồi.

Nếu đó là ung thư thật thì cũng chẳng sao . Tốt nhất cứ là ung thư giai đoạn cuối luôn đi , cuộc sống này với cô đã trở lên vô nghĩa mất rồi . Sống chết có còn quan trọng nữa không khi mình cảm thấy tuyệt vọng và chán ghét của sống này.

Không biết khi cô chết đi ? có ai khóc cho cô không nữa?

Mãi suy nghĩ cô bước tới trước phòng khám từ lúc nào không hay?

25. Chương 25

NGỌC TRÚC thần thờ nhìn cửa phòng khám , rồi cũng u buồn bước vào.

- Bác sĩ! Giấy xét nghiệm đây ạ!

- Ồ! Ồ! ĐƯA ĐÂY TÔI XEM NÀO? Hìhì

vị bác sĩ trẻ đưa tay ra nhận mà có vẻ vui vẻ lắm .

Thì đây là lần đầu tiên cậu được tin tưởng trông phòng khám hộ... Cho nên cậu quyết định phải làm cho thật tốt... Chỉ cần cậu gây được uy tín là có thể đồ tốt nghiệp dễ dàng rồi , biết đâu lại còn có thể được nhận vào đây làm nữa.

khẽ ngẩng mặt lên nhìn khuôn mặt tái xanh của cô , cậu lắc đầu

- Cô mệt như vậy sao không bảo người nhà đưa đi?

- Tôi... Tôi không có người nhà!

(mặt cô xụ xuống , tâm trạng ngày càng tụt dốc không phanh)

- Ồi trời!

Để tôi xem cô bị bệnh gì nào?

(lật đăm phiếu xét nghiệm xem xét rất kĩ lưỡng)

- Bác sĩ tôi có phải bị ung thư dạ dày không?

Vị bác sĩ thực tập trẻ , đang xem kết quả , bèn ngẩng đầu lên nhìn cô chăm chăm

- Sao cô lại hỏi vậy?

THẮC MẮC , ngạc nhiên

- Thì tôi thấy triệu chứng cũng giống!

buồn chán , tuyệt vọng

- Chắc không phải đâu!

” khẽ thở dài”

- Nếu tôi mà bị ung thư thì tôi không có tiền nằm viện đâu!

Nếu chẳng may cô bị ung thư thật , cô thật sự không muốn làm phiền đến anh , chứ đừng nói xin tiền anh để chữa bệnh.

Căn bệnh này cũng không thể chữa được , có tốn bao nhiêu tiền đi chẳng nữa cũng chỉ kéo dài một vài năm , đến lúc đó mà chẳng chết.

Chi bằng chết sớm một chút đỡ ảnh hưởng đến người khác sẽ tốt hơn.

Mà Đến lúc đó anh chắc gì đã cần cô nữa , nếu như vậy chắc là phải đăng ký với bệnh viện ...sau khi mình chết đi sẽ bán Nội Tạng cho họ ... Nhờ họ tiêm cho vài liều thuốc giảm đau trước khi chết.

Sau khi chết đi họ sẽ lấy số tiền mình bán Nội Tạng để hỏa thiêu , an táng , cầu siêu.

Cuộc đời con người đến đây chấm dứt ... Haz~ chẳng có gì phải luyến tiếc cả.

Trong khi cô đang suy tư trăm bề , thì vị bác sĩ trẻ kia cũng không ngừng đáng giá cô

” Nhìn cô ta mặc đồ hàng hiệu có tiếng trên thế giới , ngay cả cái túi sách kia cũng là hàng hiếm , vòng tay , vòng cổ , khuyên tai nếu không phải gắn kim cương thì đá quý ... Lý do gì mà cô ta nói cô ta không có tiền nhỉ.

Hay cái đầm kia chỉ là hàng giả , hàng nhái... Mà cũng không đúng , rõ ràng là hàng thật mà.

Trông cô ta cũng xinh xắn đáng yêu , hay là bồ nhí của một đại gia nào đó , nhưng giờ đã bị đá lên cơ thể mới gầy yếu , thiếu sức sống như vậy .

Thôi đúng rồi , bây giờ thì tàn đời hoa lên mới khóc lóc buồn khổ như vậy.

Không khéo lại còn lây HIV Rồi thì hết đời... Cái này nghi lắm đây.

Cậu khẽ lắc đầu thở dài rồi đứng đĩnh nói

- Trật tự để tôi xem cẩn thận cho.

Nếu chẳng may bị ung thư hay gì đó thật , thì chỉ cần bán một trong số trang sức của cô đã đủ tiền viện phí đến cuối đời rồi.

- Nhưng đó không phải của tôi!

- Trời! Vậy thì mong sao sẽ không có chuyện gì xảy ra !

- Vâng

vị bác sĩ trẻ nghiêm túc xem phiếu xét nghiệm một cách tỉ mỉ cẩn thận .

Thậm chí cậu còn mang hẳn sách tham khảo về các chỉ số sinh hóa máu và huyết học ra tra cứu xem xét cẩn thận ...

Không khí căng thẳng quỷ dị đến đáng sợ...

Đúng một tiếng sau ,cậu mới từ đồng sách vở to dùng trên bàn ,ngẩng đầu lên nhìn cô một mắt .

Khiến cô cũng căng thẳng không kém

- Bác sĩ tôi bị sao vậy?

” hồi hộp , căng thẳng”

- Tôi không biết đây là tin vui hay tin buồn đối với cô nữa.

Nhưng mà có như thế nào cô cũng phải thật bình tĩnh...

Cậu vừa lau mồ hôi , vừa thở dài nhìn cô

— Vâng... Huhuhu

cô nghe thấy vậy thì sợ đến tái mặt , kiểu này thì chết là chắc

- Cô bình tĩnh xem nào , chưa gì đã khóc lóc om xòm rồi .

Biết đâu tin này sẽ giúp cô kiếm một khoản tiền lớn thì sao?

- Hức hức Bác sĩ nói vậy là sao?

” Chẳng lẽ mình phải bán nội tạng thật sao”

- Cô chuẩn bị tinh thần tốt chưa ?

” căng thẳng”

- Vâng

- Cô... Có thai rồi!

CÓ...THAI

hai từ đó như sét đánh ngang tai , cô chết lặng tại chỗ , đầu óc choáng váng, khó thở vô cùng...

Cái gì vậy vậy ? Cô như không tin vào tai mình , chân tay run rẩy , mặt mũi tái mét , lắp bắp

- Tô...tôi... Tôi...

- CÓ THAI!

” khẳng định”

Cô giật mình ngược mắt lên nhìn . Người ngã ra sau ... Hoảng hốt... Chẳng lẽ... Không thể như thế được...

- Bác... Sĩ...xem...lại...có...phải...nhầm...không...

- Không nhầm!
 - Huhuhu... Không phải đâu , không phải như vậy đâu... Sao lại như thế chứ...huhuhu...
 - Cô bình tĩnh đi !
- Đừng kích động như vậy !
- Cô đang rất yếu , không được kích động đâu.
- Nhưng giờ này có cũng muộn mất rồi, còn ý nghĩa gì đâu.

26. Chương 26

Ngọc Trúc nghe tin như sét đánh ngang tai ...

Đáng lẽ ra đó phải là tin vui , nhưng sao cô lại buồn và lo lắng thế này.

Ngày trước khi còn sống trong tình yêu hạnh phúc.

Cô đã từng mơ ước rằng... Cô sẽ sinh con cho anh , sẽ cho anh và cô có một gia đình đầy đủ trọn vẹn...

Vì lúc đó cô đã từng nghĩ rằng anh chắc chắn sẽ rất vui khi có bé con.

Nhưng bây giờ cô không dám chắc chắn về điều đó nữa , vì cô có cảm giác anh sắp bỏ rơi cô mất rồi.

Cho dù có con anh cũng chắc gì đã cần cô nữa.

Sợ rằng lúc đó anh lại nghĩ rằng , cô là người con gái không ra gì , bị ối dám mang đứa con ra ép buộc anh.

Cô không muốn làm cho anh phải khó xử và coi thường cô.

” Con à! Sao con lại xuất hiện vào ngay lúc này chứ?

Mẹ biết phải làm sao đâu”

Nhìn Ngọc Trúc mặt mũi u buồn , như sắp khóc đến nơi.

Vị bác sĩ trẻ lại thở dài ngao ngán

” Đúng như mình đoán , chắc cô ta bị đại gia nào đó bỏ rơi , xong mới biết là có thai , nên mới đau buồn sợ hãi thế này, đúng là không biết giữ thân thì chết ,

bây giờ dính chường thế này , thì tự một mình đi giải quyết hậu quả”

Nhìn khuôn mặt như sắp chết đến nơi kia ! Vị bác sĩ trẻ nghiêm túc hỏi

- Thế bây giờ cô định xử lý cái thai thế nào?

Nghe bác sĩ nói vậy cô giật mình ngẩng mặt lên ngạc nhiên hỏi?

- Ý bác sĩ là sao?

- Cô thật là! Chán cô thật đấy !

Ý tôi là... Nếu cái thai là ngoài ý muốn , cô nên bỏ nó sớm đi trước khi quá muộn...

bực mình

- Bỏ đi!

thất thần

- Đúng vậy nhân lúc nó vẫn còn nhỏ cô nên bỏ luôn đi , đợi đến khi cái thai lớn lên rồi , lúc đó cô mà bỏ sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng của cô đấy!

- Nhưng mà...

- Yên tâm đi bây giờ chắc nó chỉ là cục máu đông , phá một phát là nó tan tành ra ngay đó mà , sau đó sẽ hút nó ra ngoài.

- KHÔNG!!!

Nghe bác sĩ nói vậy , cô sợ đến tái mặt , tim cô đập liên hồi...

Giết con ư ! Cô không muốn như vậy đâu , không bao giờ muốn như vậy đâu !

Quá tàn nhẫn , quá ác độc!

Dù sao đó cũng là giọt máu của anh , đó là nhân chứng để chứng minh cho thời gian hạnh phúc nhất đời của cô.

Sao cô có thể tàn nhẫn giết đi kết tinh tình yêu của hai người được chứ.

Cho dù bây giờ anh không cần cô nữa , nhưng đứa bé là vô tội , nó xuất hiện không đúng lúc thì có gì là sai chứ.

Có chăng cũng chỉ là nó đã đầu thai làm con nhầm người.

Một bố mẹ không thể mang lại cho nó tình yêu thương trọn vẹn được.

Nếu anh rời bỏ mẹ con cô , cô sẽ mang con đến một nơi thật xa , rồi sinh con và yêu thương chăm sóc con thay cho cả phần anh nữa.

Dù sao cô cũng phải cảm ơn anh .

Vì trước khi rời bỏ cô , anh đã trao tặng cho cô đứa con này , một món quà quý giá hơn tất cả mọi thứ trên đời . Cô sẽ yêu thương trân trọng nó , sẽ dành tình yêu của cuộc đời mình mà chăm sóc con suốt đời.

Nhưng sao lòng cô vẫn đau như cắt , hay cô đang đau lòng khi biết rằng... lại có một đứa trẻ không cha sắp được sinh ra đời.

Đó sẽ là người thân duy nhất của cô sau này.

Nhưng đến khi con lớn lên , đã bắt đầu hiểu chuyện , làm sao cô có thể trả lời được những câu hỏi như:

Mẹ ơi ! Sao các bạn có ba mà con lại không có?

Mẹ ơi ! Ba con đâu rồi!

Mẹ ơi ! Ba con là ai ?

Mẹ ơi ! Có phải ba không cần mẹ con mình nữa phải không?

Nghĩ đến đây trái tim cô quặn đau lên từng hồi , nước mắt không biết từ lúc nào đã ướt đầm mặt...

Tại sao người ta có con thì cảm thấy hạnh phúc , còn cô thì lại đau đớn thế này?

- Cô theo tôi sang phòng siêu âm !

- Dạ!

Câu nói của vị bác sĩ cắt ngang dòng suy nghĩ buồn tủi của cô

- Sang đó xem cái thai được mấy tuần rồi?

Xem nó khỏe yếu thế nào?

Có vấn đề gì không?

Sức khỏe của cô đang rất tệ , lại đang bị thiếu máu trầm trọng.

Nếu cô cứ thế này... Đừng nói đến đứa bé , ngay cả tính mạng của cô cũng khó giữ đấy!

- Tôi... Nếu đứa bé có mệnh hệ gì ! Thì tôi sẽ chết theo nó.

- Cô thật ngốc... Vì một người đàn ông bạc tình ... Như vậy có đáng không?
- Dù sao đó cũng là người đàn ông đầu tiên cho tôi biết thế nào là cảm giác được yêu thương , bảo vệ , trân trọng , và giống như tôi được sống trong một gia đình hạnh phúc.
- Cho nên có lẽ điều đó là đáng , vì đây là người thân duy nhất của tôi , ngoài nó ra tôi không còn gì cả.
- Cô là cô nhi!
- Nhưng tôi nghĩ rằng ông trời sẽ không cướp đi mọi thứ của ai bao giờ đâu.
- Chúng ta đi thôi. Xem xem bé con của cô thế nào rồi
- Vâng ! Tôi sẽ không để ông ấy cướp mất thứ cuối cùng này đâu
- Nếu như bé con có chuyện gì , cô cũng đừng đau lòng quá nhé!

27. Chương 27

BƯỚC vào phòng siêu âm Ngọc Trúc đứng thẫn thờ giữa phòng , trong tâm trí cô lúc này vẫn đang rối loạn về vấn đề có thai.

Điều đó thật đáng sợ , cô vẫn không thể nào thích ứng được.

Vị bác sĩ trẻ thấy cô như người mất hồn , bèn thở dài lên tiếng

- Cô nằm lên giường đi!
- Vâng!
- (cô trong vô thức đi về phía giường nằm xuống)
- vén áo lên đi!
- Nghe vậy cô giật mình hoảng hốt không hiểu
- Ô! Để thế này không được à?
- Tại sao phải vén áo lên?
- Tôi không thích như vậy đâu !
- Không vén áo lên thì siêu âm làm sao được!
- Nhưng mà...
- Thế cô có muốn biết mình có thai như thế nào không?
- Cái thai ra sao...
- Có muốn!
- Vậy thì vén áo nhanh lên , muộn giờ quá rồi đó!
- Nhưng mà...
- Tự nhiên bắt cô vén áo trước mặt người lạ , thật sự cô không thích tí nào.
- Dù chỉ là hở một chút ở bụng thôi cô cũng không muốn... Cơ thể cô chỉ một mình anh biết thôi.
- Cái cô này có nhanh lên không... Xoạt...
- Tự nhiên bị vén áo cô giật mình quát lớn
- Ô! Sao anh lại tự ý vén áo tôi lên!

- Tôi nhìn bụng phụ nữ chán rồi , không thèm nhìn bụng cô đâu mà sợ.

Giữ chặt áo để tôi siêu cho.

” Có con rồi mà còn lảm chuyện bày đặt giữ gìn , ngu ngốc mà vẫn muốn giữ trong sạch cho tên phản bội kia sao”

Ngọc Trúc đành nằm im để anh ta bôi chất bôi trơn lên bụng , rồi đặt máy di di khắp bụng cô.

Cô cố gắng nhìn vào màn hình xem thấy gì không , nhưng có trợn căng mắt ra ... Thì cô cũng chẳng nhìn thấy gì cả.

Đành phải quay sang định hỏi bác sĩ .

Nhưng khuôn mặt anh ta cũng hình sự không kém , mắt anh ta cũng như lòi ra nhìn chăm chăm vào màn hình , lông mày và vầng trán nhăn lại không ngừng , trên khuôn mặt đó cô có thể đọc được sự bối rối khó hiện ra ở đó!

Ngọc trúc đang định cất miệng hỏi , thì miệng anh ta đã lảm bảm

- Quái lạ ! Sao lại không tìm thấy nó ở đâu là thế nào nhỉ?

Rõ ràng xét nghiệm nước tiểu thấy có thai mà!

Sao siêu âm lại không thấy nhỉ?

Nghe đến đó khuôn mặt cô tái nhợt , lòng lo sợ vô cùng .

Chuyện gì thế này , không tìm thấy con là sao?

Cô sợ hãi run rẩy lắp bắp

- Bá...bác...sĩ... Con ...con tôi sao rồi?

Sa...sao...sao lại không thấy?

- Cô bình tĩnh nào!

Có thể do cô quá yếu nên thai đã chết lưu .

Hoặc cũng có thể d...

- KHÔNG! Con của tôi không thể chết được , sao lại như vậy được chứ!

Anh nói dối huhuhu

cô hoảng loạn khóc lớn , đầu lắc không ngừng , run rẩy sợ hãi không biết phải làm sao

- Cô bình tĩnh nào!

Để tôi siêu kĩ lại một lần nữa xem sao.

“Nếu như mất rồi thì càng tốt chứ sao , làm gì mà cứ như..”

A! Thấy nó rồi này !

Hóa ra là ở đây ! Thà nào tìm mãi không thấy *chăm chăm mò hôi*

Ngọc Trúc nghe thấy vậy thì vô cùng mừng rỡ

- Đâu ! Đâu ! Con tôi đâu?

- Đây này

(anh chỉ tay vào 1 chấm nhỏ đậu ở bên ngoài tử cung)

- Mối nhỏ như vậy thôi à!

Nhưng sao nó lại ở bên ngoài?

- Ở ngoài như vậy là có hai khả năng.

Thứ nhất là do cô và thai nhi quá yếu , nên không thể đưa vào tử cung ngay được.

Thứ 2 : có thể là do cô bị mang thai ngoài tử cung

- Nghĩa là sao bác sĩ?

Như vậy con tôi có sao không?

- Có nghĩa là:

nếu con cô ở trường hợp thứ nhất , thì một thời gian nữa nó sẽ tự động đi vào tử cung .

Còn nếu nó không chịu vào mà vẫn đậu ở vòi trứng , sẽ dẫn đến trường hợp thứ hai .

Khi cái thai ở bên ngoài đến tháng thứ 3 , lúc đó nó quá lớn sẽ dẫn đến vòi trứng sẽ bị vỡ do không chứa đựng nổi , tử cung cũng sẽ bị chèn ép , gây ra vỡ tử cung... Đến lúc đó chỉ có con đường chết thôi , y học cũng bó tay.

- Ý anh là...

- Tôi nói thật nhé!

Cô nên bỏ cái thai đi , càng sớm càng tốt.

Vì cho dù nó có vào trong tử cung cũng yếu đuối , không khéo khi sinh ra còn bị dị tật bẩm sinh nữa , đến lúc đó khổ cho đứa trẻ và cô nữa.

Còn nếu cô có thai ngoài tử cung thật , thì càng phải bỏ thật sớm , trước khi đã quá muộn... Cô nên nhớ mất đứa này , còn có cơ hội sinh đứa khác . Nhưng nếu chết cùng với nó thì không đáng đâu.

- Không !

Đó là giọt máu của anh ấy !

Tôi sẽ không bao giờ bỏ nó đâu!

Dù sao trên thế gian này tôi chỉ có mình bé con làm người thân , nếu nó mất đi tôi cũng không thiết sống nữa.

- Cô... NGU NGỐC.

- Vậy là khám xong rồi phải không bác sĩ ?

Tôi về được chưa!

- Một tuần nữa cô nhớ phải đến đây khám !

Lúc đó bác sĩ Triệu sẽ tự tay khám cho cô !

Có vấn đề gì sẽ xử lý sau.

Cô nhớ phải giữ

28. Chương 28

Ngồi trong xe NGỌC TRÚC thần thờ như người vô hồn , nước mắt đã cạn khô từ bao giờ , lúc này lòng cô vô cùng sợ hãi , con có thể sẽ gặp nguy hiểm sao?

Cô không muốn mất con ,không muốn chút nào,

ông trời ơi !Tôi xin ông muốn trừng phạt tôi thế nào cũng được.

Nhưng đứa bé nó vô tội, xin ông đừng cướp đi người thân duy nhất của tôi , xin ông đấy.

Cô đau đớn quằn quại đến nghẹt thở, phải làm sao bây giờ?

Bác tài xế thấy cô có vẻ buồn, tâm trạng nặng trĩu bèn quan tâm hỏi.

- Cô đi khám thế nào? Bác sĩ nói sao?

Cô có bị làm sao không?

- Tôi...Tôi...

” Mình như vậy liệu có phải là bệnh không? Không phải đúng không?

Mình đang mang thai ! Đáng lẽ ra phải vui , nhưng sao trong lòng lại đau đớn thế này!

Mình ghét mình quá !

Mang thai cũng không lên thân , lại để cho con gặp nguy hiểm như vậy?...

Tý nữa về biết nói sao với anh đây ?

Nói rằng mình đang mang thai , nhưng lại vô dụng không thể bảo vệ được con sao?

Cho nên con đang gặp nguy hiểm có thể sẽ mất con.

Hay nói rằng sức khỏe mình rất tốt không có chuyện gì cả”.

Tâm trạng cô rối ren , lo lắng buồn khổ.

Bác tài xế thấy cô như vậy cũng không tiện hỏi nữa .

Dù sao lát nữa về nhà sẽ biết cô thật giả ra sao thôi.

Trong xe lại chìm vào im lặng , mỗi người đuổi theo suy nghĩ của riêng mình,

lâu lâu lại có tiếng thở dài khe khẽ phát ra.

Khi chiếc xe về đến nhà .

Tâm trạng cô nặng trĩu đến tận cùng , bao nhiêu lo lắng lại tăng lên gấp bội , khi cô đau khổ nghĩ đến ...không biết lát nữa ... Khi đối diện với anh cô phải làm sao đây.

Chưa bao giờ cô cảm thấy lo lắng sợ hãi khi bước vào nhà thế này.

Cô bước từng bước chậm chạp , nặng nề đi vào trong nhà.

Vừa đi qua phòng khách đã thấy anh , ngồi đó uống cà phê như đang chờ đợi ai vậy.

Cô cho dù không muốn cũng phải từ từ run rẩy cất bước về phía anh.

- Anh !

- Ừm ! Em đi khám ! Bác sĩ nói thế nào?

- Cái này... Em... Em...

- Em bị bệnh gì?

- Em không biết như vậy có phải là bệnh không nữa !... Chỉ là... Chỉ là...

- Là làm sao?

” Em mau nói ra đi , nói bệnh gì cũng được , chỉ cần em nói ra anh sẽ tin em mà !

Đừng lặng thinh , bối rối như vậy , đừng khiến anh thất vọng em nhé ”

- Em... Em...

” biết nói sao với anh đây .

Nói rằng mình có thai , nhưng đứa bé rất yếu ,khó mà giữ được sao?

Mình không muốn anh biết ,rồi lại lo lắng đau đớn , một mình mình đau khổ là đủ rồi , mà chắc gì anh đã cần đứa bé này.

Biết đâu nói cho anh biết , anh lại nghĩ mình muốn ràng buộc , làm khó anh ... Mình tự nhiên sẽ là người con gái đa mưu quỷ kế , sẽ giống y như mấy người kia nghĩ sai về mình ... Mình thật sự không muốn như vậy một chút nào cả...”

Thấy cô cứ cúi gầm mặt ấp úng không nói lên lời.

Anh khẽ nhú lông mày , và rút điện thoại ra gọi cho bác sĩ Hồ.

- Alô ! Bác sĩ Hồ đó phải không?

Nghe thấy anh gọi cho bác sĩ , cô ngẩng mặt lo lắng , sợ hãi nhìn anh.

Cô sợ anh biết sẽ sợ hãi lo lắng giống cô.

Nhưng trong mắt anh , hành động đó của cô , như sợ hãi , lo lắng anh phát hiện ra điều gì đó vô cùng quan trọng.

Nghe thấy tiếng nói của anh , đầu dây bên kia cũng vui vẻ đáp lại.

- Vâng ! Tôi đây !

__ Cho tôi hỏi Ngọc Trúc vừa khám ở chỗ ông!

Cô ấy bị làm sao vậy ?

- Ngọc Trúc !

Nói thật là hôm này tôi không có khám cho cô ấy....

- Không khám?

Anh khẽ nghiêng rằng rồi quay mặt sang nhìn cô nhú mày !

- Thật ra tôi...

- Thôi được rồi ! Tôi hiểu rồi ! Chào ông!

CÁCH

Nói xong anh quay sang nhìn cô gần giọng.

- vừa đi đâu về !

- Em vừa từ bệnh viện về mà!

- Sao không khám bệnh !

- O ! Em có khám mà!

Cô ngơ ngác run rẩy nhìn anh đầy lo lắng

- Có thật không?

Anh nhìn cô bằng ánh mắt tức giận xen lẫn đau lòng.

Chẳng lẽ anh đã tin tưởng nhầm người rồi ư?

Sao lại lừa dối anh !

- Thật mà!

Em...

- Vậy sao bác sĩ Hồ nói em không tới khám?

- À ! Hình như bác sĩ Hồ đi vắng!

Đã có một người khác khám bệnh cho em.

Cô cố gắng giải thích cho anh hiểu , mong sao anh tin tưởng cô.

Nhưng đâu ngờ khi nghe cô giải thích , anh càng thất vọng hơn khi thấy cô cố gắng biện minh cho lỗi lầm của mình.

- Thôi đủ rồi!

Em quả thật làm tôi rất thất vọng.

Anh chán nản định đứng lên rời đi , nhưng cô đã kịp ôm lấy cánh tay anh nức nở .

Cô rất sợ , sợ anh hiểu lầm cô , sợ anh ghét bỏ cô không cần cô nữa , nếu chẳng may rời xa anh...Cô biết sống thế nào đây!

- Xin anh hãy tin em! Em có đi khám thật mà

- Tin ư!

Muốn người khác tin mình tốt nhất đừng lừa dối.

Tôi ghét nhất là những người đã sai còn không chịu nhận lỗi!!

29. Chương 29

Anh nói xong , liền gạt tay cô ra rồi quay lưng bước lên phòng , bỏ lại người ở lại sững sờ tại chỗ mà nước mắt không ngừng rơi.

Cô ngược đời mắt vô hồn đắm lệ lên nhìn bóng lưng người mình yêu , mà trong lòng đau đớn , trái tim như bị ai đó bóp chặt đến tan nát .

Khi hình bóng anh biết mất , cũng là lúc cô suy sụp nhất , ngã phịch xuống đất cô ôm mặt khóc nức nở...mặc cho bụng đang nhói đau vô cùng , mặc cho con tim như ngừng đập...

Huhuhu... Hết thật rồi... Kết thúc thật rồi... Anh không cần cô nữa... Không cần người giả dối , không đáng được tin tưởng như cô nữa rồi... Nhưng cô đã làm sai điều gì ...???

Không thấy bóng hình anh đâu nữa , bỗng nhiên cô cảm thấy sợ , nỗi sợ hãi xâm chiếm trái tim , cô thật sự không muốn , cô không thể mất anh được.

Hoảng loạn , sợ hãi , vội vàng đứng dậy điên cuồng tìm hình bóng anh , nhưng cô không đủ can đảm để đến bên anh ...

Đau đớn , tuyệt vọng , thất thần hết lớn

- HOÀNG KỲ ! EM KHÔNG LỪA DỐI ANH MÀ!

XIN ANH HÃY TIN TƯỞNG EM !

XIN ANH ĐỪNG RỜI XA EM MÀ !

ANH ĐỪNG ĐI MÀ!

HÃY VỀ BÊN EM ĐI huhuhu

cô gào thét , nhìn vào khoảng không vô hình , ai đó hãy giúp cô phải làm sao bây giờ?

Giúp cô với.

Yếu đuối , kiệt quệ , trái tim bị tổn thương nghiêm trọng , cô thật sự rất muốn ngất đi nhưng không thể...

...Vì câu nói tàn độc đang xoáy vào trí não

- Hứ! Đúng là đồ trợ trên!

Trộm cắp mà cũng đòi làm hoàng hậu sao?

Mơ mộng hão huyền!

Ông chủ đã nói như vậy còn không mau rút xéo ra khỏi đây... Đồ giả tạo , hồ ly xảo quyệt.

Cũng may ông chủ có mắt nên nhìn ra loại phụ nữ hạ đẳng mà cũng đòi trèo cao như cô sớm.

Nghe những lời đó lòng cô càng đau hơn , cô không cần gì cả , chỉ mong sao anh đừng nghĩ cô như vậy mà bỏ rơi cô... Trên đời này chỉ cần mình anh thôi , chỉ mình anh tin tưởng cô thôi là quá đủ rồi.

Tức giận quay sang nhìn những cô gái độc miệng kia. Cô mỉm cười lạnh lùng nói

- Nói tôi là hạ đẳng ư?

Các cô thì hơn gì tôi không mà dám nói!

Chuyện của ông chủ không đến lượt mấy người xen vào!

Bọn họ nghe cô nói vậy chỉ khẽ mỉm cười.

Rồi một người đứng gần cô nhất khẽ thì thầm rất nhỏ , nhỏ chỉ đủ để cho cô nghe thấy

- Đồ lẳng lơ , bán thân vì đàn ông , đồ...

- CÔ... CHÁT!

Ngọc Trúc bị sỉ nhục tức giận tát mạnh vào mặt cô ta.

Dám nói cô là loại phụ nữ kia ư? Đồ đáng chết!

Vừa tát xong là cô ta ôm mặt khóc nức nở , ra vẻ rụt rè sợ hãi nhìn cô run rẩy

- tôi sai rồi!

Xin cô đừng đánh tôi nữa!

Lần sau tôi sẽ không dám nói gì với ông chủ nữa đâu mà!

Húc húc!

Quá sững sờ với những gì cô ta nói , Ngọc Trúc chỉ kịp thốt lên

- Cô... Cô...

- Gây sự đủ chưa?

Còn đang bất ngờ , thì Ngọc Trúc giật mình khi nghe thấy giọng nói vô cùng thân quen nhưng rất lạnh lùng phát ra từ phía sau... Là Anh

đau đớn , lo lắng , sợ hãi quay lại nhìn anh. Cô như chết nặng tại chỗ khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng vô cảm không một chút yêu thương trước mặt mình.

Cô run rẩy lắp bắp không nói lên lời

- Anh... Anh...

- Tôi cứ nghĩ rằng em đã biết sai và thay đổi.

Nhưng hình như em không hề thay đổi.

Còn muốn tôi cho em

cơ hội nữa sao?

Có lẽ hãy coi như chúng ta chưa từng gặp nhau ...sẽ tốt hơn ...

Hoàng Kỳ lạnh lùng nhìn Ngọc Trúc anh chưa bao giờ hai nghĩ rằng hai người chỉ mới đến với nhau mà kết thúc nhanh như vậy.

Lúc này đây trái tim anh đang rất đau , nhưng anh ghét nhất sự giả dối... Không muốn biết cô tiếp cận anh là thật hay giả.

Nhưng anh thật sự cảm thấy mệt mỏi lắm rồi.

Có lẽ cái gì đến quá nhanh thì cũng đi rất nhanh.

Đau buồn anh khẽ nhìn khuôn mặt đầm lệ của cô , rồi kìm nén bản thân đang không ngừng hồi thúc chạy đến bên cô... Mà ngoảnh mặt quay lưng bước đi .

- Hoàng kỳ à! Hức hức

tiếng gọi thẩn thức xen lẫn đau đớn của cô khiến lòng anh đau như cắt... Nhưng không thể quay mặt về phía cô được nữa rồi

- Yên tâm đi ! Tôi sẽ không để em thiệt thòi đâu.

Anh thốt ra câu đó , rồi vội vàng bước đi như để trốn tránh.

Còn lại mình cô sững sờ chết nặng tại chỗ.

Thất thần nhìn theo bóng anh , quặn thắt lắm lắm

- Em không cần gì cả , em chỉ cần mình anh thôi.

Em không cần gì cả... Hức hức... Em chỉ cần mình anh thôi! Hức hức

- Đã nghèo lại còn sĩ diện , cứ khóc đi đau đớn nhiều vào, biết đâu lúc đấy ông chủ sẽ cho thêm tí tiền lẻ thì sao hahaha

- Cô... Tại sao cô phải làm vậy?

- Một con trộm hạ đẳng!!

không xứng đáng làm chủ nhân thứ hai của ngôi nhà này!!

Cái thứ giả tạo như cô mà cũng đòi vào đây sao?

Kiếp sau đổi đời đi nhé!!!

30. Chương 30

nhìn anh quay lưng bước đi NGỌC TRÚC như sụp đổ.

Trái tim đau như cắt , mất hết rồi mất thật rồi.

Cô ngã quỵ xuống đất , đau đớn nhìn anh... Trong mắt mát và tuyệt vọng.

Thần thờ , ngây ngốc lê từng bước lên phòng.

Anh nói như vậy , là không cần nữa rồi , anh bỏ cô thật rồi... Rồi xa anh cô biết đi đâu , về đâu đây...

Bước vào căn phòng lạnh lẽo cô đứng giữa phòng , rồi nhẹ nhàng đi từng nơi sờ vào từng vật ... Sắp rời xa nơi này thật rồi.

Mọi thứ đều nằm yên ở đây.

Vậy mà anh đâu rồi.

Chán đến nỗi không muốn gặp cô nữa sao?

Cũng tốt... Ngọc Trúc tỉnh lại được rồi đấy! Nơi này không hợp với mày!

Cả người đó nữa quá xa lệch về đẳng cấp mất rồi!

Ra đi cũng tốt ! Sớm muộn gì cũng phải đi ... Coi như duyên phận kết thúc ở đây.

Ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài trời.

Hôm nay đêm cũng u tịch như lòng cô vậy. Rõ ràng cũng có Trăng , sao .

Nhưng sao cô cảm giác như trăng , sao cũng đang chia buồn với cô vậy.

Màn đêm rộng lớn , đêm nay cô còn có cơ hội ở đây, sau này không biết trong thế giới rộng lớn này cô sẽ ở đâu.

Bất giác nước mắt đã khô lại tuôn trào ... Cô giận anh lắm!

Giận anh vô cớ trách mắng cô!

Giận anh không tin tưởng cô!

Giận anh không cho cô một cơ hội giải thích nào cả!

Giận anh vì đã làm cô yêu anh rất nhanh rồi cũng muốn rời xa cô rất nhanh.

Cho đến lúc này đây cô thật sự vẫn không hiểu mình đã làm sai chuyện gì?

Để anh không tin tưởng , không cần cô nữa....

Nhưng nếu bây giờ anh xin lỗi cô , muốn cô ở lại ... Cô sẽ tha thứ vì... Cô yêu anh... Nhưng chỉ đêm nay thôi , chỉ đêm nay thôi cô sẽ cho cả hai một cơ hội và người quyết định là anh...

Vì cô đã quá mệt mỏi rồi , không còn sức chống đỡ cho tình yêu này nữa rồi.

Cho nên cô sẽ chờ cho dù là chờ trong vô vọng.

Khẽ xoa xoa bụng mình cô thủ thỉ

- Con à ! Chúng ta sẽ cùng chờ ba nhé!

Nếu như ba không đến , thì chúng ta sẽ cùng đi.

Hãy hứa với mẹ!

Ba đã không cần mẹ rồi !

Mẹ không cho phép con bỏ mẹ mà đi đâu đấy!

Mẹ chỉ còn con là người thân duy nhất !

Cho nên đừng bao giờ rời xa mẹ nhé! Mẹ yêu con lắm!

Nếu như phải đi chúng ta sẽ cùng đi nhé ! Con yêu!

Rời xa người đàn ông phụ bạc!

Rời xa thế giới không tình người này!

Chúng ta sẽ đến một tương lai tươi sáng không phân biệt bất cứ thứ gì ? Ở đó chắc chắn sẽ rất hạnh phúc đúng không?

Nghĩ đến bé con cô khẽ mỉm cười , cũng may cô còn bé con bên cạnh.

Sau này cô sẽ không sợ phải cô đơn , bơ vơ nữa ... Dù sao cũng phải cảm ơn anh về món quà chia tay này...

Đang lặng thầm chìm trong suy nghĩ , bỗng cô nghe thấy tiếng bước chân bước vào phòng.

Cứ nghĩ anh đã trở về , cô mừng rỡ vội vàng quay đầu lại mỉm cười...

Nhưng nụ cười tắt ngấm trên môi , ánh mắt cô ngỡ ngàng thất vọng... Nhìn chăm chăm người đối diện như để xác nhận người mình đang thấy , nhưng tất cả vẫn không hề thay đổi.

Cô hệt hăng chào

- Bác quản gia!

Ông nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của cô thì khẽ thở dài.

Ông thật sự vẫn chưa hiểu cô là người tốt xấu như thế nào.

Nhưng Dù sao cô gái này cũng là người đầu tiên khiến ông chủ động lòng và cô ấy cũng là người đầu tiên được cậu ấy thật lòng quan tâm chăm sóc ...

Để họ chia cắt thế này thật sự ông cũng không hề muốn... Không biết qua lần này , đến khi nào ông chủ mới mở lòng với ai nữa đây. Haiz

~~ Cô Ngọc Trúc!

- Vâng!

- Tôi đến đây là theo lệnh của Ông chủ!

- Vâng!

- Đây là một số giấy tờ nhà đất ông chủ chuyển nhượng lại cho cô!

Ừm! Cô chuẩn bị mọi thứ rồi đi ngủ sớm đi!

Mai tôi sẽ cho người đưa cô đến căn biệt thự phía Đông thành phố.

Thôi cô nghỉ đi tôi đi đây!

-.....

Cô như chết lạng tại chỗ khi nhìn đám giấy tờ trước mặt.

Anh như vậy là ý gì đây!

Phí đền bù ư?

Có cần thiết phải như vậy không?

Nặng nề với tay đến tập hồ sơ , cô bỏ ra xem.

Bên trong là một số giấy tờ gì đó và 1 tờ séc gì đó ... Cô không quan tâm.

Anh còn đặt trong đó một trang sức rất đẹp , nhưng sao thấy nó lòng cô lại quặn đau.

Đó là những thứ khi ở bên anh không biết làm gì , cô đã rồi hơi mang ra thiết kế!

Anh đã hứa sẽ làm theo mẫu thiết kế đó và tặng lại cho cô... Lúc đó cô đã rất mong đợi được nhìn thấy ... Nhưng sao giờ đây nó lại khiến cô căm ghét và đau lòng thế này.

Anh đã thực hiện lời hứa đó với cô trước khi cô bước chân ra khỏi cuộc đời anh.

Nhìn đám giấy tờ như cái gai trong mắt , cô như người mất hồn... Xoạt... Từng tờ một được cô xé rách như đang muốn phá hủy mọi thứ,và như xé nát trái tim cô...Phải chấp nhận thôi, kết thúc thật rồi.

31. Chương 31

VỪA xé nước mắt Ngọc Trúc không ngừng rơi.

Anh nghĩ cô là hạng người gì chứ , nghĩ cô cần đám giấy tờ của anh sao?

Anh không biết rằng anh làm vậy chỉ khiến trái tim cô thêm nhói đau mà thôi.

Cho dù có ra đi , cô vẫn muốn để lại hình ảnh đẹp trong lòng anh...

Cô không muốn ai nghĩ xấu về cô cả , là một người tiếp cận anh vì tiền...

Anh làm thế này , liệu có phải anh cũng nghĩ cô như họ nghĩ không???

Huhuhuhuhuhu

Nghĩ đến đây , trái tim cô đau đến quặn thắt , uất ức , cáu giận cô lại nghiêng rằng xé mạnh tất cả mọi thứ , cô muốn phá hủy tất cả.

Nhìn bộ trang sức sang trọng sáng lấp lánh... Lòng lại đau.

Anh đã không cần cô nữa sao còn đưa chúng cho cô làm gì?

Anh làm như vậy là để tra tấn tâm trí của cô sao?

Đã muốn quên cô , sao còn trao vật kỷ niệm cho cô... Nhìn vật nhớ người ... Cô phải làm sao quên anh khi giữ nó.

Mai là xa anh , xa nơi này mãi mãi rồi , nhưng trong lòng thật chống trái , đầu óc mông lung không còn cảm xúc...

Lúc này đây cô chẳng muốn suy nghĩ gì cả , cô mệt mỏi lắm rồi , nếu có thể quên một cách dễ dàng thì tốt biết mấy...

Nhưng dù sao mai là cô sẽ được đưa tới một ngôi nhà khác.

Tuy không có anh ở đó ... Nhưng để cô vẫn có thể cảm thấy anh đang ở bên...

- Ui za! Sao lại đau bụng thế này?

Con ngoan ! Mẹ xin lỗi vì đã làm con khó chịu!

Nhưng con có thể yên lặng được không?

Mẹ đang buồn lắm?

Mai chúng ta sẽ chuyển sang nhà mới , con đi theo mẹ nhé!

Chúng ta sẽ lương tựa vào nhau để sống , sẽ Uiza ! Đau quá!

Con ngoan đi !

Ngọc Trúc đau đốn gục xuống bàn ôm bụng nhăn mặt vì đau ... Chưa bao giờ cô thấy tủi thân như lúc này , người ta có thai thì được người thân quan tâm , chăm sóc... Còn cô sao lại bị bỏ rơi , hắt hủi thế này... Nếu kiếp trước cô có làm gì sai thì đổ lên đầu cô , sao lại làm khổ cả con cô thế này, nó có tội tình gì chứ?

Hức hức hức

... Ọc , ọc , ọc...

Tiếng bụng kêu réo vì đói khiến cô giật mình nhớ ra ... Hình như cả ngày nay cô chưa ăn gì , chắc con đói nên mới làm đau cô đây mà.

Xoa xoa bụng mình cô khẽ nhìn xuống bụng rồi thủ thỉ

- Mẹ xin lỗi ! Mẹ quên mất ! Mẹ làm con bị đói rồi đúng không?

Ngoan ! Đợi mẹ một lát , mẹ sẽ kiếm gì đó cho con ăn nhé!

Nói rồi cô gắng sức đứng dậy , giữ cho cơ thể tỉnh táo rồi lén tường đi ra ngoài...

Cho dù bây giờ cô không muốn ăn một chút nào cả , nhưng vì con nên cô vẫn phải cố gắng xuống bếp tìm gì đó ăn...

Lê mãi mới xuống phòng bếp , vừa mở tủ lạnh là mùi thức ăn xộc ra khiến cô khó chịu vô cùng , vội bịt miệng chạy thẳng vào nhà vệ sinh nôn oẹ...

Nôn xong mệt mỏi vừa bước ra ngoài

thì ...cô đã nhìn thấy vài ánh mắt không hay của mấy người ở đây.

Nhưng cô cũng chẳng thèm quan tâm , bây giờ việc quan trọng của cô là giúp bé con đỡ đói bụng cái đã.

Nhìn vào cái tủ lạnh một cách sợ sệt .

Cũng lạ nha bình thường tủ lạnh có mùi như vậy đâu , sao hôm nay lại...

Bỏ qua cái tủ lạnh , cô tìm để tủ để bánh ngọt , lấy xuống một hộp bánh bông lan khá lớn , nhìn chăm chăm vào cái bánh mà nuốt nước bọt , chưa bao giờ cô muốn ăn bánh ngọt thế này... Không do dự cô cầm đầu cắm cổ ăn ngon lành.

Mặc kệ tất cả ánh mắt đang soi mói , ghen ghét nhìn mình , cô vẫn ăn không ngừng nghỉ... 10 sau cái bánh đã bị chén sạch... Ăn hết nhưng cô vẫn muốn ăn nữa , rất thèm ăn luôn , rất tự nhiên cô đứng dậy lấy thêm một hộp nữa rồi chén sạch ..

Cô cứ thế ăn không ngừng nghỉ ,cảm giác ăn mãi không thấy lo...

- Trước khi bị đuổi vẫn tranh thủ đục khoét ăn cho sướng... Không sợ sau này làm ăn mày , đến lúc đấy thèm cũng chẳng có mà ăn.

Đúng là thực dụng.

Đang ăn ngon nghe những lời đó cô khẽ nhíu mày bực bội nói

- Đây là những thứ anh ấy mua cho tôi ăn , không ăn để mấy người đục khoét hết à?

- Cô...cô...

Đồ trộm cắp già mồm!

- Im mồm để người khác ăn đi!

- Cô...cô ... Con ranh này...

- Lại có chuyện gì nữa đây???

Câu nói vừa cất lên , khiến cả hai cùng giật mình.

Ngọc Trúc vội cầm đầu vào chiếc bánh đang ăn dở của mình mà không dám nhìn anh.

Bọn người làm cũng bối rối sợ hãi rồi lảng sang việc khác

- Lấy cho tôi cốc cà phê!

- Dạ!

Được lệnh họ liền tản đi hết.

Để lại không gian cho cả hai.

Cô hồi hộp tim đập thành thịch không dám ngẩng mặt lên nhìn anh

Cô sợ!

Sợ khi nhìn thấy anh rồi sẽ không thể rời xa và quên anh được!

Cô sợ anh sẽ giống như lần trước cũng sẽ nói những lời làm đau trái tim cô.

Nên cô vẫn cúi đầu không dám nhìn anh dù trong lòng rất muốn..

32. Chương 32

NGHE HOÀNG KỶ hỏi vậy NGỌC TRÚC khẽ ngẩng đầu lên ấp úp , rồi lại vội vàng cúi đầu sớm.

Thật ra cô rất muốn được ngồi cùng anh , được nói ra những tình cảm cô đã chôn sâu tận trong đáy lòng gửi đến anh.

Nhưng khi nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng , lòng cô lại nhói đau , cô không biết phải nói sao với anh cả... Nói ra rồi chắc gì anh đã tin cô.

Ngồi gần anh mặt cô nóng ran , không gian im ắng ngọt ngào thật khó thở...

Nó không còn là màu hồng của hạnh phúc nữa rồi.

Cô thật sự không hiểu , rõ ràng hai người mới đây vẫn còn đang rất hạnh phúc...

Mà sao lúc này khoảng cách xa lạ thế này...

Cảm giác anh thật xa vời không thể với tới ...

Anh ngày càng rời xa cô rồi!

Tâm trạng rối bời , mang theo đau đớn quặn quại.

Đêm nay là lần cuối cùng được gần anh , nhưng lại không dám đối diện.

Trái tim đã bị tổn thương thì khó mà hàn gắn lại được ... Có lẽ vết thương này cô sẽ luôn ghi nhớ trong lòng và sẽ không bao giờ xóa nhòa!

Dù sao gặp anh cô mới hiểu được thế nào là gia đình.

Những cảm xúc vui vẻ hạnh phúc khi được người mình yêu quan tâm chăm sóc.

Và những nỗi đau buồn khi bị chính người mình yêu không tin tưởng , để rồi rời xa.

Đã biết sẽ không thể ở bên anh được nữa , nhưng sao nghĩ đến vẫn thấy tim đau thế này.

Cố gắng ngăn không cho lệ rơi.

Cô không muốn mình yếu đuối trước mặt anh thêm một lần nào nữa... Làm thế chỉ khiến anh nghĩ rằng mình bị lụy muốn níu kéo , từ đó sẽ trở thành người không ra gì trong mắt anh...

Cô cũng có lòng tự trọng của mình.

Cô không muốn anh nghĩ cô xấu như vậy.

Vì vậy cô phải thật kiên cường... Để trước khi ra đi cũng khiến cả hai cùng thanh thản.

Cô cũng rất muốn để lại hình ảnh đẹp trong mắt anh.

Nghĩ vậy cô cố gắng cầm lòng , đau buồn đứng dậy , cúi gằm mặt lí nhí

- Em về phòng trước đây!

Nói xong cô cầm thay gói bánh đang ăn dở đi một mạch lên phòng , đến lúc này một giọt nước mắt mới lăn dài trên gò má xanh xao , như để xóa tan những đau đớn mà cô cố gắng kìm nén bấy giờ.

Cô đâu hề hay biết rằng có một ánh mắt đau đớn chưa xót đang dõi theo cô .

Từng bước chân run rẩy của cô làm lòng anh như nhói đau , nhưng biết làm sao được...

Trong cuộc sống của anh , anh ghét nhất là sự lừa dối , giả tạo... Điều đó không thể chấp nhận được...

Cô đã phạm phải điều tối kị nhất của anh ... Cho nên dù không muốn anh vẫn phải để cô ra đi.

Một người trước mặt anh luôn tỏ ra tội nghiệp , yếu đuối .

Nhưng sau lưng lại...

Khẽ thở dài coi như từ bỏ vậy ..

Nhưng sao trong lòng vẫn luôn đòi hỏi quần quai được ôm cô vào lòng.

Nhưng như vậy thì được gì chứ , một người đã có thói quen lừa dối liệu có từ bỏ được điều đó không?

Mới quen nhau không lâu bây giờ nghĩ lại mới thấy thật ra anh chẳng hiểu gì về cô cả.

Những thứ gì anh thấy liệu có thật sự đúng không?

Cho nên anh để cô rời sang biệt thự khác.

Để cả hai cùng bình tâm suy nghĩ lại tất cả .

Nhưng anh vẫn luôn hy vọng lựa chọn của mình là đúng . tình cảm mình cũng đặt đúng người.

Ước gì không có giả dối.

Sợ cô sẽ biến mất cuộc đời mình , nên anh đã sắp xếp cho cô ở căn biệt thự đó.

Như vậy anh mới có thể luôn dõi theo cô trong thầm lặng.

Có lẽ kết thúc với cô , anh sẽ đóng cửa trái tim mình lại , như vậy là quá đủ rồi , tình yêu thật mệt mỏi , nó không theo lý trí mạch bảo nữa...

Khẽ thở dài khi nghĩ đến mọi thứ buồn phiền.

Hình bóng cô cũng xa khuất từ bao giờ.

Anh tự nhủ

” Đã kết thúc rồi ! Phải quên thôi”

qua đêm nay là mọi thứ sẽ trở lại như quỹ đạo ban đầu!

Nhưng sao trong tim vẫn nhói đau.

Anh muốn làm gì đó để quên đi tất cả... Nghĩ đến đây anh vội bước lên phòng... Vùi mình công việc để quên.

.....0_0.....

Sáng hôm sau Ngọc Trúc u buồn bước xuống nhà.

Bác quản gia đã đứng chờ ở dưới.

Thấy cô chỉ mang theo túi xách tay , mà không cầm gì cả ông ngạc nhiên hỏi

- Cô Ngọc Trúc hành lý của cô đâu!

Hay để tôi lên lấy!

- Thôi không cần đâu bác!

Cháu đến thế nào thì đi như vậy!

- Thế còn đồ đạc?

- Đó không phải của cháu!

- Vậy... Cô ăn sáng xong mới đi nhé!

- Thôi ạ! Cháu không đói! Mình đi thôi bác.

- Ừ!

Nói xong trong tâm trạng lặng lẽ cô thẳng bước ra ngoài.

Ra phòng khác nhìn thấy anh ngồi đó , tim cô vẫn không tự chủ mà đập liên loạn nhịp...

Dù sao trước khi rời xa nơi này cô vẫn có thể nhìn thấy anh lần cuối , như vậy là đã rất mãn nguyện rồi...

33. Chương 33

NGỌC TRÚC đau đớn , lặng lòng nhắm mắt bước đi .

Cô muốn xóa bỏ hình ảnh người đang ngồi trên ghế kia...

Sẽ không có chuyện người đó ngồi đấy là vì...

Gạt bỏ hết nước mắt , niềm tin , hy vọng , cô sải chân đi thật nhanh để bước qua cuộc đời anh...

Nhưng sao khi gần đến chỗ anh chân cô lại đứng sững lại , nó không chịu theo điều khiển của lý trí nữa , mà con tim đang loạn nhịp bởi hồi đòi vùng dậy át chế tất cả...

Cô đứng ngay cạnh anh... Nhưng anh vẫn ngồi đó chăm chú vào tờ báo coi cô như vô hình...

Không sao ! Không thể trách anh được... Vì từ hôm qua cô đã là vô hình trong mắt anh rồi.

Đứng thẩn thờ hồi lâu nhưng không dám nhìn anh , con tim cứ thôi thúc liên hồi ... Nó muốn cô nói theo những gì ấp ủ muốn nói trong thời gian qua... Và những thứ làm trái tim cô đau đớn...

Nhưng lý trí lại mách bảo cô rằng... Hãy đi đi , tất cả đã kết thúc rồi , có nói ra cũng chẳng giúp được gì , người đó cũng sẽ không quay về bên cô được nữa... Có nói ra chỉ để mình càng thêm tổn thương thôi...

Trái tim và lý trí cứ đấu đá , giằng xé khiến cô quay cuồng.

Nhưng trước khi ra đi cô rất muốn , thật sự rất muốn nói với anh lần cuối... Để sau này sẽ không còn gì phải hối hận ối tình đầu chưa nở hoa đã sớm tàn phai này rồi.

Cuối cùng con tim cũng chiến thắng lý trí.

Ngọc Trúc khẽ hít một hơi thật sâu lấy dũng khí nói lời chia xa...

- Anh à! Em đi đây!

Anh ở lại nhớ phải giữ gìn sức khỏe nhé!

Xin anh... Hãy tin em... Từ trước đến nay em chưa hề lừa dối anh bất cứ một chuyện nào cả...

Em biết thân phận em hèn kém không thể với tới được anh...

Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh trong thời gian qua , đã cho em biết thế nào là cảm giác gia đình... Đó sẽ là thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời của em!

Cảm ơn anh !

Chúc anh hạnh phúc!

Em đi đây ! TẠM BIỆT ” tình yêu của em”

Nói xong cô hít sâu để cố gắng kìm nén ngăn không cho nước mắt rơi.

Đau quá ! Tim cô đang nhói lên từng hồi... Nói đang như bị ai đó bóp nát... Tan vỡ mất rồi!

Khẽ lướt qua anh miệng cô vô thức lắp bắp

” Em yêu anh nhiều lắm! Tạm biệt”

Từng bước chân thẩn thẩn nện dài trên nền gạch , không bao lâu một giọt nước mắt chảy dài trên má , không gian như đọng lại , cảnh vật như u buồn để chia tay với người con gái mỏng manh yếu đuối , đang rất cần được che chở này...

Cô thẩn thẩn trong vô vọng lặng lẽ rời đi ... Mà không hề hay biết rằng , cũng có một ánh mắt đau đớn , da diết đang dõi theo mình... Nuối tiếc nhưng không thể giữ lại được...

Có lẽ trái tim anh cũng đang tan nát mất rồi...

Ngọc Trúc đang vô hồn bước đi ra cửa , đang đi cô thấy chân mình vướng vướng , ngược đôi mắt mệt mỏi nhìn xuống ... mắt cô chợt lóe sáng khi nhìn thấy vật dưới chân mình

” A ! Cún con ”

đây chính là con cún mà anh rất yêu quý , nên cô cũng yêu nó lắm!

Chú cún con này lần đầu tiên gặp đã bị cô đạp cho từ trên cao xuống... Nhưng không hiểu sao từ lần sau gặp nó luôn bám theo cô , bắt cô chơi đùa cùng.

Những lúc không có anh bên cạnh , nó là người bạn duy nhất của cô ở trong ngôi biệt thự rộng lớn này.

Nhưng cô sắp phải xa nó nữa rồi , người bạn mà cô luôn yêu quý ... Chẳng nó ra đây để tạm biệt cô đây mà...

NGỌC TRÚC dịu dàng ngồi xuống cạnh cún con , cô nhẹ nhàng đưa đôi tay run rẩy lên đầu cún xoa xoa bộ lông mềm mại của nó rồi thủ thỉ

- Cún ngoan , chị đi đây !

Em ở lại nhớ ngoan ngoãn nghe lời anh ấy nhé!

Tạm biệt!

Nói xong cô lặng lẽ ôm bụng đứng dậy , bụng cô lúc này đang rất đau...

Nhưng cô phải cố gắng , cô không ỉnh được phép yếu đuối , gục ngã trước mặt anh nữa... Như vậy là quá đủ rồi...

Khẽ liếc mắt nhìn cún con bị bế vào trong , cô cắn răng chịu đau rồi cố gắng bước thật nhanh ra sân...

Không phải đợi lâu , bác Quân gia đã lái xe đi đến... Cô chần chừ nhìn một lượt khắp nơi mà mình đã sống trong mấy tháng qua... Khẽ thở dài , gạt đi giọt nước mắt ... quay lưng bước vào trong xe...

Chiếc xe ô tô đen dần lặn bánh , chia cắt một tình yêu , xóa nhòa đi hạnh phúc nơi đâu...

Hoàng Kỳ vẫn thẫn thờ ngồi nhìn theo bóng ô tô xa khuất...

Cô đến rất nhanh và đi cũng rất nhanh mang theo đau đớn lặng thầm trong tim anh.

CỔ vừa đi ngôi nhà trở nên âm u , tĩnh lặng , buồn đến lạ thường...

Tất cả người làm đều kiếm cớ tản đi nơi khác khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng , băng lãnh , nhưng ánh mắt lại hàm chứa rất nhiều cảm xúc không tên...

34. Chương 34

Một ngày qua đi có bao nhiêu là tiếc nuối , trái tim vẫn đau đớn nhói lên từng hồi...

Hoàng Kỳ đang ngồi trong một góc khuất rất tối , anh rất muốn hỏi bản thân xem mình làm như vậy là đúng hay sai... Trái tim và lý trí đang đánh nhau không ngừng... Giờ đây bản thân anh vô cùng mệt mỏi .

Mấy ngày nay về chuyện giữ cô ở lại , hay để cô rời đi... Đã làm anh mất ăn mất ngủ , tâm trí hỗn loạn , mệt mỏi vô cùng...

Nhưng rồi cô vẫn phải rời đi và mang theo trái tim anh đi mất...

Khẽ thở dài kết thúc một chuyện tình ... Anh uể oải đứng dậy rồi đi lên phòng mình... Anh cần nghỉ ngơi , cần quên đi tất cả... Ước gì! Sau một giấc ngủ dài anh có thể xóa sạch mọi thứ... Không bận tâm , không tiếc nuối , không đau lòng...

Hoàng Kỳ đứng ngoài cửa phòng một lát khá lâu , rồi mới do dự bước vào.

Không hiểu sau anh không tự tin để bước vào phòng ngủ của mình chút nào... Anh sợ ! Hình bóng cô sẽ lại xuất hiện trong khắp gian phòng... Từ ánh mắt , nụ cười , những lúc hai người gần gũi thân mật , cho đến những giọt nước mắt nặng nề rơi...

Tuy nghĩ vậy nhưng anh vẫn bước vào , bước vào để đối diện với nó , để quên đi.

Căn phòng hôm nay thật lạnh lẽo , u buồn , phía dưới đất là những mảnh giấy được cắt vụn , trắng một mảng lớn ngay bàn.

Anh khẽ nhủ mày rồi nặng nề đi về phía đó... Trên bàn còn một vài tờ giấy vẫn chưa bị xé và một cái hộp được chạm khắc tinh xảo...

Khẽ giật mình khi nhìn cái hộp đó , anh vội lấy nó và mở ra xem... Mọi thứ vẫn nằm yên như vậy , chỉ có điều ... Nó đang bị ướt , ngay cả tờ khăn lót cũng thấm đẫm nước... Phải chăng đây chính là những giọt nước mắt cuối cùng của cô.

Nhìn cái thẻ tín dụng lòng anh càng khó hiểu hơn ,
vậy nghĩa là sao đây??

Cúi xuống nhặt mấy mảnh giấy bị xé khá lớn lên xem thử ... Anh ngỡ ngàng khi biết đó là bản hợp đồng nhà đất mà anh đã sang tên , chuyển nhượng lại cho cô ...

Vội vàng lật giở đám giấy tờ chưa bị xé ở trên bàn ... Tất cả đều là giấy tờ anh chuyển nhượng cô ... Hình như cô không hề lấy đi bất cứ một thứ gì cả , tất cả vẫn còn nguyên nhưng đã nhàu nát...

Vô tình đập vào mắt anh là một tờ giấy ẩm ướt , chữ nét to , màu đỏ tươi của máu khiến anh nhức mắt ...

Run rẩy cầm nó lên xem thử , đôi mắt đã u buồn càng hằn rõ lên sự đau lòng

” Anh à! Em đến với anh là vô tình không có bất cứ một dụng ý nào cả.

Cho nên điều đó chắc chắn không phải vì tiền... Vậy thì em cũng chẳng lấy những thứ này làm gì cả.

Em không muốn tình cảm chúng ta dựa trên cơ sở vật chất , cho nên đừng bao giờ làm thế nữa nhé!

Có thể anh nghĩ em là thấp kém , nhưng em cũng có lòng tự trọng của mình , có đau khổ và có buồn vui... Quãng thời gian ở bên anh cũng là lúc em vui và đau lòng nhất... Nhưng em vẫn rất hạnh phúc , vì chỉ có ở bên anh mới giúp em có cảm giác mình là chính mình... Dù là ở lại hay ra đi.

Em biết anh đưa em những thứ này là phí chia tay và cũng là muốn bù đắp cho sự trong trắng của em... Nhưng em không hề hối tiếc ... Em trao cho anh là vì em muốn có một tình yêu trọn vẹn... Nhưng giờ đây nó đã tan biến mất rồi... Có lẽ cũng nên quên anh rồi đúng không?

Anh mãi mãi sẽ là tình yêu duy nhất trao em!

Tạm biệt!

P/s : Cám ơn anh đã trao tặng cho em thứ quan trọng nhất trong cuộc đời này!

Anh đừng lo ! Em sẽ không bao giờ cô đơn nữa đây!

Hãy sống vui vẻ anh nhé!

EM YÊU ANH!”

Hoàng Kỳ thần thờ nhìn bức Huyết thư trước mặt... Vậy là sao? Ngọc Trúc em đang trách anh sao?

Nhưng những thứ anh nhìn thấy nên giải thích sao đây?

Chẳng lẽ lại đổ cho thay đổi tâm sinh lí của con người sao?

Anh bức bối ôm đầu mệt mỏi vì hàng ngàn câu hỏi xoay quanh vấn đề về cô...

Đang cảm thấy bức bách thì anh có điện thoại gọi tới... Cho dù không muốn nhưng anh vẫn phải miễn cưỡng nhấc máy

- Alô!
- Cậu Hoàng Kỳ đó hả?
- Tôi là bác sĩ Ngô đây!
- Ông gọi cho tôi có việc gì không?
- Chuyện cô Ngọc Trúc lần trước đó!
- Chuyện gì?
- Lần đó thật ra cô ấy có đến chỗ tôi khám bệnh!
- Nhưng hôm đó tôi có việc đột xuất , nên phải nhờ bác sĩ Phùng giúp Nên...
- Ông ! (nghiến răng tức giận)
- Thế ... Có khám cho cô ấy không?
- Có !
- Kết quả thế nào?
- Lòng anh đau vô cùng , hình như vấn đề này anh đã không tin cô , còn làm tổn thương cô mất rồi.
- Mong sao cô đừng gặp vấn đề gì?
- Cô... Ấy...
- nói nhanh lên!
- Theo kết quả thì... Cô ấy đang có thai.(sét đánh ngang tai)... Nhưng chỉ có điều chúng tôi nghi cô ấy...

35. Chương 35

Hoàng Kỳ ngạc nhiên đến nỗi lắp bắp không nói lên lời

- Ông... Ông vừa nói gì ? Có... Thai...
- Đầu dây bên kia nghe thấy vậy , cũng thấy Lo lo , không phải ông không biết con người máu lạnh của anh , Ông cũng biết lần này là do ông sơ suất không cẩn thận , mới dẫn đến vấn đề này , tất cả cũng tại thằng kia không dừng tự nhiên nó lại nghỉ học làm chi , khiến ông giờ mới hay biết tin.
- Khẽ hít một hơi sâu , ông e ngại đáp
- Vâng!
- Hoàng Kỳ lúc hỏi còn mơ hồ , nhưng đến giờ tâm trạng anh đang vô cùng hỗn loạn , vui có , giận có , lo lắng có , hối hận có , buồn cũng có... Mỗi thứ một chút làm điên đảo đầu óc...
- Cô ấy có biết không?
- Có!
- Nghe xong câu trả lời Hoàng Kỳ lại càng cảm thấy mệt mỏi hơn ... Vậy là cô biết!
- ” Sao em không nói với anh?
- Tại sao lại im lặng?
- Anh biết là do anh không tốt... Nhưng mà em không nên im lặng như thế?

Thời gian qua... Mà khoan đã đứa bé..”

- Thai nhi sao rồi?

Mà hai mẹ con cô ấy...

- Theo khám xét thì tình trạng người mẹ và thai nhi đang rất yếu!

Tôi còn thấy cô ấy có hiện tượng nghén rất sớm , nếu không được chăm sóc cẩn thận sẽ rất nguy hiểm đấy!

- Ý ông là gì?

đau xót , lo lắng

- Hình như là cô Ngọc Trúc không báo cho ông biết tin này!

-.....

- Theo như kết quả siêu âm , chúng tôi nghi cô ấy có hiện tượng... Mang thai ngoài tử cung.

- CÁI GÌ?

Hoàng kỳ bàng hoàng khi nghe tin sét đánh , anh còn chưa kịp vui mừng vì mình sắp có thêm một người thân , nay lại bắt anh phải lo sợ vì sắp phải mất đi ư ? Còn chưa nói đến nếu là như vậy thì tính mạng của Ngọc Trúc cũng đang gặp nguy hiểm.

Cũng là do anh không tốt , sao anh lại không nghĩ đến cô đang mang thai ... Lại nghe theo lời phiến diện của người khác làm tổn thương cô...

Thời gian qua anh đã để cô khóc rất nhiều , đã làm cô đánh mất niềm tin vào tình yêu... Anh hối hận lắm rồi!

Ngọc Trúc ! Anh xin lỗi!

Trầm lặng một chút , rồi đầu dây bên kia lại lo lắng lên tiếng

- Cậu nên đưa cô Ngọc Trúc đến khám lại cho thật chuẩn xác.

Không thể để chậm chễ được nữa.

Nếu mang thai ngoài tử cung thật , chỉ cần thai nhi lớn thêm chút nữa , sẽ làm vỡ tử cung , hậu quả thể nào thì cậu biết rồi đây !!

- THẾ SAO ÔNG KHÔNG LIÊN LẠC VỚI TÔI SỚM!

ÔNG LÀM ĂN NHƯ THẾ HẢ?

NẾU MẸ CON HỌ CÓ MỆNH HỆ GÌ TÔI SẼ KHÔNG THA CHO ÔNG ĐÂU!

- Ô ! Nhưng nếu là mang thai ngoài tử cung ... Thì nhất thiết phải mổ để lấy thai ra , cho nên...

- Không còn cách nào khác sao?

- Không!

- Ông làm gì thì làm!

Nhớ phải đảm bảo an toàn cho cô ấy... Nếu không hậu quả ông tự gánh chịu!

- Vâng!

Vậy tý nữa cậu đưa cô ấy đến đây để tôi khám lại nhé!

Tại lần trước cô ấy đến một mình ,nên mới xảy ra sơ suất như ngày hôm nay.

- Tôi biết rồi!

Chào ông!

Cúp máy xong.

Anh kịp suy nghĩ gì vội vàng chạy xuống nhà để đến bên cô , chưa bao giờ anh thấy hối hận một chuyện nào đó như lúc này, anh cảm thấy ghét bản thân mình vô cùng

tại sao không tin cô?

Không tin vào tình yêu của cô , để đến bây giờ phải hối hận.

Anh lại còn ngốc nghếch đẩy cô ra thật ra mình , ước gì cô vẫn còn ở đây để anh có thể ôm cô vào lòng , và cầu xin cô tha thứ ình.

Bây giờ để cô một mình ở đây anh thấy lo lắng vô cùng , lẽ cô một mình không may xảy ra chuyện gì , thì anh biết phải làm sao.

Mong sao bác quản gia vẫn còn ở đây , cho đến lúc anh đến nơi.

Nhưng có vẻ trời không theo ý anh , khi anh vừa bước xuống cửa thì bác quản gia bước vào

- Ông chủ! Tôi đã làm theo ý ông đưa...

- TẠI SAO ÔNG LẠI Ở ĐÂY?

SAO KHÔNG Ở LẠI VỚI CÔ ẤY HẢ?

- Ồ???

Bác quản gia giật mình , không thể hiểu nổi ý của anh.

Hoàng Kỳ cũng như chấn tỉnh lại.

Bây giờ người anh cần quan tâm là cô.

- Cô ấy sao rồi?

- Tâm trạng không tốt lắm!

Chắc do suy nghĩ nhiều quá hay sao ấy... Mà cô ấy có vẻ đau bụng khá nặng.

- ĐAU BỤNG ?

- vâng!

- Thôi chết rồi!

May chuẩn bị trực thăng đi!

Phải đến chỗ cô ấy ngay !

Nhanh lên

- Vâng!

Ông quản gia cho dù chẳng thể hiểu nổi sao anh lại thay đổi nhanh như thế.

Nhưng vẫn phải vâng lệnh làm theo...

Còn lại anh một mình lòng nóng như lửa đốt.

Anh biết mấy hôm nay cô đã khóc vì anh rất nhiều , đã đau lòng rất nhiều.

Nhưng lúc này anh thật sự rất sợ hãi... Cô ở đó một mình , lại đang đau lòng như vậy , chắc chắn ảnh hưởng rất lớn đến bé con hữu duyên vô phận kia... Anh chỉ sợ cô ở đó một mình , nỡ xảy ra chuyện gì , mà anh không đến kịp...

- Ngọc Trúc ! Cố gắng đợi anh nhé!

Em đừng xảy ra chuyện gì?

Anh xin lỗi ! Anh sai rồi!

Xin em hãy bình an..

36. Chương 36

NGỌC TRÚC thẫn thờ nhìn khắp gian phòng ngủ trong căn biệt thự rộng lớn , nhưng lạnh lẽo u ám này. Cũng may hôm trước anh đã cho người dọn dẹp khắp nơi đây , nếu không chắc cô cũng phải sống trong bụi bẩn quá.

Lúc đầu cô không dự định ở đây.

Nhưng bác quản gia thấy cô quá suy sụp nên đã có ý tốt dìu cô vào trong phòng...

Bây giờ cô rất mệt mỏi , chắc nghỉ ngơi vài ngày rồi mới rời đi cũng không sao..

Giờ đây chỉ còn lại một mình trong ngôi biệt thự lạnh lẽo này Ngọc Trúc cảm thấy cô đơn vô cùng ...

Bình thường còn có bé con bầu bạn , nhưng hôm nay bé con bị làm sao ấy... Từ sáng đến giờ bụng cô nhói , buốt , có cảm giác như có gì đó thúc thúc , đẩy đẩy xuống dưới ... Làm cô lo lắng lắm ... Chẳng lẽ thấy cô buồn , bé con cùng buồn theo... Bụng cô hôm nay nặng nề , khó chịu quá... Không biết bé con có sao không nữa?

Mong sao con sẽ không có chuyện gì xảy ra , con vẫn khỏe mạnh bình thường... Chỉ như vậy mới giúp cô vững tin bước vào cuộc sống tiếp theo...

Nếu như bây giờ con có mệnh hệ gì , chắc cô sẽ chết mất ... Đó chính là người thân, là niềm tin và hy vọng cuối cùng của cô... Nếu mất đi nó cô có sống trên thế gian này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

Khẽ xoa xoa nhẹ vào bụng đang quặn đau từng hồi , như để an ủi dỗ dành đứa bé... Rồi Ngọc Trúc khẽ cúi xuống thì thào đầy lo lắng...

” Con đang khó chịu lắm đúng không?

Mẹ xin lỗi đã làm con đau rồi!

Gắng nên con yêu !

qua đợt này , mẹ hứa sẽ không bao giờ làm con bị tổn thương nữa.

Tại mẹ ích kỷ không kiểm chế được cảm xúc của mình nên đã làm liên lụy đến con...

Xin con đừng xảy ra chuyện gì!

Đừng bỏ rơi mẹ nhé!

Có gì chúng ta sẽ cùng nhau bước đi , sống cùng nhau ... Chết cũng cùng nhau...

Chắc con đói rồi đúng không?

Để mẹ đi kiếm gì đó cho con ăn nhé!!

Thở dài trong lo lắng , rồi cô đứng dậy một tay ôm bụng , một tay vịn tường hoặc một vật gì đó rồi chậm chạp bước đi ... Bởi vì đầu óc choáng váng , quay cuồng , cô sợ , nếu cô không có vật gì để níu giữ thì cô sẽ ngã mất .

Đến lúc đó bé con của cô sẽ rất đau và sẽ gặp nguy hiểm hơn...

Uể oải bước vào phòng bếp , mà trong lòng chẳng muốn ăn chút nào ... Nhưng nếu không ăn ,thai nhi sẽ không có dinh dưỡng mà sống . vì thế cho dù không muốn cô cũng ép mình phải ăn tất cả chỉ vì bé con đang lớn dần trong bụng này...

Vừa mở tủ lạnh ra nhìn vào... Thì một mùi tanh , khó ngửi từ trong đó sộc ra khiến cho vội bịt chặt miệng , chạy vội vào nhà tắm...

Nhưng do không kịp tìm thứ để vịn vào , mới chạy được vào bước ,

thì bỗng nhiên trước mắt cô tối sầm lại , chân tay run rẩy không thể giữ được thăng bằng... ” Rầm” cô ngã mạnh xuống đất đau đớn.

Cơ thể đau đớn cô không quan tâm.

Điều cô sợ hãi là bụng cô đau kinh khủng , hơn thế nó còn co giật từng hồi... Ngọc Trúc Vội vàng ôm chặt lấy bụng trong nỗi hoang mang sợ hãi như muốn bảo vệ đứa con nhỏ bé , mong manh của mình ... Chưa bao giờ Ngọc Trúc lo sợ như lúc này...

Nước mắt cô rơi không ngừng , cô ước mong sao làm ơn có ai đó đến cứu giúp con cô... Nhưng đó chỉ là ước muốn , vì cô biết trong căn biệt thự âm u , lạnh lẽo này làm gì có ai ở đây mà cứu giúp con cô chứ...

Đau đớn , tuyệt vọng cô khẽ nhắm mắt chờ đợi số phận đến với mình...

Không gian chìm trong tĩnh lặng , đôi khi nghe thấy tiếng nước nở , rên rỉ đầy đau đớn xót xa... Cho đến khi Ngọc Trúc gần như nhắm mắt , buông tay , từ bỏ tất cả...

Thì... Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân vội vàng .

Cứ ngỡ mình như mơ cô cố gắng dồn sức lực để gọi nhưng cô không thể cất lên lời... đành bất lực nằm chờ...

Tiếng bước chân đó chạy qua phòng bếp , tiếng thẳng vào phòng ngủ, khiến tim cô thót lên một cái , cô đang hy vọng là người đó đến cứu cô...

Dường như không tìm thấy người trong đó , cô lại nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân dồn dập mọi nơi.

Và có tiếng bước chân rất nhẹ đang đi về phía phòng bếp... Cũng may chỗ cô nằm khá thoáng nên người đi vào có thể nhìn thấy ngay...Khiến cô cũng có thể yên tâm phần nào..Giờ chỉ còn việc nằm chờ...Nếu không phải người đó , mà chẳng may là trộm cũng chút vì chắc họ cũng không tuyệt tình , độc ác đến nỗi thấy người chết mà không cứu đâu...

- Ngọc Trúc

~đang suy nghĩ liên miên...Bỗng cô Nghe thấy có người gọi mình, giọng nói đó rất quen thuộc, quen đến nỗi..Khiến tim cô loạn nhịp.

Đang thắc mắc không biết có phải người đó không...Thì cô giật mình khi có một vòng tay ôm cô vào lòng.

37. Chương 37

HOÀNG KỲ lo lắng đi vội vào bên trong phòng ngủ nhưng không Ngọc Trúc đâu...

Lúc đó sự hoảng loạn sợ hãi vây kín tim anh.

Phân phó mọi người đi tìm kiếm cô xong.

Theo linh cảm trái tim mách bảo , không do dự anh đi thẳng xuống phòng bếp ... Trong thâm tâm như có gì đó thôi thúc bắt anh phải đi nhanh tìm cô...

... Cho dù đã chuẩn bị tâm lý... Nhưng sao khi thấy cô nằm dưới đất , khuôn mặt tái mét vì đau đớn , anh sững lại khi nhìn thấy đôi mắt mơ màng nửa tỉnh nửa mê , mơ hồ vô định...

Lúc đó anh biết người anh yêu đang gặp nguy hiểm , và đang cần anh , rất rất cần anh...

Vội vàng ôm cô vào lòng , Hoàng Kỳ lo lắng hỏi

- NGỌC TRÚC

EM... Em không sao chứ?

Có đau lắm không?

Cho anh xin lỗi!

ANH sai rồi!

Là do anh không tốt , anh làm khổ em rồi...

- Huhuhu

Ngọc Trúc mơ hồ sững sốt khi nhìn thấy anh , lúc đó cô rất hạnh phúc nhưng cũng rất sợ , cô sợ anh nhìn thấy cô rồi anh sẽ ngoảnh mặt bước đi , bỏ lại cô một mình tại nơi âm u lạnh lẽo cô đơn này...

Nhưng nước mắt cô như vỡ oà khi được anh nhẹ nhàng ôm chặt vào lòng như che chở , nâng niu đầy chăm sóc, ở trong lòng anh thật ấm , không lạnh lẽo như sàn đá kia ... Cô khẽ mẫn nguyện nhoẽn miệng cười...

Giấc mơ này thật đẹp , chỉ cần vậy thôi là cô hạnh phúc rồi , được chết trong lòng anh thật tốt , thật mẫn nguyện...

Nhưng khi cô chuẩn bị nhắm mắt mặc cho số phận quyết định , thì bên tai luôn văng vẳng câu nói xin lỗi , hối hận của anh , nó rất thật , thật sự rất thật... Khiến cô không kiềm lòng được mà bất khóc nức nở , đó là tiếng khóc trong hạnh phúc...

Vậy là anh tin cô rồi , anh vừa xin lỗi cô kia , anh còn nhận sai với cô nữa, như vậy là anh không ghét cô nữa , anh lại yêu cô rồi... Chưa bao giờ cô vui sướng như lúc này...

Cô muốn gạt bỏ đi ý nghĩ đó chỉ là giấc mơ thôi , để tiếp tục tận hưởng cảm giác khi có anh đến chết...

Nhưng cô đâu biết rằng ... Thấy cô cười trong nước mắt tìm anh lại nhói lên từng hồi.

Anh đã làm gì người anh yêu thế này?

Tại sao anh lại ngu ngốc như thế , lại không đi tin vào tình yêu của mình... Để giờ đây khiến cô bị tổn thương lớn như vậy...

- Ngọc Trúc ! Là anh đây!

Xin em đừng khóc nữa!

Em khóc tìm anh đau lắm!

Mở mắt ra nhìn anh đi!

Đừng nhắm mắt như thế?

- Nhưng... Nhưng mà... Mở mắt ra rồi... Anh biến mất thì sao... Huhuhu... Em không muốn... Huhuhu... Xin anh! Đừng bỏ em mà ! Em không muốn đâu!

- Ngoan ! Anh hứa sẽ không đi đâu hết , sẽ luôn ở bên em...

Đừng sợ.

- Nhưng mà em mệt lắm!

Em muốn ngủ!

Lại còn đau bụng nữa huhuhu... Đau bụng quá!

Cô vừa nói hai tay vừa bấu chặt vào bụng như để kìm nén nỗi đau đớn của mình.

Hoàng Kỳ Thấy Ngọc Trúc như vậy mới giật mình nhớ ra mục đích chính mình đến đây...

Lúc này anh mới vội vàng bế bổng cô lên rồi chạy ra ngoài gọi

vị bác sĩ cùng đi theo tới đây.

Một lát sau vị bác sĩ đó cũng tới.

Hoàng Kỳ lo lắng ôm chặt lấy Ngọc Trúc như tăng thêm sức mạnh cho cô và cũng cho chính bản thân mình.

Nếu đứa trẻ này có mệnh hệ gì , thì cô sẽ sao đâu.

Nhưng anh không thể để nó làm tổn hại đến cô được.

Anh không cho phép ai cướp đi cô lúc này , không bao giờ ...

Ngọc Trúc sau khi cảm nhận được anh là thật chứ không phải mơ... Còn chưa kịp thắc mắc vì sao anh lại xuất hiện ở đây?

Anh thay đổi quá nhanh khiến cô rất ngỡ ngàng đầy nghi ngờ , nhưng sao trong lòng hạnh phúc thì ít mà lo lắng thì nhiều...

Nhưng cũng chưa kịp thắc mắc lâu , thì Tiếng anh gọi bác sĩ đã giúp cô hiểu ra khá nhiều...

Nhưng khi nghĩ đến bác sĩ , cô mới nhớ ra đứa con trong bụng mình... Chắc chắn lúc này nó đang quằn quại , giãy giụa trong đau đớn... Nỗi lo sợ của một người mẹ chẳng mấy chốc khiến cơ thể cô run lên bần bật , nước mắt lại ứa ra đầy hoảng loạn...

Thấy cô như vậy anh khẽ trấn an

- Ngoan ! Đừng sợ!

Không sao đâu!

Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì , anh cũng sẽ bảo vệ em... ” cho dù phải bỏ đi bé con của chúng ta”

khẽ ôm cô vào lòng vỗ về.

Để cô an lòng , rồi lặng nhìn theo bác sĩ đang khám bệnh cho cô.

Cũng may anh lo xa mang ông ta đến đây

, rồi tiện thủ mang luôn một số thiết bị khám thai đến luôn cho cẩn thận.

Sau khi siêu âm một hồi , khám xét tử mĩ , vị trưởng khoa sản khẽ lau mồ hôi , rồi khó khăn lên tiếng

- Quả đúng như tôi dự đoán!

Cô ấy có thai ngoài tử cung.

Cái thai đang gặp nguy hiểm ... Cũng đồng với tính mạng cô ấy đang bị đe dọa , nếu để lâu thêm nữa ngay cả người mẹ cũng không thể cứu được.

- Ý ông là?

- Phải mổ rồi cho ra ngay,may là còn kịp!

-KHÔNG

38. Chương 38

Trên máy bay Hoàng Kỳ lo lắng ôm chặt lấy Ngọc Trúc, để vị trưởng khoa khám cho cô.

Trong lòng anh lo sợ vô cùng ,nếu nữ cô có mệnh hệ gì, còn đứa con của hai người nữa , anh biết phải làm sao đây?

Ngọc Trúc cho dù đang rất mệt mỏi , bụng cô cứ quằn quại không ngừng, nhất là thấy anh đưa cả bác sĩ đến khám cho cô , cô cũng phần nào hiểu được anh dường như đã biết , còn ôm cô nữa , ở trong lòng anh thật ấm áp...Nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng và sợ hãi.

Cô đang lo cho bé con của mình,

nhìn bác sĩ cứ cau có mặt mày di di máy trên bụng cô là cô sợ lắm rồi ,không biết bé con có làm sao không nữa...

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của anh , cô cũng phần nào yên tâm hơn... Có anh ở đây rồi, cô không phải sợ gì nữa , anh chắc chắn sẽ bảo vệ bé con , sẽ không để bé con xảy ra chuyện gì đâu ...

“Ngọc Trúc nhất định phải tin tưởng anh ấy.

Anh ấy nhất định sẽ bảo vệ được con mà”

cô vốn không phải người giận dai , nên chỉ cần anh chưa tổn thương đến cô nhiều , biết quay lại quan tâm , lo lắng , yêu thương cô , là cô dễ bỏ qua và tha lỗi cho cô liền à?

Cũng có thể tính cách đó do môi trường xã hội tác động vào , thế giới bên ngoài đã khiến cô bị tổn thương quá nhiều ... Nếu vì vậy mà cứ sống trong đau đớn hận thù mãi thì sao được , cho nên đã học cách tha thứ . Chỉ cần người đó biết sai và thật lòng xin lỗi , cô cũng không có lý do gì để giận họ mãi được.

Chỉ có như vậy tâm hồn cô mới được thoải mái , thanh thản mà thôi.

Có lẽ vì thế mà cô cũng dễ dàng tha thứ cho anh.

Cô muốn tin tưởng anh một lần nữa.

Nhất định anh sẽ bảo vệ được huyết mạch , kết tinh tình yêu của hai người mà.

Nghĩ vậy Ngọc Trúc khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Giờ đây cơ thể cô đang rất mệt , cô muốn được nghỉ ngơi , phải nghỉ ngơi thôi...

Không muốn nghĩ nhiều nữa , cô nhẹ nhàng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ...

Nhưng điều đó còn chưa kịp thực hiện , thì giọng vị trưởng khoa sản lo lắng cất lên

- Quả đúng như tôi dự đoán.

Cái thai này không thể giữ được.

Vừa nghe đến vậy , hai mắt Ngọc Trúc đang khép hờ vội vàng mở lớn nhìn chăm chăm vào bác sĩ

” Ông... Ông ta vừa nói gì vậy nhỉ?

Cái gì mà không thể?

Chắc là mình nghe nhầm thôi , chắc chắn là vậy rồi...hic ”

cô còn chưa kịp định thần thì giọng anh buồn bã lo lắng vang lên

- Ý ông là sao?

Chẳng lẽ cô ấy...

- Cô ấy đúng là mang thai ngoài tử cung.

Bây giờ cái thai đã lớn lại đang gặp nguy hiểm .

Cho dù có đưa vào cũng không thể giữ được , mà còn làm nguy hiểm đến tính mạng của người mẹ.

- Vậy là... ?

Hoàng Kỳ xót xa , đau đớn nói không nên lời.

Anh hiểu tầm quan trọng của vấn đề , và sự an nguy của Ngọc Trúc.

Lúc trên đường đến đây bác sĩ đã nói qua với anh , nếu cô mang thai ngoài tử cung , thì rất khó giữ , chứ đừng nói cô đang yếu thể này.

Hơn thế nữa nếu để lâu cô sẽ đi theo cái thai luôn...

Điều này khiến anh không thể chấp nhận được.

Không có đứa bé này thì có đứa khác.

Nhưng nếu anh mất cô , anh sẽ mất mãi mãi , anh không thể đánh liều như thế được.

Đây có lẽ là ông trời phạt anh vì đã không yêu thương , tin tưởng cô.

Để cô phải bị tổn thương , và khổ đau thế này?

Ngọc Trúc thì cứ tròn mắt hoảng sợ , miệng thì ú a ú ó không nói nên lời.

Trong khi đó vị bác sĩ lại giáng nguyên một cái búa tạ nên đầu cả hai

- Không ổn rồi.

Tính mạng người mẹ đang bị đe dọa.

Phải phẫu thuật lấy cái thai ra ngay.

- Chẳng lẽ... Không còn cách nào sao bác sĩ?

Nếu như vậy...

(Hoàng Kỳ đau đớn nhìn Ngọc Trúc lo lắng.

Ánh mắt cô nhìn anh đầy sợ hãi , van xin , khiến anh khó xử vô cùng)

- Không còn cách nào khác.

Bắt buộc phải phẫu thuật cho ra.

Nếu không cô Ngọc Trúc sẽ...

- Ngọc Trúc à? Hay là...

- Không !!!

Em không muốn !

Vị trưởng khoa thấy hai người cứ do dự như vậy thì thở dài nói

- Không có đứa trẻ này thì có đứa khác.

Nhưng nếu cứ làm liều giữ lại , tính mạng của cô sẽ ...

- Không ! Tôi mặc kệ ! Tôi không muốn!

(Ngọc Trúc hoang mang bám chặt lấy tay anh dứt khoát.

Nhưng Hoàng Kỳ không thể để cô gặp nguy hiểm được)

- Vậy làm theo ý ông đi!

Lúc này cô ấy vẫn còn khỏe , chắc làm phẫu thuật sẽ không ảnh hưởng đến người mẹ đúng không?

- Vâng!

Cần phải cho cái thai ra ngay , nếu không cô ấy sẽ...

- KHÔNG !!! Đồ Độc Ác , TÔI KHÔNG ĐỒNG Ý!

CÁC NGƯỜI KHÔNG AI CÓ QUYỀN ĐỘNG VÀO CON TÔI!

KHÔNG ĐƯỢC GIẾT NÓ!

- Ngọc Trúc!Em bình tĩnh để anh giải thích...

- Không!Tránh ra!

Tại sao? Nó cũng là con a mà huhuhu.

39. Chương 39

NGỌC TRÚC gào thét trong đau đớn , nước mắt lăn chã rơi ,

biết có mắng chửi cũng không thể làm anh xoay chuyển được , cô đành ngậm ngùi cố gắng kìm nén cơn tức giận của mình .

Bám chặt lấy tay anh van xin giữ lại bé con

- Em xin anh đừng giết con mà .

Em không muốn bỏ con đâu.

Huhuhu

- Ngọc Trúc ! Ngoan nghe lời anh đi.

Tính mạng của em đang gặp nguy hiểm...

- Em không nghe , em không muốn , xin anh đừng ép em bỏ con mà.

Con cũng là của anh , Anh lỡ lòng giết con sao?

Huhuhu

Cô vừa khóc vừa quần quai ôm lấy bụng.

Bụng cô ngày càng đau dữ dội nhưng cô không quan tâm mình đau thế nào.

Điều cô lo lắng lúc này là bé con đang gặp nguy hiểm.

Đã thế anh còn không muốn bảo vệ con, còn muốn giết con.

Cô không hiểu , cô thật sự không hiểu , tại sao lại thế chứ?

Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?

Cô phải làm sao để bảo vệ con đây...

Hoàng Kỳ thấy Ngọc Trúc ôm bụng đau đớn thì lo lắng vô cùng.

Nhất là khi nhìn thấy ánh mắt vội vàng khẩn khoản của bác sĩ , anh càng lo sợ hơn.

Cho dù muốn giữ lại đứa bé này biết mấy , nhưng anh không thể để nguy hiểm đến tính mạng của cô được.

Nhất là khi...

- Em nghe anh nói đây, đừng bướng bỉnh nữa.

Không có đứa trẻ này , mình sinh đứa khác.

Nhưng anh không thể mất em...

sững sờ trong đau đớn

- Anh... Anh... Tại sao?

- Anh không muốn em gặp nguy hiểm...

- Đồ giả dối.

Thấy hai người giằng co mãi mà chưa giải quyết được vấn đề.

Trong khi đó phòng cấp cứu đã tới nơi...

Khiến vị Trưởng khoa sản càng sốt ruột hơn.

Ông đành cắt lời hai người để cảnh báo

- Không còn kịp nữa rồi.

Ngài mau quyết định đi.

Cái thai đang rất yếu có giữ lại cũng...

- Cứu mẹ đi.

Tôi muốn các người phải đảm bảo an toàn cho cô ấy...

- Không!

Tôi không muốn!

- Ngọc Trúc ngoan nào!

- Cút ! Các người đi hết đi!

Đừng chạm vào tôi!

Cô vừa nói vừa đẩy anh khỏi người mình , nhưng sức khỏe hiện giờ ngay đến thở cũng khó...

Nước mắt chảy dài trên má ướt đầm khuôn mặt , cái đầu tội nghiệp không ngừng lắc , chưa bao giờ cô thấy sợ hãi như lúc này.

Mối liên kết cuối cùng giữa hai người mất đi ,. Cô sẽ chết mất , đó là động lực để cô sống tiếp , nếu mất đi nó cô biết sống sao đây???

- Vậy cho cái thai ra nhé?

(Vị bác sĩ đau lòng hỏi.

Nhìn cô hoảng loạn sợ hãi như vậy sao không đau lòng cho được)

- Ủ!

- TÔI KHÔNG ĐỒNG Ý!

TÔI KHÔNG CHO PHÉP CÁC NGƯỜI GIẾT CON TÔI.

- Ngọc Trúc...

- ĐỒ ĐỘC ÁC!

TÔI SẼ KHÔNG BAO GIỜ THA THỨ CHO ANH ĐÀU

KHÔNG BAO GIỜỒỒ... Hức

Nỗi đau đón hòa quyện với vực đáy của tuyệt vọng.

Ngọc Trúc nấc lên một tiếng rồi ngất nệm đi trong nỗi đau xé lòng...

Cùng lúc đó cô cũng vừa được đưa tới phòng cấp cứu.

Giao cô cho bác sĩ xong anh đứng thẩn thờ nhìn cánh cửa từ từ khép lại ,

đôi môi khê mấp máy trong đau buồn

- Ngọc Trúc ! Anh xin lỗi...

Thời gian ngồi bên ngoài phòng cấp cứu như 10 năm đối với Hoàng Kỳ.

Chỉ vài tiếng đồng hồ nó đã bắt anh trải nghiệm tất cả cung bậc cảm xúc , chưa bao giờ anh thấy mệt mỏi như lúc này.

Cảm giác mất mát tuy không bằng như lúc mất đi ba mẹ.

Nhưng nó cũng như cầu xé trái tim anh, đau lắm chứ...

.....

Ngọc Trúc mệt mỏi mở mắt , cô mơ màng nhìn khắp gian phòng , phải một lúc lâu cô mới ý thức và nhận biết được mình đang ở nơi nào.

Khẽ mệt mỏi nhắm mắt định chìm vào giấc ngủ... Nhưng đúng lúc đó hình ảnh đau đớn kia bắt gặp tranh nhau ùa về như cơn giông bão ập đến , khiến Ngọc Trúc nhỏ bé , yếu đuối không thể chịu đựng nổi...

Mãi đến khi cô ý thức được chuyện gì vừa xảy ra với mình thì... Trái tim không tự chủ mà nhói lên không ngừng.

Sợ hãi , hoảng loạn Cô liền vọt hẳn dậy nhưng cơn đau ở bụng khiến cô phải ” A” Lên .

Giật mình sờ xuống bụng mình , nhưng khi cô vừa chạm vào ... Một cảm giác đau tận xương tủy cào xé cả trái tim lẫn thể xác cô...

- Ngọc Trúc ! Em tỉnh rồi!

Có thấy đau đớn khó chịu ở đâu không?

Để anh đi tìm bác sĩ đến khám cho em...

(Thấy cô vẫn im lặng , lấy tay xoa xoa bụng , nghĩ rằng cô sợ mổ xấu nên anh an ủi nói)

- Em yên tâm đi!

Anh yêu cầu bác sĩ mổ nội soi phẫu thuật thẩm mỹ nên...

- Anh vừa nói gì?

Mổ... Mổ...

Ngọc Trúc như chết nặng tại chỗ , Thấy bụng mình không sao , cô cứ nghĩ anh vì cô mà tha cho đứa bé.

Nhưng hình như không phải anh vẫn quyết định giết con cô , con của cô...

- KHÔNG !CON TÔI!

Anh... Anh...

- Ngọc Trúc ! Bác sĩ , bác sĩ

vì quá kích động cô đã không thể chịu đựng nổi mà ngất xỉu tại chỗ.

Trước khi ngất đi ánh mắt vẫn căm hận nhìn anh.

40. Chương 40

SÁNG hôm sau bầu trời bên ngoài thật đẹp , những tia nắng nhẹ nhàng soi rọi khắp khuôn viên bệnh viện ,không khí trong xanh mát lạnh, chim hót líu lo ríu rít chào đón ngày mới.

Trong phòng bệnh đặc biệt Ngọc Trúc khẽ nhú mày, rồi mệt mỏi mở mắt...

Nhìn một lượt trong phòng không có ai, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm...Cô không muốn nhìn thấy con người độc ác đó một chút nào.

Cứ nhìn thấy trái tim lại quặn lên từng hồi như có ai đó muốn bóp nát nó vậy.

Cô hận!Hận kẻ tàn nhẫn đó!

Hồ dũ còn không ăn thịt con...Vậy mà...Sao hắn ta có thể độc ác giết đi đứa con của mình như vậy chứ.

Nó có tội tình gì chứ , người sai là cô cơ mà . Tại sao không giết luôn cô đi ... Hay anh ta cố tình bóp nát niềm hi vọng cuối cùng này để trừng phạt cô...

TẠI SAO CHỨ???

Ngọc Trúc giận dữ vùng dậy gào lớn trong tuyệt vọng.

Nhưng do cô mới sau phẫu thuật , lại vận động mạnh đột ngột , cho dù chỉ là phẫu thuật nội soi nhưng vùng bụng cũng nhói lên như muốn rách toác ra vậy.

Kêu ” Á” lên một tiếng , cô nhắm mắt , nước mắt lăn chã rơi , ôm chặt lấy tấm chăn ở bụng ...

Một cảm giác lo sợ , đau buồn trĩu nặng trong tim... Nơi này *ôm chặt bụng* trước đây còn chứa đựng một mạng sống , giờ đây đã mất hết rồi...

Chưa bao giờ cô thấy mình vô dụng như lúc này , ngay cả con mình cũng không thể cứu được.

Nếu lúc đó cô không ngắt đi.

Nếu lúc đó cô giám vùng lên phản kháng chống lại con người tàn độc đó , thì giờ đây cô đâu phải cô độc , mất mát thế này.

Tất cả cũng tại bản thân quá yếu đuối , luôn dựa giẫm vào anh ta , cho nên dù không muốn cũng không giám phản kháng quá nhiều (thật ra k phải k phản kháng mà là chưa kịp phản kháng thì đã bị uất ức , phần nộ , tuyệt vọng công tâm mà ngắt đi trong đau đớn)

Cô không thể chấp nhận sự yếu đuối này của mình được nữa...

“Ngọc Trúc phải mạnh mẽ lên thôi.

Nếu mày cứ yếu đuối thế này , thì không phải chỉ anh ta , mà tất cả con người trong xã hội này đều kinh rẻ và coi thường mày.

Dần dần họ sẽ cướp hết mọi thứ của mày... KHÔNG THỂ NHƯ THẾ ĐƯỢC!

TA SẼ KHÔNG ĐỂ CÁC NGƯỜI LÀM TỔN THƯƠNG TA NỮA ĐÂU!

TẤT CẢ ĐỀU LÀ GIẢ DỐI SẼ KHÔNG BAO GIỜ TA TIN AI NỮA ĐÂU!

KHÔNG BAAO GIỜỜ!”

NGỌC TRÚC cắn chặt lấy tấm chăn như muốn xé toạc nó ra trong uất hận.

Đôi mắt sưng nước giờ đang ánh lên tia tự cường Trên khuôn mặt đầm lệ ...

- Ngọc Trúc ! Em tỉnh rồi hả?

Hoàng Kỳ vừa ra ngoài gặp Bác Sĩ một lát , khi quay lại đã thấy cô ngồi đó cắn chặt , khuôn mặt thì đầm lệ khiến lòng anh đau xót vô cùng...

Tại sao? Chỉ trong vòng một thời gian ngắn , mọi thứ đều thay đổi nhất nhiều ... Và điều chưa bao giờ anh nghĩ tới... Đó là anh đã làm tổn thương đến người anh yêu quá nhiều!

Khi nhìn vào ánh mắt oán hận kia

Anh biết! Cô sẽ không dễ dàng gì tha thứ cho sai lầm của mình...

Nhưng anh sẽ cố gắng bù đắp thật nhiều cho cô , sẽ không bao giờ để cô phải chịu tổn thương nữa...

Thấy cô không trả lời , mà cứ trân trân nhìn mình , trên khuôn mặt oán hận , đang ngày càng nhăn nhó nhiều hơn , biểu hiện của việc cô đang đau...

Lúc này Anh mới chợt nhớ ra , cô mới vừa phẫu thuật xong không thể ngồi lâu được.

Nghĩ vậy anh vừa đi đến ôm đỡ cô vừa nói

- Em vẫn còn yếu lắm!

Chưa thể ngồi được đâu!

Để anh đỡ em nằm xuống nhé!

-

- Đừng như vậy nữa!

Em đau đến tái xanh mặt rồi kìa!

Ngoan! Nằm xuống đi!

Rồi....

ôm ôm đỡ đỡ

- Tránh ra!

- Cho anh xin lỗi!

Em nằm xuống trước đi , rồi muốn mắng anh thế nào cũng được.

- Chủ tịch Hoàng ở đây làm gì thế?

Tôi làm sao giám mắng anh được chứ!

(Ngọc Trúc gần từng tiếng trong đau đớn , giờ đây cô chẳng cần thiết gì nữa.

Cô không muốn gặp người đó,rồi nghe những lời giả dối mà cô đã từng lầm tưởng)

Hoàng Kỳ nghe những lời lạnh lùng đó lòng anh đau vô cùng , nhưng biết làm sao được , khi người sai là anh...Cũng chỉ biết thở dài coi đó là sự trừng phạt đầu tiên mà cô dành cho anh.

Khẽ nhìn sâu vào đôi mắt giờ đã thành vô cảm của người mình yêu...chân thành , nhận lỗi nói

- Anh xin lỗi!

Anh sai rồi!

Là do anh không tốt!

Anh không nên không tin tưởng em.

Không được phép làm tổn thương em!

Anh...

- Anh thôi đi!

Tôi sẽ không tin anh nữa đâu!

Tất cả đều là giả dối hết!

- Anh...

- Mà khoan đã!Tôi và Anh quen biết nhau sao?

Anh vẫn đang hoang tưởng đúng không?

{tim nhói đau}

- Ngọc Trúc em nói gì kỳ vậy?

Em...

hoang mang , lo lắng

- Từ lúc Anh đuổi tôi ra khỏi đó phá vỡ lời hứa thì chúng ta đã là người xa lạ.

41. Chương 41

Ngọc Trúc đỡ đầu nhìn xung quanh, hôm này là đúng một tuần cô như người mất hồn trong bệnh viện.

Có lẽ vết thương bên ngoài đã đỡ , nhưng sao vết thương trong tim chưa một lần nguôi ngoai , tim cô vẫn luôn gào thét trong đau đớn khi nhìn thấy người đó.

Niềm vui , hạnh phúc , gia đình do người đó một tay tạo lên và mang lại , nhưng cũng chính người đó phá nát tất cả.

Cô biết ông trời vẫn chưa để mắt đến cô sớm như vậy đâu , nhưng sao tim vẫn đau nhói , khó có thể chấp nhận sự thật tàn nhẫn này.

Cô yêu anh , cô không hề hối hận.

Nhưng anh lại nhẫn tâm bỏ đi tình yêu của cả hai.

Anh bảo cô phải làm sao đây?

Oán hận anh?

Nhưng có thật cô muốn như vậy không?

Hay vẫn ngây thơ đổ cho số phận...

Những ngày qua cô như người mất hồn ... Không ăn , không nói , không cười , cô sống trong đau đớn cảm lạnh...

Bỏ qua mọi lời xin lỗi , ánh mắt xót xa ,cho dù anh ta có đau thể nào đi chăng nữa giờ đối với cô nó cũng là vô nghĩa mà thôi.

Nhưng cô cũng tự trách chính bản thân mình , cũng chỉ vì cô quá yếu mềm , quá tin tưởng nên chẳng khác gì đồ chơi trong tay họ , mang cô ra làm đồ chơi , đừng tưởng cô chỉ là một con búp bê , để họ thoải mái đùa nghịch , thích quan tâm , chăm sóc thì quan tâm . Lúc không cần nữa thì vứt vào sọt rác .

Đến lúc cảm thấy buồn chán , không có gì để chơi thì lại nhặt lên chơi tiếp...

Tại sao họ lại tàn nhẫn như thế chứ?

Cô cũng là người , cũng có cảm xúc , cũng biết buồn , vui , giận , lo , nghĩ , kinh , sợ chứ ... Sao cho cô vui thì ít mà đau buồn thì nhiều thế này...

- Ngọc Trúc ! Em tỉnh rồi à?

Giọng nói ngạc nhiên xen lẫn vui mừng của Hoàng Kỳ cất lên như phá tan suy nghĩ đau lòng kia của Ngọc Trúc.

Coi như không nghe , không nhìn thấy gì .

Cô ngay lập tức nằm xuống giường nhắm vội đôi mắt vô hồn trên khuôn mặt xanh xao lại rồi trùm chăn kín đầu nằm im lặng.

Cả một tuần nay cô luôn làm như vậy để tạo khoảng cách chia cắt hai người gần mà rất xa.

Hoàng Kỳ xót xa nhìn người mình yêu thương bị che mắt sau lớp chăn.

Anh biết cô đang trừng phạt anh.

Nhưng cô cứ trầm lạnh, tự tổn thương bản thân như vậy anh đau lắm.

Thà cô đánh anh , mắng anh , trách móc anh , anh còn thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều...

Đằng lại mấy ngày sau đó cô không thèm nhìn anh , chứ đừng nói là nói chuyện . Cứ không ăn , không uống , tự hành hạ bản thân mình...

Anh biết anh đã phạm phải sai lầm rất lớn, nếu lúc đó anh tin tưởng , quan tâm , chăm sóc cô hơn thì mọi chuyện đã không đau lòng thế này , kết tinh tình yêu của hai người cũng không bị phá vỡ.

Giờ ở cạnh nhau mà sao khoảng cách lại xa thế này ... Anh đang rất sợ , sợ nếu anh không biết giữ gìn trân trọng cẩn thận Hạnh phúc sẽ rời khỏi anh mất...

Đứng sững sờ nhìn cô một lát , nhưng dường như cũng đã quen với sự việc trước mắt.

Hoàng Kỳ nhẹ nhàng ngồi xuống giường , cẩn thận đặt tay vào vai cô , khiến người trong chăn thót tim mở bừng mắt hồi hộp.

- Anh xin lỗi!

Anh sai rồi!

Em không thể tha thứ được cho anh sao?

-.....

- Giận anh thì em cứ đánh mắng anh , xin em đừng làm tổn hại đến cơ thể mình nữa.

Chẳng lẽ cứ nhịn đói mãi như vậy.

-.....

- Số mình không may mắn có được đứa con này.

Thì mình sẽ có đứa sau mà.

Chỉ cần em...

- Anh im đi!

Đừng bao giờ giả dối nói đến con trước mặt tôi.

Con tôi bị mất vì sao... Có chết tôi cũng không quên đâu.

(NGỌC TRÚC gằn giọng nói trong nước mắt)

-.....

Trái tim Hoàng Kỳ quặn đau khi những lời oán hận của cô như xé toạt trái tim anh.

Anh chỉ biết giết mình đau đớn mà không biết phải giả thích làm sao cho cô hiểu.

Vì người sai là anh.

- Giả dối.

- Anh xin lỗi!

-.....

(lại nhắm mắt nằm im)

- Em ở đây...

Bác sĩ nói sức khỏe em cũng tạm thời ổn định.

Ừm. Em muốn về nhà , hay tiếp tục nằm viện để bác sĩ tiện thời theo dõi và chăm sóc.

- Em không có ý kiến.

Vậy anh đi gặp bác sĩ... Mình sẽ không xuất viện nữa.

Nói rồi anh thở dài đứng dậy đi ra ngoài.

Được mấy bước thì giọng nói khản khản cất lên

- Được về nhà sao?

Tôi... Tôi muốn về nhà.

- Ừ.

(trên khuôn mặt mệt mỏi khẽ ẩn hiện một tia cười)

- Tôi muốn về nhà?

- Được.

Vậy em ăn một chút gì đó để lấy sức mà về nhé.

- Không muốn!

- Nhưng nếu không ăn... Tỷ bác sĩ kiểm tra yếu quá là không cho về đâu.

- Vậy thì ăn một chút cũng được.

- Ủ. Em muốn ăn gì nào?

- Không biết!

- Vậy em ăn cháo nhé!

Ăn xong anh đưa em về.

- Ủ.

42. Chương 42

THẤY được cho về nhà . Tinh thần NGỌC TRÚC cũng dễ chịu hơn chút ít.

Dù sao phải về ngôi nhà lạnh lẽo , trống trải đó còn hơn bắt cô nằm viện buồn phiền như tra tấn.

Nhất là mỗi lần nhìn thấy bác sĩ , rồi những người mẹ đang mang thai đi qua là tim cô lại nhói lên không ngừng.

Nước mắt không tự chủ mà lặng lẽ rơi khi nghĩ đến số phận của mình.

Tất cả đều tại anh ta.

Nếu con người độc ác đó không tàn nhẫn phá hủy đi ... Thì cô đâu có đau thế này.

Tại sao lại ích kỷ với cô như vậy.

Đã cướp đi mọi thứ của cô rồi , sao anh ta còn nhẫn tâm phá đi niềm hy vọng cuối cùng đó chứ.

Mất đi bé con là cô mất đi nửa linh hồn , sống mà như đã chết vì trên thế gian này chẳng có thứ gì khiến cô mong chờ nữa rồi.

Tất cả rồi cũng sẽ tan biến như một giấc mơ.

Sau khi rời khỏi bệnh viện hai người sẽ chia cắt.

Mỗi người đều đi trên con đường có Ngã rẽ riêng của mình , liệu trên con đường đó liệu chúng ta còn có cơ hội gặp lại nhau không...

Càng nghĩ tim cô càng đau , tuy cô hận anh nhưng không phải vì thế mà hết yêu anh.

Chính vì còn rất yêu anh nên tim cô mới quặn quại thế này... Âu cũng là duyên phận ý trời không cho cô được hạnh phúc...

Khẽ đau lòng thở dài buồn phiền. Cô đâu biết những phiền muộn , tâm tư qua ánh mắt , khuôn mặt đó đều được ai kia thu hết vào mắt trong nỗi day dứt khôn nguôi...

Anh rất muốn được ôm cô vào lòng , vỗ về , an ủi , yêu thương... Nhưng anh biết cô sẽ không đồng ý đâu , sẽ lại đẩy anh ra trong sự căm ghét như mọi lần mà thôi.

Không được ở bên mà phải đứng từ xa nhìn người mình yêu thương đau đớn , nó chẳng khác nào như tra tấn tinh thần , mà thật sự nỗi đau tinh thần này còn đáng sợ hơn nỗi đau thể xác gấp trăm ngàn lần mà cô đâu có hay....

- Tôi có thể về được chưa?

- Hả? À! Ừ.

Câu hỏi của cô khiến anh giật mình đầy bất ngờ , vì từ hôm đó đến giờ cô có nói chuyện với anh câu nào đâu.

Dù sao chỉ là một câu hỏi nhưng anh vẫn thấy vui vui .

Đang suy nghĩ vẩn vơ , Anh thấy cô muốn xuống giường làm gì đó bèn ngạc nhiên hỏi

- Em muốn làm gì à?

- Được về rồi. Tôi phải đi dọn đồ chứ!

Cô không nhìn anh mà chỉ trả lời cho quá.

Dù sao bây giờ hai người cũng không nên có bất kỳ quan hệ vướng mắc nào nữa , như vậy sẽ tốt hơn.

- Em vẫn còn yếu!

Không cần làm mấy việc này!

Để anh đưa em về trước!

Rồi cho người đến thu dọn đồ đạc , và làm giấy xuất viện luôn.

- Không cần phải phiền phức vậy đâu .

Tôi tự làm được.

- Đừng bướng bỉnh nữa.

- Kệ tôi.

- Nếu để lát nữa mới về Anh sẽ thay đổi ý định đấy!

- Anh!

Cô khó chịu nhìn anh , nhưng khi nhìn vào ánh mắt đó lại vội sụp mắt xuống vì không đủ tự tin để đối diện với nó nữa.

- Vậy về luôn bây giờ đi.

Đồ đạc ở đây tôi cũng không có nhiều... Không cần lấy cũng được.

Nói rồi Ngọc Trúc tự mình vịn tường đi ra cửa.

Hoàng Kỳ thấy vậy cũng vội đi theo đỡ lấy cô

- Để Anh đỡ em!

- Không cần!

Bỏ ra!

- Em còn yếu lắm ! Không tự mình đi được đâu , lỡ ngã thì làm sao?

- Đã bảo bỏ ra cơ mà!

trùng mắt

- Tôi có thể làm theo ý em mọi điều.

Nhưng việc này thì không!

- Tôi không khiến anh phải làm theo ý tôi!

Cũng đừng giả tạo là quan tâm tôi.

Tôi không phải con ngốc trước đây luôn bị anh lừa gạt nữa đâu.

Bỏ ra ngay!

Xin hãy để tôi yên!

- Bây giờ tôi cho em hai sự lựa chọn:

1 là ngoan ngoãn để tôi dìu em về.

2 là quay lại nằm viện cho đến khi nào khỏe hẳn thì ra.

Em chọn đi.

- Anh... Anh... *bốc khói* Dìu thì dìu.

- Nếu em không muốn tôi dìu em .

Tôi rất sẵn lòng bế em ra xe.

- Anh điên vừa thôi.

Ra xe.

- Đạo này tính cách em thay đổi nhiều thật đấy!

“Không dịu dàng với anh như xưa nữa rồi.

Haizz... Đến khi nào em mới chịu tha thứ cho anh đây”

Hai người kẻ lười người kéo , một lát lâu sau mới ra khỏi bệnh viện.

Thật ra thì sợ cô đi lâu sẽ mệt , nên anh đã cố gắng đi thật chậm , để cô dựa hẳn vào lòng mình , đôi khi dừng lại để cô nghỉ một chút mới đi tiếp.

Thấy cô mệt thở hổn hển anh thương lắm , nhưng không giám làm liều bế cô lên, lỡ chẳng may cô giận thì lại to chuyện.

Ngồi trong xe tâm trạng Ngọc Trúc chìm xuống cực điểm.

Lúc này đòi bắt taxi một mình về nhưng anh không đồng ý , cô cũng không giám cãi lại đành phải ngồi xe anh.

Thật sự lúc này cô cũng không biết mình nên đi đâu về đâu nữa.

Rồi tương lai sau này nữa cô sẽ phải làm sao nếu không có anh , vì cô đã quen dựa dẫm vào anh mất rồi.

Ai mà biết được mọi chuyện lại xảy ra như vậy...

Tất cả đều do ý trời..

43. Chương 43

Trong xe Ngọc Trúc khẽ nhíu mày khi anh rẽ sang con đường khác với đường đến ngôi nhà mới của cô.

Và cô cũng thừa biết con đường này anh muốn rẽ về đâu , mà cô thì không muốn trở về đó chút nào.

Ở đó chẳng ai tốt cả , cô không muốn trở về đó để họ chế nhạo mình là...” Đã bị anh đuổi đi còn mặt dày trở về”.

Nghĩ đến đó tim cô lại nhói đau , thời gian qua cô như người sống trong mộng du , ảo tưởng đủ thứ , để giờ đây bị giáng một cú đau đینگ tận tim gan ...

Vậy mà sao anh ta còn muốn cô quay lại nơi đau buồn đáng hận đó... Đúng là đáng ghét mà!!!

- Anh đưa tôi đi đâu đấy ???

- Về nhà!

- Nhà tôi không phải đi hướng đó!

Sau câu nói bình thản nhưng chứa đầy oán trách của cô , không gian bỗng nhiên trở lên trầm lặng đến lạ thường.

Hoàng Kỳ khuôn mặt nhanh chóng chuyển sang u buồn , hối hận , anh hiểu ý cô là gì?

Anh cũng biết mình sai rất nhiều ... Nên anh không thể đánh mất cô thêm một lần nào nữa...

Hoàng Kỳ quay sang nhìn Ngọc Trúc với ánh mắt ân hận , chân thành rồi trầm giọng buồn buồn nói

- Anh xin lỗi!!!

-.....

- Anh biết anh sai rồi!

Xin em tha thứ cho anh lần này được không?

Chúng ta sẽ lại sống hạnh phúc như ngày xưa...

- Dừng xe!

Hoàng Kỳ nghe cô nói vậy chỉ khẽ buồn , anh biết cô vẫn không muốn tha thứ cho anh , vẫn muốn rời xa anh , vẫn không cho anh cơ hội chuộc lỗi...

Ngọc Trúc nhíu mày khi Xe vẫn chạy đều đều và không có dấu hiệu muốn dừng lại.

Trong khi đó cô không muốn ở lại thêm một giây một phút nào nữa để nghe những lời giả dối từ người đàn ông bên cạnh mình.

Vì cô sợ chỉ cần nghe thêm một chút nữa thôi thì trái tim non mềm này sẽ gục ngã trước anh ta mất .

Cảm giác vừa yêu vừa hận thật mệt mỏi , nên cô không thể để cảm giác mệt mỏi này tiếp diễn nữa , phải quên đi thôi , trái tim yếu mềm kia hãy ngủ đi , xã hội đáng sợ này không thích hợp để người thức dậy đâu...

Ngọc Trúc hãy nhớ lấy đối với anh ta chỉ có hận chứ không phải yêu!

Từ khi anh ta đuổi cô ra khỏi đó tất cả đã chấm dứt rồi.

Ngọc Trúc hãy mạnh mẽ lên , không thể để anh ta coi thường , sai khiến được.

Hãy chứng minh cho anh ta thấy không có anh ta mình vẫn sống.

Không phải đồ chơi trong tay anh ta muốn vất đi , nhặt lại lúc nào cũng được... Phải mạnh mẽ , nhất định mình phải mạnh mẽ...

Tự trấn an bản thân xong , cô nhìn anh rồi hét lên

- Dừng xe!!!

- ... *không động tingle*

- Tôi bảo anh dừng xe mà!

Anh điếc àh!

MAU DỪNG XE CHO TÔI!!!

- Anh không thể!!!

- Tại sao?

Chẳng phải anh coi thường tôi ngheò hèn lắm sao?

Chẳng phải anh đã thay lòng đui tôi ra khỏi ngôi nhà đó, tàn nhẫn làm tổn thương trái tim tôi , vô nhân tính giết đi đứa con của tôi...

Sao giờ này anh lại muốn tôi quay về?

Hãy hành hạ tôi thế vẫn chưa đủ?

Trái tim này đã bị anh bóp nát rồi , anh còn muốn gì nữa đây???

Tại sao hả???

- Ngọc Trúc !

- Tôi xin hãy tha cho tôi!

Hãy để tôi yên!

Tôi mệt mỏi lắm rồi!

Thật sự rất mệt mỏi rồi...

- Anh xin lỗi!

Anh sai rồi!

Xin em hãy cho anh một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm được không em!

Anh vừa nói vừa cầm lấy tay Ngọc Trúc ánh mắt tha thiết như cầu xin cô tha thứ .

Làm tim Ngọc Trúc loạn nhịp , cô run rẩy rút tay về rồi nhìn ra bên ngoài tránh né.

Hoàng Kỳ thấy cô như vậy buồn bã tập trung lái xe không gian chẳng mấy chốc ngọt ngào đến lạ thường...

Cả hai cùng theo đuổi suy nghĩ của mình , nhưng đích đến cũng chỉ là một chữ tình mà thôi.

Nhưng cũng vì thế hai người về đến nhà từ lúc nào không hay.

Hoàng Kỳ vội ra ngoài trước rồi đi sang bên mở cửa mời cô xuống xe , nhưng Ngọc Trúc vẫn ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích...

- Về đến nhà rồi!

Mình vào nhà thôi em!

- Đưa tôi về kia!

- em đừng bướng bỉnh nữa!

Chắc em mệt rồi , để anh đưa em vào nhà nghỉ ngơi nhé!

- Tránh ra !!!

Đưa tôi về kia!

- Em đừng bướng nữa!

Đây là nhà em rồi em còn muốn đi đâu nữa!

- Đây là nhà tôi sao? Hahaha.

Tôi không phải con ngốc!

Không đưa tôi về tôi tự đi!

Vừa dứt lời cô nhìn anh chằm chằm rồi đẩy mạnh anh ra , sau đó vội vàng bước ra ngoài đi một mạch ra ngoài cổng như đang chạy trốn anh!

Hoàng Kỳ khá bất ngờ trước hành động của cô , nhưng anh cũng kịp thời chạy theo kéo tay cô lại rồi ôm chầm lấy!

- Đừng như vậy nữa!

Xin em đừng rời xa anh!

Anh yêu em rất nhiều!

Xin em đấy!!!

44. Chương 44

GIẢNG co , nài nỉ mãi mà Ngọc Trúc không chịu nghe... Hoàng Kỳ không nói không rằng bất chợt bỗng nhiên cô lên rồi lạnh lùng đi vào nhà, mặc cho ai kia không ngừng giãi bày phản đối.

Cũng chính vì cô giãy khá mạnh lên mấy lần anh suýt tuột tay , thấy vậy anh không nhìn cô mà lạnh lùng nói

- Nếu em muốn bị ngã thì cứ giãy đi!

Ngã xuống nền gạch này chỉ có vỡ đầu thôi

- Tôi ngã kệ tôi!

Anh thả tôi ra mau!

Tôi không muốn bước vào căn nhà đó nữa!

Thả tôi xuống!

Hoàng Kỳ thấy Ngọc Trúc vẫn ngoan cố muốn rời xa anh , thì buồn bã nhìn cô như van xin

- Sao em cứng đầu vậy!

Anh biết anh sai rồi!

Xin em cho anh cơ hội để sửa sai , và bù đắp lại lỗi lầm của mình!

Nghe anh nói vậy , tim cô đau đớn vô cùng.

Cô cũng muốn tha thứ cho anh lắm chứ , cũng muốn được trở về bên anh , cũng muốn được hưởng hạnh phúc ... Nhưng liệu ông trời có cho cô được toại nguyện không , hay để cô có chút ít rồi lại tàn nhẫn cướp đi tất cả của cô.

Một lần đau là quá đủ rồi , cô không đủ can đảm để hứng chịu hình phạt của ông nữa đâu.

Cô rất sợ , sợ anh cũng sẽ như trước , cho cô tất cả , rồi lại vội vàng cướp đi của cô.

Trái tim này đang đau nhói , liệu nó còn đủ nghị lực để tiếp nhận thứ đã từng bóp nát nó nữa không?

Khẽ giấu nước mắt vào tim. NGỌC TRÚC đau đớn nói ra những từ mà sâu tận tâm can cô không hề muốn vậy.

- Tôi không muốn!

Câu nói lạnh lùng thốt ra khiến tim cả hai nhói buốt.

Hoàng Kỳ sững lại , đôi tay vẫn ôm chặt lấy Ngọc Trúc như giữ chặt cô bên mình.

Đôi chân anh đã đứng trước cửa nhà mà nặng trĩu không thể bước tiếp!

Đôi mắt anh đau đớn nhìn cô u buồn , đôi môi anh khẽ mấp máy thật nhỏ những lời thoáng qua , nhưng cũng đủ để cô thấu hiểu nói buốt!

- Tại sao?

Anh biết anh sai rồi mà!

Tại sao không cho anh cơ hội sửa sai!

Anh thật sự rất yêu em!

Bắt anh phải rời xa tình yêu này... Đau lắm em có biết không?

Xin hãy tin anh!

Một lần này thôi !

Xin em đấy!

Anh thật sự rất yêu em!

- Anh...!!!

Ngọc Trúc nghe Hoàng kỳ nói mà nước mắt bỗng chốc tuôn rơi.

Cô cũng yêu anh lắm , cũng rất muốn gạt bỏ mọi đau đớn ưu phiền trở về bên anh.

Nhưng như vậy có được không?

Cô phải làm sao bây giờ?

- Em hãy coi như đó là thử thách , là chông gai mà mình phải vượt qua để có thể bên nhau trọn vẹn.

Anh hứa sẽ luôn yêu thương , quan tâm , tin tưởng em, sẽ không để em bị tổn thương bất kỳ điều gì nữa.

Xin em hãy tha thứ cho anh!

- Huhuhu

Ngọc Trúc bây giờ đang rất rối loạn , không biết phải làm sao lúc này... Có lẽ cô thua cuộc rồi.

Nghe những lời đó của anh , cô đã xúc động vô cùng , nước mắt không ngừng trào ra...

Tự nhiên cô muốn ôm anh , muốn được khóc trong lòng anh , muốn được anh vỗ về an ủi.

Ước muốn đó vừa xuất hiện , trí não còn chưa kịp phản hồi nên hay không nên.

Thì trái tim yếu đuối kia đã sai khiến cô ôm chầm lấy anh..

Hai tay Ngọc Trúc bất ngờ run rẩy vòng tay sau lưng ôm lấy Hoàng Kỳ .

Khiến anh khẽ tròn mắt lên vì bất ngờ , nhưng qua ánh mắt đó ta có thể thấy ánh mắt sáng rõ hạnh phúc.

Hoàng Kỳ mỉm cười hạnh phúc rồi nhẹ nhàng vỗ về , để cô khóc trong lòng mình.

Tuy cô không nói nhưng anh biết cô đã bắt đầu tha thứ cho anh.

Đã cho anh cơ hội sửa chữa sai lầm của mình , và quan trọng hơn hết là cô đã đồng ý ở lại bên anh...

Ngọc Trúc khóc rất lâu , khóc để xua tan mọi đau đớn trước kia , khóc để làm lại từ đầu , khóc vì hạnh phúc... Cô Khóc nhiều đến nỗi thiếp đi trong lòng anh lúc nào không hay.

Hoàng Kỳ thấy tiếng khóc thút thít rồi im bất của người trong lòng , là biết cô khóc mệt đến thiếp đi.

Nhẹ nhàng lau khô đi nước mắt vẫn còn vương trên má cho cô , anh thì thầm

- Anh xin lỗi!

Đã để em phải chịu khổ như vậy!

Anh hứa sẽ không để em tổn thương thêm một lần nào nữa.

Hôm nay sẽ là ngày em khóc cuối cùng vì anh... Anh sẽ không để em khóc nữa đâu.

Nước mắt rơi vì anh như vậy là quá đủ rồi.

Ngọc Trúc! Chúng ta trở về ngôi nhà hạnh phúc của mình thôi!

Nói xong anh nhẹ nhàng bế cô bước vào trong nhà.

Trong lòng nở nụ cười hạnh phúc.

45. Chương 45

Sáng hôm sau NGỌC TRÚC mơ màng tỉnh dậy.

Đập vào mắt cô là khuôn ngực rộng lớn của ai kia , nghe hơi thở đều đều của anh , cô biết anh vẫn còn đang ngủ.

Có một Thứ gây sự chú ý với cô đó chính là trái tim anh , qua lớp áo ngủ mỏng cô có thể cảm giác nó đang đập rất nhẹ nhàng .

Bỗng nhiên cô rất muốn chạm vào nó , thế là bàn tay không nghe lời thấy máy chạm vào , rồi xoa nhẹ , cuối cùng cô úp hẳn bàn tay của mình vào như để bao bọc cảm nhận nó.

Đang mải mê chơi đùa, bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói trầm ấm dịu dàng bên tai

- Thừa lúc người khác ngủ mà xâm phạm thân thể như thế là không tốt đâu nhé!

Là một người lịch sự , em nên chờ thân chủ của nó thức giấc rồi mới làm gì thì làm.

Có phải như thế sẽ hay hơn không?

- Hả?

Ngọc Trúc bị tiếng nói làm cho giật mình.

Cô ngượng chín mặt , cứ như mình vừa đi làm việc xấu bị người ta bắt quả tang đó.

- kHục khục khục.

Đang xấu hổ lại còn nghe tiếng cười khẽ bên tai như muốn trêu chọc mình vậy.

Làm Ngọc Trúc ngượng ngùng gắt nhẹ.

- Sao anh cười em!

- À! Haha

- Lại cười nữa rồi!

Người ta làm gì mặc kệ người ta!

Không được cười , không cho anh cười

Ngọc Trúc giận hờn đánh nhẹ lên ngực anh , để xóa bớt không khí ngượng ngùng của bản thân.

Nhưng cô đâu ngờ , anh không những không biết ý mà dừng lại , hơn nữa còn ôm lấy cô rồi cười to hơn như đang cố ý trêu chọc cô vậy.

Khiến Ngọc Trúc càng lộ khí xung thiên

- Đáng ghét! Anh bỏ em ra!

Bỏ ra ngay!

- Tại sao anh phải bỏ?

Em là của anh!

Anh muốn làm gì kệ anh chứ... Phải không vợ yêu!

- Yahhh... Tránh ra!

Ai thêm làm vợ anh!

Vậy anh cũng là của em, em muốn làm gì kệ em , sao cứ chọc người ta.

Thấy anh nói vậy cô cũng gân cổ lên cãi lại , muốn cô chịu thua sao đừng có mơ.

Nếu anh nói cô là của anh.

Vậy thì đương nhiên anh cũng là của cô.

Mà đã là của cô , thì cô muốn làm gì chẳng được .

Anh có quyền gì mà dám chọc cô chứ.

Nhìn bộ dạng phồng mồm trợn má , đôi mắt trong như nước hồ thu giờ đang trợn tròn lên nhìn anh đầy đe dọa , khiến Hoàng kỳ không khỏi xao xuyến trong lòng , nhưng anh vẫn phải cố gắng kiềm chế để chọc cô tiếp.

Buổi sáng ngọt ngào thế này cũng khá lâu rồi anh không có được.

Nên giờ có lại thật không muốn mất đi nhanh đến thế.

Khẽ nhìn cô hồi lâu , anh mỉm cười dịu dàng nói

- Uh. Đương nhiên là thế rồi.

Anh là của em , em muốn làm gì thì làm cũng được hết , anh không ý kiến.

Giờ anh như cá nằm trên thớt mời em khám nghiệm , rồi đánh chén thoải mái. Hahaha

Nhìn bộ dạng phồng mồm trợn má , đôi mắt trong như nước hồ thu giờ đang trợn tròn lên nhìn anh đầy đe dọa , khiến Hoàng kỳ không khỏi xao xuyến trong lòng , nhưng anh vẫn phải cố gắng kiềm chế để chọc cô tiếp.

Buổi sáng ngọt ngào thế này cũng khá lâu rồi anh không có được.

Nên giờ có lại thật không muốn mất đi nhanh đến thế.

Khẽ nhìn cô hồi lâu , anh mỉm cười dịu dàng nói

- Uh. Đương nhiên là thế rồi.

Anh là của em , em muốn làm gì thì làm cũng được hết , anh không ý kiến.

Giờ anh như cá nằm trên thớt mời em khám nghiệm , rồi đánh chén thoải mái

46. Chương 46

Bị anh chọc ,hai má Ngọc Trúc ửng hồng , cô xấu hổ lấy tay đánh vào ngực anh không ngừng để xua tan cái ngưỡng ngùng mà đầy ngụ ý của anh lúc này...

- ” búp” ” búp”

cho anh chết!

- AAAAAAA... Em yêu!

Em lỡ đánh anh sao?

- Anh... Đáng ghét!

Yahhh... Bốp...bốp...

- Ối... Ối... Thôi thôi... Em mới ôm dậy mà khỏe thế!

Ngọc Trúc dường như tức giận che mắt lý trí , hai tay cô đánh anh ngày càng mạnh , khiến Hoàng Kỳ đành phải ngồi dậy ôm chặt lấy cô ... Môi anh khê khê sát tai cô thì thầm

- Em định giết chết chồng tương lai của mình đó hả?

Vừa nói Hoàng kỳ vừa cố ý phả hơi nóng vào tai cô , khiến Ngọc Trúc rùng mình , đôi tai cô bất giác đỏ bừng lên vì bị chêu chọc.

Không ngừng ở đó anh còn cố ý hôn lấy tai cô , làm Ngọc Trúc bối rối vội đẩy anh ra , cãi lại

- Ừ đây ! Tránh ra!

- Không tránh!

Mà em định giết anh thật à?... Em ác quá...

Vừa nói anh vừa cẩn nhẹ lấy vành tai cô thủ thủ , khiến hơi thở Ngọc Trúc dồn dập không ngừng , cô cố gắng quay mặt đi để tránh cái miệng quái ác , tinh ranh kia , nhưng tránh được nơi này thì nơi khác lại gặp nạn khiến cô khổ sở vô cùng...

- ưm! Đã bảo anh tránh ra cơ mà!

Không tránh ra em sẽ...

- Em sẽ làm gì anh???

- Em... Em sẽ giết anh!

Dứt lời Ngọc Trúc dùng hết sức mình đẩy Hoàng Kỳ ra khỏi người mình , trong đầu cô đã tưởng tượng ra rất nhiều cách trừng phạt anh về tội dám chêu chọc cô.

Nhưng đời không được như mơ , khi cô chỉ vừa mới đẩy anh ra thì Hoàng Kỳ đã nương theo cú đẩy của cô nhẹ nhàng ngã xuống.

Và tất nhiên anh cũng không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này...

Hoàng Kỳ thấy Ngọc Trúc đáng yêu như vậy , thì muốn trêu chọc cô thêm chút nữa , vì sợ cô ngã đau anh nhẹ nhàng nằm xuống rồi tiện tay ôm chặt lấy cô để cả hai cùng ngã...

Khiến Ngọc Trúc hốt hoảng vội nhắm chặt mắt ôm chặt lấy anh , đến khi cô chần tĩnh mở mắt ra thì đã thấy mình nằm an vị trên người anh rồi...

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó , điệu cười đáng ghét đó làm cô bức bối vừa ngại vừa tức.,

- Bỏ em ra!

Cho em xuống!

- Sao! Em nói muốn giết anh cơ mà?

- Anh... Bỏ em xuống!

Khó thở quá!

- Em khó thở à?

Vậy để anh đổi tư thế vậy.

Hìhì

Hoàng Kỳ nháy mắt với Ngọc Trúc rồi ôm chặt lấy cô , nhanh chóng lật người cô lại khiến hai người ngay lập tức đổi tư thế cho nhau.

Anh nằm đè lên cô mỉm cười , rồi nhẹ nhàng rót mật vào tai cô...

- Nằm thế này có vẻ thoải mái hơn nhỉ?

Tự nhiên anh muốn...

- A!

Cô thét lên khi bị anh cắn vào tai , rồi nhẹ nhàng nhấm nháp vành tay nhạy cảm của cô, khiến người Ngọc Trúc không tự chủ mà nóng lên khó chịu vô cùng.

Cô lo lắng đang định mở miệng ngăn anh lại thì đã bị Đôi môi ngọt ngào cháy bỏng của ai kia lấp kín , khiến Ngọc Trúc như chao đảo , trong lúc cô không biết phải làm thế nào thì Hoàng Kỳ đã nhanh chóng đưa lưỡi mình vào miệng để chơi đùa với lưỡi cô.

Anh chêu chọc làm cô không biết phải làm sao nữa , cơ thể ngày một nóng dần hơn , các giác quan dường như ngưng trệ , chân tay cô mềm nhũn mặc anh chêu chọc mình... Mãi cho đến khi cô cảm giác buồng phổi nóng rát , khô khan , khó thở thì con người cuồng nhiệt kia mới tạm tha ôi cô.

Bỏ qua cho đôi môi , Hoàng Kỳ dịu dàng nhìn người dưới thân mình một cách yêu thương trân trọng...

Anh nhẹ nhàng ghé môi mình qua trán cô , mắt cô , mũi cô , má cô , cằm cô khiến Ngọc Trúc có cảm giác như mình đang được yêu , và cô muốn yêu... Nhưng với sức khỏe hiện tại của mình thì cô không được phép suy nghĩ bậy bạ...

Nhưng chỉ có điều trời không chiều ý mình... Hoàng Kỳ không những muốn đánh dấu trên mặt cô , mà còn tham lam hôn cuồng nhiệt lên cổ cô , vui vẻ nhấm nháp xương quay xanh như khiêu khích dục vọng trong người cô , đã thế đôi tay hư hỏng của anh còn nhanh chóng chụp lấy ngực cô không ngừng quấy phá , nghịch ngợm , lúc dịu dàng như nâng niu bảo vật , lúc này giãy vò như tra tấn làm Ngọc Trúc khổ sở vì cảm xúc khoái trào , cô không biết phải làm gì lúc này nữa.

Cơ thể cô hư quá mà , nó không chịu nghe lời cô nữa rồi , cô muốn dừng lại , nhưng sao lửa nóng ngày càng bùng cháy , nó làm cô muốn nhiều hơn , nhiều hơn nữa... Hix. Cô bại trận trong tay anh rồi.

Nhưng còn sức khỏe của cô , cô mới bị như vậy xong sao mà có thể làm chuyện ấy được chứ , bác sĩ bảo phải kiêng mà... Cô sợ...

- Anh à! Không được đâu!

Dừng lại đi!

Đừng mà...

47. Chương 47

NGỌC TRÚC nói rồi vội vàng đẩy anh ra.

Cho dù trong cơ thể dục vọng đang không ngừng xâm chiếm nhưng cô cũng hiểu rằng ... Với sức khỏe hiện giờ của mình , cô không được phép đi quá giới hạn.

Trước khi về Bác sĩ đã căn dặn phải kiêng chuyện vợ chồng , nếu không hậu quả sẽ rất khó lường... Huống chi huyết hồng của cô vẫn chưa sạch hẳn , không thể để anh tùy ý như vậy được...

Nghĩ đến đó Ngọc Trúc càng hoảng sợ , cố gắng chấn tĩnh dẹp tan ham muốn đáng ghét kia , rồi cô dồn sức lực vào đôi tay đẩy mạnh anh ra , miệng không ngừng gào thét

- Không được!

Không được đâu anh!

Bỏ em ra!

Hoàng Kỳ thấy Người yêu đang ngoan ngoãn , bỗng nhiên vùng lên phản kháng , khiến anh đang ăn ngon đành phải luyến tiếc dừng lại.

Anh khẽ ngẩng đầu , đưa đôi mắt dịu dàng , ăm ắp xen lẫn lửa cháy Nhẹ nhàng nhìn cô , rồi thủ thỉ hỏi

- Sao không thể được?

- Vì...vì...uhm...

Ngọc Trúc khổ sở nói không lên lời vì đôi tay đáng ghét của ai kia quấy phá trêu chọc ...

- Vì sao?

Em nói anh nghe xem nào?

Hoàng Kỳ nhìn khuôn mặt ửng hồng , cặp mắt long lanh mơ màng , đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở thở hổn hển nhưng đôi khi lại nhăn mặt vì kiềm chế mà càng thấy yêu cô nhiều hơn.

Nhất là trong lúc này cả hai đều đang ở tư thế khá nhạy cảm , làm lửa nóng trong anh càng bùng cháy hơn.

Đôi tay anh vô thức đi thăm dò , thám hiểm

trên người cô một cách nhiệt tình...

Anh đang định quay lại vui vẻ với bữa ăn của mình , thì giọng cô lo sợ cất lên

- Không được!

Anh dừng lại đi!

Bác sĩ đã dặn rồi.

Em sức khỏe chưa hồi phục. Không thể làm chuyện đó được.

Phải...

- Thế khi nào anh mới được?

- Khi nào em khỏe hẳn!

Uhm... Chắc vài tháng...

- Vài tháng???

nhăn mặt đầy khó chịu

- Uh. Bác sĩ nói vậy mà.

Phải để nơi ấy bình phục

Á... Anh bỏ em ra nào...

Ngọc Trúc hoảng hốt khi thấy anh chuẩn bị cúi mặt xuống ngực cô làm loạn.

Cho dù làm trái ý anh cô cũng không thể để anh đạt được mục đích.

Cố gắng chèn ép dục vọng xuống dưới , cô gia sức đẩy anh ra khỏi mình ...

- Em ngoan đi xem nào!

- Bác sĩ nói...

- Yên tâm đi!

Anh có cách của anh, đảm bảo không sao đâu.

- Nhưng mà... Hìx...

- Tin anh đi!

Hoàng Kỳ dịu dàng đưa mắt chần an cô,

đôi mắt anh sâu thẳm hút hồn, vừa ngọt ngào lại ân cần nâng niu khiến Ngọc Trúc như đắm chìm vào trong đôi mắt ấy.

Cơ thể cô khẽ run lên khi anh nhẹ nhàng đưa tay treu chọc khắp cơ thể, chân tay cô như vô lực vì dục vọng đang dần xâm chiếm.

Trái tim thổn thức đòi được hòa nhịp cảm xúc với người mình yêu đang dần chi phối khắp cơ thể, nhưng phần lý trí chưa bị trái tim chi phối còn sót lại, thì vội vàng phản kháng ...

Lý trí bắt cô phải dừng lại, anh đã sai, cô không thể sai theo anh được... Nếu hai người làm chuyện đó vào lúc này, cô không biết hậu quả sẽ ra sao nữa.

Bác sĩ đã căn dặn là không được làm chuyện đó mà... Không thể ... Không thể...

Nghĩ đến đây Ngọc Trúc khẽ rung mình, cô sợ lắm, cô không thể để anh làm sai được... Nhất là khi Hoàng Kỳ đang tham lam hôn lên ngực cô, ham muốn càng cao, thì nguy cơ xảy ra chuyện kia sẽ càng nhiều, và tính mạng cô ngày càng đe dọa...

- Anh! Anh ơi! Dừng lại đi mà!

Em sợ lắm!

Em không muốn đâu!

- Em vẫn không tin tưởng anh?

Anh đã nói có cách là có cách sẽ không sao đâu mà.

- Nhưng Bác sĩ nói...

- Mặc kệ ông ta!

Sao có anh ở đây mà em cứ nhắc đến người đàn ông khác thế hả?

- Nhưng...

Em....

- Thế em có tin anh không?

- Tin!!!

Nhưng...

- Vậy là được rồi!

Cưng ngoan cứ nằm đó hưởng thụ anh chăm sóc em đi.

- Nhưng... Ừmmmm...

Chưa kịp nói hết lời.

Thì cô đã bị anh dùng môi bịt miệng, chiếc áo mỏng manh đã bị anh cởi ra từ lúc nào, đôi môi ma quái của anh đi khắp cơ thể cô một cách điêu luyện khiến Ngọc Trúc phải oằn mình vật lộn với ham muốn mà anh tạo nên...

Cô thua cuộc thật rồi, cô đã không thể khống chế được bản thân nữa... Giờ cô đành phó mặc cho số phận, tùy thuộc vào anh... Để cho ham muốn lấn chiếm lý trí yếu đuối kia.

Vì ngay lúc này đây cô chỉ mong muốn và khao khát được hòa tan vào anh, để cả hai cùng đi tới bến bờ hạnh phúc...

Nhưng đúng lúc anh muốn cởi quần cô ra.

Thì một luồng gió lạnh mang theo nỗi sợ hãi chạy dọc sống lưng khiến Ngọc Trúc rùng mình.

Cô như tỉnh cơn mê , vội vàng cầm lấy giữ chặt tay anh như cầu xin

- Anh! Dừng lại đi!

Không được đâu!

Huhuhu

48. Chương 48

HOÀNG KỲ thấy Ngọc Trúc như vậy thì ra chiều khó chịu lắm , đôi mắt rực lửa của anh dường như muốn thiêu đốt cô.

- Vẫn không tin anh???

- Tại... Tại...

- Tại lão Bác Sĩ kia chứ gì?

Kiểu này phải cho ông ta về vườn sớm thôi.

Anh vừa nói vừa nghịch rốn cô , rõ ràng qua lời nói có chút tức giận mà sao anh vẫn tranh thủ từng giây trên choker cô thế chứ.

Anh làm cô vừa oằn mình để chịu đựng bàn tay quái ác kia , lại phải cố gắng chống trả với cái miệng lạnh lùng kia

- Anh đừng thế mà... Ông ấy cũng chỉ làm tròn trách nhiệm của một bác sĩ thôi mà...

- Ừh!

Nhưng làm anh khó chịu.

- Chịu khó vài ngày đi nha được không?

- Không!

Ông ta nên nghỉ việc từ lâu rồi mới đúng!

- Uhm... Tay của anh...

- Sao em?

- Em khó chịu à?

- Uhm... Hix...

Anh khẽ mỉm cười , rồi cúi đầu thỏa mãn với những gì mình muốn.

Chỉ tội cho Ngọc Trúc phải khéo léo nhẹ nhàng tránh những hành động nguy hiểm của anh.

Anh khiến cô xoay tới xoay lui , hết sắp rồi ngã một đến hết hơi , buồn ngủ vô cùng mà không dám ngủ, chưa bao giờ cô thấy mệt như hôm nay.

Ham muốn thì cứ ngày một dâng trào , mà lý trí thì ngày một giảm sút...

Cô mệt đến nỗi chân tay vô lực , chỉ có tim đã đập ngày một nhanh , hai má cô đỏ ửng vì kiềm chế cảm xúc... Nhưng giờ nó đang muốn nổ tung , nó đòi hỏi được anh yêu thương...

Rồi từ đâu đó trong con người cô bỗng phát ra tiếng nài nỉ ...

” 1 lần chắc không sao đâu!

Sẽ không vấn đề gì hết!

Mình sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái và sẽ không khó chịu nữa!

Cũng không nên làm anh khó chịu!

Chỉ một lần thôi mà!

Chắc chắn sẽ không sao đâu”

Ngọc Trúc như bị tiếng nói đó thôi miên.

Đôi mắt mơ màng nhẹ nhàng nhìn anh rồi thả lỏng

- Một lần thôi anh nhé!

- Uh!

Hoàng Kỳ gật đầu mỉm cười rồi hôn một cái thật kêu lên môi cô.

Rồi cúi đầu làm việc cần làm , anh nhìn như thế là đủ lâu rồi.

Anh hạnh phúc đùa nghịch với ngực cô , rồi lần nã xuống eo , làm Ngọc Trúc thỉnh thoảng lại “A” lên một tiếng.

Bàn tay anh nhẹ nhàng chạm vào quần cô , khiến chủ nhân của nó đứng tim , căng thẳng vô cùng , hai tay cô nắm chặt y như nằm chờ chết , thấy cô như vậy anh thoáng mỉm cười rồi đưa tay xuống dưới khiến ai đó như ngừng thở...

- Haizzz... Không làm nữa!

Ngủ thôi!

Anh nặng nề nói xong câu đó rồi thả tay ra nằm xuống bên cạnh cô , rất nhanh ôm gọn cô vào lòng , hai mắt nhắm chặt như đang ngủ...

Ngọc Trúc hai mắt tròn tròn chăm chăm nhìn anh vì sốc...

” Anh chưa chạm tay xuống đó đã dừng lại?

Chẳng lẽ anh buồn ngủ đến vậy sao?

Ôi may quá!

Vậy là thoát chết”

Tuy ngạc nhiên vô cùng nhưng cô cũng Thở phào nhẹ nhõm yên tâm ôm lấy anh nhắm mắt ngáp một cái rồi nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ bên anh.

Vậy là một ngày mệt mỏi đã trải qua.

Cũng nên tạm gác tất cả để nghỉ ngơi thôi.

Trong giấc ngủ cô khẽ mỉm cười hạnh phúc, vì cô biết mới đây thôi anh đã vì cô mà kiềm chế bản thân... Chắc là khó chịu lắm đây!

Nhất định khi nào bình phục hẳn cô sẽ bù đắp lại cho anh , nhất định thế... Nhìn đôi lâu ngày cũng không tốt...

Cả hai đã trải qua rất nhiều khó khăn mới đến được với nhau thêm lần nữa..

Cô sẽ mãi trân trọng từng giây phút khi ở bên anh , vì không ai biết được tương lai sẽ như thế nào , điều gì sẽ xảy ra...

Mơ màng nghĩ đến điều đó , Ngọc Trúc vô thức vòng tay ôm chặt anh hơn như sợ mất đi trái tim mình...

Đợi Ngọc Trúc say giấc , Hoàng Kỳ mới từ từ mở mắt trân trân nhìn tay cô.

Cô đúng thật là... Anh đã cố gắng nằm im kiềm chế ham muốn bản thân vì sợ làm tổn thương đến cô... Vậy mà không dừng đi ôm chặt lấy eo anh , khiến nơi đó quặn thắt từng cơn , xém chút nữa là anh vùng dậy đè cô ra ấy rồi...

Nghĩ đến đó nơi khởi nguồn của sợ nhưc nhối lại kêu gào , làm anh như phát điên.

Không còn cách nào khác, tuy còn hơi luyến tiếc vòng tay cô , nhưng anh vẫn phải quay lưng bước vào phòng tắm để hạ hỏa... Ai bảo tự khơi dậy thì phải tự dập thôi...

Dù sao tuy đêm nay không làm ăn được gì.

Nhưng cô đã trở lại là của anh như xưa.

Mọi sóng gió đã qua đi.

Anh thề sẽ không bao giờ để người anh yêu phải chịu khổ nữa.

Sẽ luôn tin tưởng và yêu thương cô đến hết cuộc đời...

49. Chương 49

NGỌC TRÚC nhẹ nhàng ngắm nhìn vườn Hoa Hướng Dương trong vườn với tâm trạng vô cùng hưng phấn và hạnh phúc.

Tối qua anh vừa cầu hôn cô.

Vậy là giấc mơ của cô đã trở thành hiện thực rồi đúng không?

Hai người từ khi quen biết cho đến tận bây giờ cũng tròn hai năm.

Cái thời gian không dài mà cũng không ngắn.

Nhưng nó đủ để tạo lên một tình yêu, với biết bao đau khổ và bao buồn vui hòa quyện lại thành một hồi ức đẹp.

Cảm giác cứ như một giấc mơ , và cô như người mộng du đắm chìm trong đó mãi không muốn thoát ra.

Bởi vì trong đó cô có anh.

Người đã hứa sẽ nguyện yêu thương , chăm sóc , bảo vệ , che chở cô suốt đời.

Chỉ một tháng nữa thôi hạnh phúc sẽ thật sự đến với cả hai , cô sẽ ngồi đây cầu nguyện từng ngày ọi sóng gió hãy qua đi và bình minh sẽ tới , mùa xuân tươi mát , dịu dàng sẽ luôn còn mãi...

Hjx... Nhưng mà... Sao cô thấy nhớ anh quá!

Ngày nào cũng ngồi ở nhà đợi anh về hết ra lại vào chán quá đi!

Đành rằng buổi sáng phải 9h cô mới chào Bình Minh (tất cả là nhờ thành quả lao động ngày đêm miệt mài của ai kia) Ăn sáng xong đã là 10h.

Khoảng hơn 11h trưa anh sẽ về ăn trưa với cô.

Chỉ hơn một tiếng không có anh bên cạnh thôi mà sao cô thấy buồn và chống trãi thế.

Sự thiếu vắng anh làm cô ủ rũ như cây thiếu nước , như nắng hạn mong chờ mưa... Nói chung là rất buồn .

Vì thấy cô buồn anh cũng có ý muốn đưa cô đến công ty cùng.

Nhưng khổ một nỗi giờ anh đi làm là thời gian cô mệt mỏi và cần nghỉ ngơi nhất.

Vừa thoát khỏi anh là cô đã chẳng biết trời đất gì rồi...Thế cho nên ở nhà cho phải đạo ...

- Vợ yêu! Sao lại ngồi đây một mình thế này?

Đang buồn vu vơ , bỗng nhiên nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng , trầm ấm thân quen.

Đôi mắt Ngọc Trúc khẽ ánh lên tia mừng rỡ , môi cô nhanh chóng vẽ lên một nụ cười hạnh phúc hoàn hảo.

Chưa kịp xoay người về sau , thì một vòng tay rộng lớn , vững chắc đã nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau...

Và như thường lệ một phút sau đó cô đã thoải mái ngồi trong lòng anh nũng nịu.

Khiến bao buồn phiền , mệt mỏi chốn thương trường hàng ngày đều tan biến hết.

- Hôm nay anh làm việc thế nào?

Có mệt lắm không?

NGỌC TRÚC vui vẻ ôm lấy cổ HOÀNG KỲ mỉm cười , đôi tay nhỏ nhắn tỉ mỉ lau đi một vài giọt mồ hôi trên trán anh.

Chắc anh vào nhà không thấy cô đâu lại vội vàng chạy ra đây tìm cô mà không kịp nghỉ ngơi đây mà...

Hoàng Kỳ thấy người yêu bé nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu như vậy , thì không cầm được lòng mà hôn nhẹ lên môi , mỉm cười sủng nịnh

- Chỉ cần nhìn thấy nụ cười của em là bao muộn phiền trong anh đều tan biến hết!

Anh yêu em ! Vợ yêu của anh!

- Ai là vợ của anh chứ!

đỏ mặt

- haha...Em chứ ai!

Còn một tháng nữa là kết hôn rồi , cũng phải gọi dần cho quen đi chứ , đúng không vợ?

- Hứ!

Ngọc Trúc xấu hổ vội cúi mặt vào ngực anh.

Trên môi cô nụ cười càng nở rộ báo hiệu chủ nhân nó đang vô cùng hạnh phúc.

- Thế nào!

Vợ cũng phải gọi anh là chồng yêu đi chứ?

vui vẻ chọc tiếp

- Không ! Kệ anh!

- Không chứ gì?

- Uh! Không gọi đó!

Anh làm gì được em!

- Oh! Không sao!

Không gọi cũng không sao!

Để đến đêm tân hôn anh sẽ cho em gọi đến khàn tiếng thì thôi!

- Anh... Anh... Không thèm chơi với anh nữa!

Ngọc Trúc xấu hổ đến hai má ửng đỏ , cô không biết phải đáp trả anh thế nào , lên giường quá vùng vằng thoát ra khỏi người anh , ba chân bốn cẳng chuồn mất tích.

Hoàng Kỳ nhìn theo bóng người yêu mà tim xao động , anh khẽ mỉm cười rồi nhẹ bước theo cô.

Cuối cùng anh cũng có người thân rồi.

Anh sẽ mãi trân trọng món quà mà thượng đế đã ban cho anh.

Một món quà vô giá mà anh có tìm kiếm ngàn đời cũng không bao giờ tìm thấy được.

Đó chính là niềm hạnh phúc , nguồn động lực , để anh biết rằng cuộc sống buồn tẻ , nhàm chán này , vẫn còn thứ khiến anh hạnh phúc , xoa dịu , sưởi ấm trái tim băng lãnh , mất đi cảm xúc của anh.

Tình yêu thật kì diệu , anh muốn mãi đắm chìm trong đó và không bao giờ thoát ra.

” Ngọc Trúc ah! Anh yêu Em ”

50. Chương 50

Hoàng Kỳ khẽ mỉm cười rồi cũng đứng dậy , xoay người bước vào nhà.

” Cũng muộn rồi!

Phải ăn cơm thôi!”

Anh vừa bước vào phòng ăn , thì trên bàn đã được dọn ra đầy kín , có rất nhiều món ăn lạ mắt và đơn giản được bày trên bàn.

Khiến Hoàng Kỳ khẽ nhú mày khó hiểu , dạo này không hiểu sao Vợ sắp cưới của anh thay đổi khẩu phần ăn uống đến chóng mặt , mỗi ngày là một món mới đủ các thể loại , từ bổ dưỡng đến rau quả.

Mà hình như trong vòng 1 tháng gần đây , anh cảm giác cô có chút thay đổi ... Ăn khỏe , ngủ cũng khỏe.

Bảo ở nhà một mình Ngủ nhiều thì đã đành , ăn cũng gấp đôi gấp ba bình thường.

Cứ đà này chắc 1 vài tháng nữa cô sẽ ú lên à xem.

Nhưng không sao , béo lên cho đẹp , ôm mới đầy tay.

Mà phải công nhận dạo này bụng vợ yêu của anh hình như phình phình ra thì phải ... Hậu quả của việc ăn ngủ quá điều độ đây mà.

“Không sao! Cứ ăn ngủ thoải mái!

Tối anh sẽ giúp tập thể dục trên giường ... Vừa lưu thông máu lại có tác dụng giảm cân... Quá tuyệt!

Em thật ngoan biết chăm sóc bồi bổ bản thân để tối có sức mà thư giãn gân cốt... Rất tốt”

Khẽ lắc đầu rồi phì cười với suy nghĩ ở trên , rồi lại mỉm cười dịu dàng với suy nghĩ ở dưới. Sau đó còn gật gù , híp mắt thích thú.

Hoàng Kỳ đứng yên gần bàn ăn , khuôn mặt biểu cảm đến khó tả , trông chẳng khác gì một tên tâm thần đang mơ màng ảo tưởng những chuyện trên trời.

Làm Ngọc Trúc đang vui vẻ nhìn bàn ăn , cũng phải nhú mày khó hiểu.

Cô đưa tay chọc chọc vào eo anh thắc mắc hỏi

- Nè! Anh bị sao thế?

Không ăn cơm ah?

Tiếng nói của Ngọc Trúc như đưa anh thoát khỏi suy nghĩ của bản thân.

Hoàng Kỳ mỉm cười cầm lấy tay cô , rồi nhẹ nhàng ngồi xuống

bên cạnh.

Trong vô thức anh khẽ lẩm bẩm

- Giá như lúc này được ăn thịt thì tốt...

Thấy anh nói vậy Ngọc Trúc nhanh như cắt gấp vào bát anh một miếng thịt , rồi nhanh nhẩu

- Đó! Ăn đi!

Hoàng kỳ tròn mắt nhìn miếng thịt , ngăn người nhìn cô như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Ngọc Trúc Thấy anh đã ngồi xuống , cô cũng chẳng thèm để ý nữa , quay trở lại với ” tình yêu” trên bàn .

Nhìn những món ăn trên bàn mà cô nuốt nước bọt cái ” ực “.

Ngay lập tức cắm đầu vào chiến đấu.

Làm ai kia được phát tá hỏa lên

- Em ăn từ từ thôi!

Cẩn thận không...

Hoàng Kỳ còn chưa kịp dứt lời thì ai đó đã khó chịu lên tiếng

- Ăn cũng cấm!

Em chỉ ăn phần của em thôi!

Không ăn sang phần của anh đâu mà sợ... Hừ... Nhiều thế này... Mà tham...

- Hả? Anh không có ý đó!

Chỉ là em ăn từ từ thôi không nhe nhem thì khổ!

Em ăn được bao nhiêu cứ ăn!

Ăn hết cũng được!

Anh không...

- Chính miệng anh nói đấy nhé!

Vậy em phải ăn hết mới được!

- Hả?

Không để anh nói thêm câu nào , Ngọc Trúc lại quay đầu chiến đấu với các món ăn mà cô thích , khiến Hoàng Kỳ luôn trong trạng thái lo sợ vợ yêu chẳng may bị nhe nhem vì tội hám ăn thì khổ...

Khuôn mặt điển trai đang vô cùng căng thẳng hòa theo từng giây phút khi cô đưa đồ ăn vào miệng , rồi thích thú nhai nuốt trong hưng phấn.

Cô đâu biết rằng mãi tận khi cô ăn xong một miếng anh mới thở phào nhẹ nhõm , rồi lại căng thẳng chờ đợi miếng tiếp theo... Cứ thế... Cứ thế... Mãi tận khi cô ăn xong thì anh mới thở phào nhẹ nhõm ...

Ngọc Trúc sau khi ăn uống no thích , mới ngẩng mặt sau đó nhú mày hết nhìn bát cơm của anh , rồi lại nhìn anh dò hỏi

- Nè! Gì mà nhìn em ghê vậy!

Anh không ăn à?

- Ờ ờ... Em cứ ăn đi!

Ngọc Trúc đưa mắt nhìn bàn ăn đã được cô dọn sạch , rồi khó chịu nhìn anh nói

- Em Ăn hết rồi mà!

Hay là anh....

- À ừ... Em muốn ăn nữa không?

Để anh bảo người làm?

- Thôi không ăn nữa! Ăn thêm lại có người khó chịu rồi thế này thế kia!

- Hửm?

- Sao em ăn mà anh cứ nhìn chằm chằm như luyến tiếc thế?

- Không phải!

- Thế là sao?

- Ừ thì... Anh lo em ăn vội quá sẽ bị nghẹn!

Mà em này... Em ăn nhiều như thế ... Không sợ mập lên à?

- Hả? Mập lên?

Nói đến đây cô mới ngẩng người hết sờ tay , lại ngẩng chân ... Thấy chân tay vẫn thế , cô mới tạm yên tâm ngó xuống bụng mình ..bụng cô hơi phình lên chút chút , tuy chỉ chút xíu thôi nhưng mặt bỗng biến sắc nhanh chóng.

Cô chỉ ăn nhiều thời gian gần đây thôi mà.

Sao lại thành thế này?

- Em đừng buồn!

Mập lên chút cho đẹp!

- Đẹp gì mà đẹp!

Anh...

Đúng lúc đó Quân gia bước vào

- Ông chủ!

Phía bệnh viện đã gửi kết quả kiểm tra sức khỏe hàng tháng rồi đây a

51. Chương 51

Quân gia mang giấy kiểm tra sức khỏe định kỳ vào đặt trên bàn trước mặt Hoàng Kỳ .

Có điều Hoàng Kỳ cũng không chú tâm đến nó lắm , vì để tránh sai lầm xảy ra lần trước và đảm bảo sức khỏe gia đình , cứ 3 tháng hai người lại đi khám , kiểm tra sức khỏe một lần.

Nhưng khám mãi vậy thế , không có bệnh tật gì , cô ngày trước còn hơi ốm yếu , nhưng giờ đã khỏe hơn rất nhiều rồi lên anh cũng không có gì phải bận tâm nữa.

Thế cho nên khi nhìn thấy giấy kiểm tra sức khỏe định kỳ của bệnh viện gửi đến , anh cũng chỉ hững hờ nhìn , và cũng chẳng buồn xem.

Ngọc chúc thấy nó cũng không chú ý , cô thấy khám đi khám lại cũng chỉ có thể thôi , nhàm chán , đang định bảo anh không phải khám định kỳ nữa .

Khi nào có vấn đề gì cần khám mới khám . Một người ghét bệnh viện như cô suốt ngày lui tới chỗ đó thật không hay chút nào...

Ngọc Trúc dường như bị đám giấy kiểm tra làm cho quên hẳn dấu hiệu tăng cân của mình.

Cô lơ đãng nhìn đám giấy tờ trên bàn , rồi quay sang Hoàng Kỳ thủ thỉ

- Anh ah! Bây giờ em cũng khỏe rồi!

Hay thôi từ nay không đi khám sức khỏe nữa nhé!

Khám mãi , khám đi khám lại ...Chúng ta cũng có bệnh tật gì đâu!

Suốt ngày lui tới chỗ đó , e sợ người đang khỏe mạnh cũng sinh bệnh vì ngột ngạt đó.

Cho nên...

- Sao?

Không thích thế à?

Anh biết là em không thích đến bệnh viện chút nào , nhưng anh cũng chỉ là lo cho em thôi!

- Nhưng em vô cùng khỏe mạnh , có bệnh tật gì đâu!

Dạo này em còn ăn được , ngủ được nữa mà.

- Uhm...

- Đi đi anh! *lay lay tay*

bỏ qua cái vụ kiểm tra này nha anh... Ông xã

~ Hả ? Uh! Hjhj

Tự nhiên được Ngọc Trúc gọi là Ông xã. Hoàng Kỳ bất ngờ , rồi nở nụ cười mãn nguyện , tràn đầy hạnh phúc , anh âu yếm nhìn cô rồi dịu dàng nói

- Thôi được!

Em không thích khám thì thôi không khám nữa.

- Hjhj. Uh *gật đầu tới tấp* Yeah... Yêu anh nhất!

- Anh cũng yêu em nhất!

Nói rồi mắt anh lướt qua đám giấy tờ để trên bàn , tiện tay lấy lên xem có gì không

- Để anh xem có gì không!

Nếu không có gì thì ngừng .

- Dạ!

Ngọc Chúc miệng cười tươi , nhìn theo anh từng giây , chờ đợi anh chốt hạ câu cuối cùng kết thúc ngày tháng kiểm tra đầy ải.

Hoàng Kỳ bỏ tờ giấy kết quả kiểm tra của mình xem lướt qua như thường lệ , rồi anh đặt nó xuống bàn nói

- Anh vẫn khỏe mạnh bình thường ...không có gì đặc biệt.

Giờ xem kết quả của em !

- Dạ!

Anh dịu dàng nhìn cô rồi tiếp tục lướt qua như thường lệ.

Nhưng xem đến tờ phiếu kết quả xét nghiệm nước tiểu .

Ánh mắt Hoàng Kỳ như có gì đó bất ngờ , anh không còn xem lướt qua nữa mà dừng lại cẩn thận , tỉ mỉ đọc từng chữ một như có việc gì quan trọng lắm, khuôn mặt anh rất kỳ cục Ngọc Chúc thật sự không hiểu anh đang nghĩ gì nữa.

Chính vì anh như thế khiến cô bồn chồn không yên , bỗng nhiên một cảm giác lo sợ đang dần dần xâm chiếm khiến lòng cô như thế lại

” Nhìn anh nghiêm túc xem xét thế kia , chẳng lẽ cô bị sao rồi”

Sau khi hồi hộp , lo nghĩ một hồi , Ngọc Trúc run run đưa tay lay lay tay anh , rồi lo lắng hỏi

- Anh ơi! Có chuyện gì thế?

Hoàng Kỳ thấy người yêu thương hỏi có chút lo lắng , thì dịu dàng quay lại nhìn cô , anh đưa mắt nhìn cô một lượt , rồi nhẹ nhàng nhìn bụng cô không chớp mắt.

Trong đôi mắt ấy , Ngọc Trúc thấy hiện rõ

niềm hạnh phúc , khiến cô nhúu mày không thể hiểu nổi anh đang bị gì nữa

- Anh!

- Vợ yêu! Có lẽ Em còn phải đến bệnh viện khám dài dài đó!

Không bỏ qua được rồi!

Anh âu yếm nhìn cô , trong đôi mắt đó ngoài sự hưng phấn ra , thì chẳng có gì gọi là thương cảm cho ngày tháng khổ cực sau này của cô nữa.

Ngọc Trúc ú ớ , sốc không nói lên lời , không biết cô mắc bệnh gì mà anh không một chút thương xót gì cả.

Chẳng lẽ anh... Mắt cô ngẩn lệ nhìn anh , khiến Hoàng Kỳ không cầm được lòng mà đau nhói.

Anh nhẹ nhàng đưa tay kéo cô về phía mình ôm cô vào lòng , dịu dàng hôn lên tóc cô thủ thỉ

- Ngốc ! Sao lại khóc rồi!

Không được khóc biết chưa!

Khóc là bé con cũng khóc theo em đó!

- Hả!!! Anh ... Anh...

Cô bất ngờ hay mất ngạc nhiên nhìn anh như tìm kiếm câu trả lời chính xác.

- Hi. Vợ yêu ! Chúng ta có baby rồi đó!

Con đang lớn dần trong bụng em này!

Anh hứa sẽ bảo vệ và chăm sóc em và con chúng ta suốt đời , sẽ không bao giờ đổi thay!

- Em yêu anh!

- Cảm ơn em!

Người khiến anh biết được ... Thế nào là hạnh phúc!

Anh yêu em!

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-hanh-phuc-doi-anh>